

Battlefield *of the* MIND

*Winning the Battle
in Your Mind*

สนามรบ ในความคิด
วิธีเอาชนะสงครามในความคิด

ฉบับปรับปรุงใหม่
พิมพ์ครั้งที่ 3

เขียนโดย จอยซ์ ไมเออร์
แปลโดย ประพันธ์ หน่อราช

สนามรบ ในความคิด

วิธีเอาชนะสงครามในความคิด

โดย จอยซ์ ไมเออร์
แปลโดย ประพันธ์ หน่อราช

JOYCE MEYER
ministries

ตู้ ป.ณ. 272 อ.เมือง จ.เชียงราย 57000

สารบัญ

หน้า

ภาคที่ 1 ความสำคัญของความคิดจิตใจ

บทนำ

บทที่ 1	ความคิดของเราคือสนามรบ	1
บทที่ 2	สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง	11
บทที่ 3	อย่ายอมแพ้!	15
บทที่ 4	ทีละเล็กทีละน้อย	19
บทที่ 5	จงคิดในแง่บวก	23
บทที่ 6	วิญญานที่ผูกมัดความคิด	33
บทที่ 7	จงคิดว่าคุณกำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่	37

ภาคที่ 2 สภาวะของความคิดจิตใจ

บทนำ

บทที่ 9	ใจเลือนลอยและซี้สงสัย	55
บทที่ 10	ใจที่สับสน	59
บทที่ 11	ใจที่สงสัยและไม่เชื่อ	67
บทที่ 12	ใจที่วิตกและกระวนกระวาย	79
บทที่ 13	ใจที่ชอบกล่าวโทษนินทาและซี้ระแวง	91
บทที่ 14	ใจที่เฉยเมย	103
บทที่ 15	พระทัยของพระคริสต์	111

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคที่ 3 รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร	
บทนำ	
บทที่ 16 “อนาคตของฉันถูกกำหนดโดยอดีตและปัจจุบัน”	137
บทที่ 17 “ขอใครทำแทนฉันหน่อย ฉันไม่อยากจะรับผิดชอบ”	143
บทที่ 18 “ช่วยหาวิธีง่ายๆ ให้หน่อย ถ้ามันยากเกินไปฉันรับไม่ไหว”	151
บทที่ 19 “ฉันบังคับตัวเองไม่ได้ ฉันติดนิสัยซีโมโทชอบจับผิด และขี้อุ่น”	157
บทที่ 20 “อย่าให้ฉันต้องรอคอยอะไรเลย ทุกอย่างในทันที”	ฉันสมควรที่จะได้ 165
บทที่ 21 “ฉันอาจจะทำผิดก็จริง แต่มันไม่ใช่ความผิดของฉัน”	173
บทที่ 22 “ชีวิตของฉันเต็มไปด้วยความทุกข์ ฉันสงสัยตัวเองจริงๆ เพราะฉันเป็นคนโศคร้าย”	181
บทที่ 23 “ฉันไม่สมควรที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้า เพราะฉันเป็นคนที่ไม่คู่ควร”	187
บทที่ 24 “ทำไมฉันจะอธิษฐานยาไม่ได้ ในเมื่อใครๆ ก็ได้ดีกว่าฉันทั้งนั้น”	193
บทที่ 25 “ฉันจะต้องทำตามวิธีของฉันเท่านั้น ไม่งั้นก็ไม่ต้องทำเสียเลย”	199
ประวัติผู้เขียน	203

ภาคที่ 1

ความสำคัญของความคิดจิตใจ

บทนำ

“เพราะว่าศาสตร์อาวุธของเราไม่เป็นฝ่ายโลกีย์วิสัย แต่มีฤทธิ์เดชจากพระเจ้า อาจทำลายป้อมได้

คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และที่ลูมิานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์”

2 โครินธ์ 10.4, 5

เราจะทำอย่างไรถึงจะสามารถเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของความคิดของเราได้มากพอ เพื่อจะสะท้อนให้เห็นถึงความหมายของพระธรรมสุภาพิต 23.7 ที่ว่า **“เพราะว่าเขาคิดในใจอย่างไร ตัวเขาก็เป็นคนอย่างนั้น...”** ได้อย่างถ่องแท้?

ยิ่งฉันรับใช้พระเจ้าและศึกษาพระวจนะของพระองค์นานเท่าใด ฉันยิ่งรู้สึกตระหนักถึงความสำคัญของความคิดและคำพูดของเรามากขึ้นเท่านั้น ฉันพบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำให้ฉันศึกษาถึงเรื่องนี้อยู่เสมอเป็นระยะๆ

ดังได้กล่าวไปแล้ว (และฉันเชื่อมั่นว่าเป็นความจริง) ว่า トラาปใดที่เรายังคงอยู่ในโลกนี้ เราจำเป็นต้องศึกษาถึงเรื่องของความคิดและคำพูด เพราะไม่ว่าเราจะมีความรู้ในเรื่องใดมากมายเพียงใดแล้วก็ตาม มันก็จะยังคงมีสิ่งใหม่ๆ ให้เรียนรู้อยู่เสมอ หลายสิ่งที่เราได้เรียนรู้มาแล้วเราก็ยังต้องย้อนกลับไปทบทวนความรู้กันใหม่อีก

จริงๆ แล้วพระธรรมสุภาพิต 23.7 มีความหมายว่าอย่างไรกันแน่? พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ กล่าวว่า **“เพราะว่าเขาคิดในใจอย่างไร ตัวเขาก็เป็นคนอย่างนั้น...”** พระคัมภีร์ฉบับแปลอีกฉบับหนึ่งกล่าวว่า **“คนเราคิดในใจของตนอย่างไร เราก็จะกลายเป็นคนอย่างนั้น”**

จิตใจของเรานั้นเปรียบเสมือนผู้นำทางหรือทูตนำหน้าของการกระทำทุกอย่าง
โรม 8.5 กล่าวไว้ชัดเจนว่า **“เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็น
ของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ก็สนใจในสิ่งที่ เป็นของ
พระวิญญาณ”**

การกระทำของเรานั้นเป็นผลพวงโดยตรงของความคิดเรา ถ้าความคิดของเรา
เป็นไปในแง่ลบ ชีวิตของเราก็จะเป็นไปในแง่ลบด้วย ในทางกลับกัน ถ้าเรารับการ
เปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ให้สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า เราก็จะเป็นไปตามที่
พระธรรมโรม 12.2 ได้สัญญาไว้ นั่นคือ เรา **“...จะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า
จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดียอเยียม”** สำหรับชีวิตของเรา

ฉันแบ่งหนังสือเล่มนี้ออกเป็น 3 ภาคหลักๆ ในภาคแรก จะกล่าวถึง
ความสำคัญของความคิด ฉันอยากจะปลุกฝังความเข้าใจในเรื่องนี้ไว้ตลอดไปเลยว่า
เราจะต้องใส่ใจว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่

ปัญหาของหลายคนนั้นมึนงงที่รูปแบบความคิดของเขาซึ่งเป็นต้นเหตุ
ของปัญหาที่เขากำลังประสบอยู่ในชีวิต มารจะพยายามหยาบคายเปลี่ยนความคิดผิดๆ ให้แก่เรา
ทุกคน แต่เราไม่จำเป็นต้องรับข้อเสนอของมัน ขอให้เราเรียนรู้ว่าความคิดแบบไหน
ที่เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ และความคิดแบบไหนที่ไม่เป็นที่
ชอบพระทัยของพระองค์

พระธรรม 2 โครินธ์ 10.4,5 บอกไว้ชัดเจนว่า เราจำเป็นต้องรู้จักพระวาทะ
ของพระเจ้า ให้ดีพอเพื่อจะได้สามารถเปรียบเทียบความคิดที่อยู่ในใจของเรากับพระดำริ
ในพระทัยของพระเจ้าได้ เมื่อพบว่ามีความคิดใดที่กำลังพยายามยกตัวเองขึ้นเหนือพระวาทะ
ของพระเจ้า เราก็จะได้ขจัดและน้อมนำมาไว้ในใต้อำนาจขององค์พระเยซูคริสต์

ฉันอธิษฐานขอให้หนังสือเล่มนี้ ช่วยให้คุณสามารถทำอย่างนั้นได้

ความคิดของเราคือสนามรบ เราจึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องจัดระเบียบความคิด
ของเราให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับความคิดหรือพระดำริของพระเจ้า ซึ่งเรื่องนี้เป็น
กระบวนการที่ต้องใช้เวลาและความเพียรในการเรียนรู้

อย่าให้เรายอมแพ้เป็นอันขาด เพราะเราจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละเล็ก
ละน้อย ยิ่งเรารับการเปลี่ยนแปลงจิตใจให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้นมากเท่าใด ชีวิตของเรา
ก็จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นมากเท่านั้น เมื่อคุณเริ่มเห็นถึงแผนการอันดีของพระเจ้า
ที่เกี่ยวกับเรื่องความคิดของคุณแล้ว คุณก็จะเริ่มเดินในแผนการนั้นได้ด้วย

บทที่ 1

ความคิดของเราคือสนามรบ

**“เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง
ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่ว
ในสถานฟ้าอากาศ”**

เอเฟซัส 6.12

จากข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้ เราได้เห็นแล้วว่าเรากำลังอยู่ในภาวะสงคราม ถ้าเรา
ศึกษาข้อพระคัมภีร์นี้ให้ดีแล้ว เราจะพบว่า ผู้ที่เราต้องต่อสู้ด้วยนั้นไม่ใช่มนุษย์คนหนึ่ง
คนใด แต่เป็นมารร้ายและลูกสมุนของมัน มารซึ่งเป็นศัตรูของเรานั้นพยายามที่จะ
ทำให้เราพ่ายแพ้โดยใช้กลยุทธ์และเล่ห์หลวงต่างๆ โดยแผนการที่วางไว้เป็นอย่างดีและ
การล่อลวงอันแยบยล

มารคือจอมมูสา พระเยซูเรียกมันว่า **“...เป็นผู้มูสา และเป็นพ่อของการมูสา”**
(ยอห์น 8:44) มารโกหกเราอยู่เสมอ มันเอาเรื่องที่ไม่จริงเกี่ยวกับตัวเรา และคนอื่นๆ
และเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ มาบอกให้เราฟัง แต่ว่ามันจะไม่เล่าเรื่องโกหกส่วนๆ
ในคราวเดียว

มันจะเริ่มจู่โจมความคิดของเราด้วยเล่ห์กลอันชาญฉลาด คอยใส่ความคิด
ที่ชอบจับผิด ความขี้ระแวง ความสงสัย ความกลัว ความแปลกใจ รวมทั้งเหตุผล
และทฤษฎีต่างๆ ที่ละนิดละหน่อยก่อน มารจะค่อยๆ เคลื่อนไหวแบบระมัดระวัง
(เพราะแผนการที่วางไว้ดีเยี่ยมต้องใช้เวลาในการดำเนินงาน) ขอให้จำไว้ว่ามารมี
กลยุทธ์ในการทำสงครามของมัน มันจึงศึกษาดูความเป็นไปของชีวิตเรามาจนแล้ว

มารรู้ว่าเราชอบและไม่ชอบอะไรบ้าง มันรู้ว่าเราวิตกกังวล หวาดหวั่น และ
มีจุดอ่อนในเรื่องใด มันรู้ว่าเรื่องใดที่รบกวนใจเราได้ดีที่สุด มันพร้อมที่จะทุ่มเวลากับเรา

จนถึงที่สุดถ้าจะทำให้เราป่วยแพ้ได้ จุดเด่นประการหนึ่งของมารนั้นคือมันมีความเพียร

ทำลายป้อมของมาร

“เพราะว่าศาสตราวุธของเราไม่เป็นฝ่ายโลกีย์วิสัย แต่มีฤทธิ์เดชจากพระเจ้า อาจทำลายป้อมได้

คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และทิวมนะทุกประการที่ตั้งตัว ขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับ จนถึงรับฟังพระคริสต์”

2 โครินธ์ 10.4, 5

มารพยายามสร้าง“ป้อม”ขึ้นภายในความคิดของเราโดยยุทธวิธีอันแยบยล และการล่อลวงอันชาญฉลาด คำว่า“ป้อม” หมายถึงการที่ชีวิตของเราต้านไตด้านหนึ่ง ถูกพันธนาการเพราะรูปแบบการคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง

ในพระคัมภีร์ตอนนั้น เปาโลบอกให้เราทราบว่ เรามีศาสตราวุธที่สามารถ เอาชนะป้อมของมารได้ เราจะเรียนถึงเรื่องศาสตราวุธเหล่านี้กันทีหลัง แต่ในตอนนี้อยากจะให้คุณสังเกตอีกครั้งหนึ่งว่า เรากำลังอยู่ในภาวะสงคราม คือสงคราม ฝ่ายวิญญาณ ข้อที่ 5 ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่ตั้งของสนามรบฝ่ายวิญญาณนี้

พระคัมภีร์ฉบับขยายความแปลข้อนี้ไว้ว่า เราจะต้องเอาศาสตราวุธเหล่านี้มาใช้ ในการโต้ตอบกับข้อโต้แย้งต่างๆ มารร้ายจะโต้แย้งกับเรา มันพยายามอ้างทฤษฎีและเหตุผลต่างๆ กิจการเหล่านี้ดำเนินไปในความคิดของเราอย่างต่อเนื่อง

ความคิดจิตใจของเราทั้งหลายคือสนามรบ

สรุปสถานการณ์

ดังนั้น เราได้เห็นแล้วว่า

1. เรากำลังอยู่ในสงคราม
2. ศัตรูของเรา คือซาตาน
3. ความคิดของเรา คือสนามรบ
4. มารพยายามทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อจะสร้างป้อมขึ้นภายในความคิดของเรา
5. มารทำอย่างนี้โดยใช้ยุทธวิธีและการล่อลวงต่างๆ (โดยแผนการที่วางไว้แล้ว เป็นอย่างดีและโดยการล่อลวงอันแยบยล)

6. มารทำการอย่างไม่รีบร้อน มันใช้ค่อยๆ ใช้เวลาในการทำให้แผนงานของมันสำเร็จ

ให้เรามาศึกษาดูแผนงานของมารกันอย่างชัดๆ โดยคำอุปมาเรื่องหนึ่ง

ส่วนของแมรี

แมรีและจอห์น สามี่ ไม่ค่อยมีความสุขกันเท่าไรนักในชีวิตสมรส ทั้งสองทะเลาะเบาะแว้งกันตลอดเวลา ต่างฝ่ายต่างก็โกรธและเต็มไปด้วยความขมขื่น เขาทั้งสองมีลูกอยู่สองคนซึ่งกำลังได้รับผลกระทบจากปัญหาครอบครัว การทะเลาะเบาะแว้งของพ่อแม่ส่งผลต่อการเรียนและพฤติกรรมของลูก ลูกคนหนึ่งป่วยเป็นโรคระเพาะเนื่องจากความเครียด

ปัญหาของแมรี คือเธอไม่รู้จักยอมให้จอห์นเป็นหัวหน้าครอบครัว เธอจึงชอบตัดสินใจเรื่องต่างๆ เอง เธอต้องการควบคุมเงินทั้งหมด และควบคุมวินัยของลูกๆ เอง แมรีอยากออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อจะได้มีรายได้เป็นของตัวเอง เธอปล่อยให้ตัวเองเป็นอิสระ ชอบโว้ยวาย เรียกร้อง และงู้จี้ขี้ป่น

เล่ามาถึงตอนนี้ คุณคงจะคิดว่า "ฉันมีทางออกสำหรับแมรีแล้ว นั่นคือ เธอต้องมารู้จักกับพระเยซู"

แมรีรู้จักกับพระเยซูแล้ว! เธอรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดตั้งแต่ห้าปีก่อน หลังจากที่เธอแต่งงานกับจอห์นได้สามปี

"หมายความว่า ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงในชีวิตของแมรีเลยหรือ หลังจากที่เธอรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว?"

มีสิ มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง แมรีเชื่อว่าเธอจะได้ไปสวรรค์ ถึงแม้เธอจะยังรู้สึกตำหนิในสิ่งที่มันคือของตัวเองอยู่เป็นครั้งคราวก็ตาม เดียวนี้เธอเป็นคนที่มีความหวังก่อนที่จะได้พบองค์พระเยซูคริสต์ เธอเป็นคนที่ทุกซั่มและสิ้นหวัง แต่เมื่อพบพระเยซูแล้วเธอเหลือแต่ความทุกซั่มอย่างเดียว

แมรีรู้ว่า ท่าทีของเธอผิดและเธออยากจะเปลี่ยนแปลง เธอเคยไปขอคำแนะนำจากที่ปรึกษามาแล้วสองคน แทบทุกครั้งที่มีการอธิษฐานเผื่อ แมรีมักจะขอให้นักเทศน์อธิษฐานให้เธอมีชัยชนะเหนืออารมณ์โกรธ การไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจ ไม่ยอมให้อภัยและความขมขื่น แต่ทำไมเธอถึงไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย?

คำตอบปรากฏอยู่ในพระธรรมโรม 12.2 "อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้"

แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะรู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยี่ยม”

แมร์มีป้อมหลายอย่างอยู่ในความคิดของเธอ ป้อมเหล่านี้เกาะอยู่ในความคิดของเธอมานานหลายปีแล้ว เธอไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าป้อมเข้าไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร เธอรู้ว่าเธอไม่ควรจะเป็นคนขัดขืนอำนาจ จู้จี้ขี้บ่น ฯลฯ แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร จึงจะเปลี่ยนนิสัยตัวเองได้ มันดูเหมือนว่าเธอมักจะเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ อย่างไม่สมควร เพราะเธอควบคุมพฤติกรรมของตัวเองไม่ได้เลย

แมร์ควบคุมการกระทำของตนเองไม่ได้ก็เพราะเธอไม่ได้ควบคุมความคิดของตนเอง และการที่เธอควบคุมความคิดของตัวเองไม่ได้ ก็เพราะมีป้อมของมารฝังในความคิดของเธออยู่ก่อนแล้วนั่นเอง

ซาตานได้เริ่มแผนงานและการล่อลวงอันแยบยลในความคิดของคนเรา ตั้งแต่ในวัยเยาว์ ในกรณีของแมร์นั้นปัญหาของเธอเริ่มต้นก่อตัวแต่วัยเด็ก ซึ่งนานมาแล้ว

ในขณะที่ยังเล็กอยู่ แมร์มีพ่อซึ่งชอบใช้อำนาจเผด็จการ และมักจะเสียหน้าที่แมร์อยู่บ่อยๆ เวลาที่เขาอารมณ์เสีย แค่อะไรผิดนิดๆ หน่อยๆ เขาก็จะระบายอารมณ์โกรธใส่เธออย่างรุนแรง แมร์ต้องทนทุกข์โดยที่ไม่มีใครช่วยได้เลย ทั้งเธอและแม่ถูกพ่อทำทารุณกรรมอยู่นานหลายปี พ่อไม่เคยให้เกียรติภรรยาและลูกสาวในเรื่องใดเลย ตรงกันข้ามกับน้องชายของแมร์ ซึ่งทำอะไรก็ดูเหมือนจะถูกอกถูกใจเขาไปหมด พ่อคงรักเขาเพราะเขาเป็นลูกชายนั่นเอง

เมื่อแมร์อายุได้สิบหกปี เธอถูกซาตานล้าส่มองด้วยการใส่ความคิดมูสาเข้าไปในความคิดของเธอ ในทำนองที่ว่า “ผู้ชายมักชอบคิดว่าตัวเองเป็นคนแน่ เหมือนกันหมดทุกคนนั่นแหละ เธออย่าไปเชื่อใจเขาซะ เขาจะทำให้เธอเสียใจ เอาไรต์เอาเปรียบเธอ ถ้าเธอเป็นผู้ชาย เธอก็ได้เปรียบ อยากทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น จะออกคำสั่งอะไรกับใครก็ได้ จะทำตัวเป็นเจ้านาย ทำอะไรกับใครตามใจชอบก็ได้ทั้งนั้น เมียและลูกสาวก็ขัดขวางไม่ได้”

ดังนั้น แมร์จึงตั้งปณิธานไว้ในใจว่า “วันใดที่ฉันออกจากที่นี่ไปได้ ฉันจะไม่ยอมให้ใครมาเฉดหัวฉันเล่นอีกเป็นอันขาด”

ซาตานได้เข้ามาทำสงครามในสนามรบแห่งความคิดของเธอแล้ว มันพยายามใส่ความคิดนั้นเข้าไปในหัวของเธออีกนับหมื่นนับแสนครั้งตลอดเวลาราวสิบปีนั้น ลองดูสิว่าเมื่อเธอแต่งงานเธอยังเป็นแมร์ศรีเรือนที่นอบน้อมอ่อนโยนได้อีกหรือเปล่า ถึงแม้จะมีการอัศจรรย์เกิดขึ้นจนทำให้เธออยากจะเป็นภรรยาที่แสนดีสักแค่ไหน

เธอก็คงไม่รู้จักริธีทำตัวแบบนั้นอยู่ดี นี่คือภาวะสับสนวุ่นวายที่แม่ศรีกำลังเจออยู่ในตอนนี้ เธอจะอย่างไรดี? ถ้าเป็นเราละ เราจะทำอย่างไรในสถานการณ์แบบนี้?

ศาสตราวุธแห่งพระวจนะ

“พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่ศรัทธาในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลาย ดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้จัก สัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท”

ยอห์น 8.31, 32

ในพระธรรมตอนนี้ พระเยซูได้บอกให้เราทราบถึงวิธีที่เราจะเอาชนะการหลอกลวงของมาร คือเราต้องรับเอาความรู้ถึงสัจจะของพระเจ้าเข้าสู่ตัวเรา และเปลี่ยนความคิดของเรา เสียใหม่ด้วยพระวจนะของพระองค์ จากนั้นก็ใช้ศาสตราวุธใน 2 โครินธ์ 10. 4, 5 ทำลายป้อม และความคิดทุกอย่างที่ยกตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า

ศาสตราวุธเหล่านี้ก็คือพระวจนะที่เราได้รับผ่านทาง การเทศนา การสั่งสอน หนังสือ เทป การสัมมนา และการศึกษาพระคัมภีร์ส่วนตัวนั่นเอง แต่เราจำเป็นต้อง “ดำรง” (คือดำเนินต่อไป) ในพระวจนะ จนกระทั่งมันกลายเป็นการสำแดงที่เกิดจากการตกลงใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การดำรงอยู่ในพระวจนะนี้เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในพระธรรมมารโก 4.24 พระเยซูตรัสว่า **“จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะทรงเพิ่มเติมให้อีก”** ขออย่าว่า เราจะต้องใช้ศาสตราวุธแห่งพระวจนะอยู่เสมอไป

ศาสตราวุธฝ่ายวิญญาณอีกสองประการที่พร้อมจะให้เราใช้ด้วย คือการสรรเสริญ และการอธิษฐาน การสรรเสริญสามารถทำให้มารพ่ายแพ้ได้รวดเร็วกว่ากลยุทธ์อื่นใดทั้งสิ้น แต่จะต้องเป็นการสรรเสริญที่ออกมาจากใจจริง ไม่ใช่แค่ริมฝีปากหรือเป็นเพียงแค่ลองดูว่าจะได้ผลหรือเปล่า นอกจากนี้การสรรเสริญและการอธิษฐานต่างก็เกี่ยวข้องกันกับพระวจนะ เราสรรเสริญพระเจ้าตามที่พระวจนะของพระองค์กล่าวไว้ และเพราะพระคุณความดีของพระองค์

การอธิษฐานคือ การมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า เป็นการเข้ามาทูลขอรับความช่วยเหลือ หรือสนทนากับพระเจ้าถึงสิ่งต่างๆ ที่รบกวนจิตใจของเราอยู่

หากเราต้องการมีชีวิตด้านการอธิษฐานที่เกิดผล เราก็ต้องพัฒนาความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระบิดาให้ดี เราต้องรับรู้ว่าคุณพระองค์ทรงรักเรา พระองค์ทรงเปี่ยมด้วย

พระเมตตา และพระองค์จะทรงช่วยเหลือเรา เราต้องทำความรู้จักกับพระเยซู พระองค์ทรงเป็นสหายเลิศ ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เราต้องทำความรู้จักกับองค์พระวิญญาณ พระองค์ทรงสถิตกับเราอยู่ตลอดเวลาในฐานะพระผู้ช่วย จงยอมให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ จงเรียนรู้ที่จะใช้พระวจนะของพระเจ้าในการอธิษฐาน เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้า เพราะพระวจนะของพระเจ้า และเพราะเรามีปัญหาในชีวิตเรา

ตั้งนั้นศาสตร์ราวุธของเราก็คือพระวจนะ ซึ่งใช้ออกไปในสถานการณ์ต่างๆ ดังที่เปาโลได้บอกเราไว้ใน 2 โครินธ์ แล้วว่า ศาสตร์ราวุธของเรานั้นไม่ได้เป็นฝ่ายโลกียวิสัย (หรือฝ่ายเนื้อหนัง) แต่เป็นฝ่ายวิญญาณ เราต้องการศาสตร์ราวุธฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าเรากำลังต่อสู้อยู่กับวิญญาณชั้นหัวหน้า หรือแม้กระทั่งมารซาตานเอง แม้แต่องค์พระเยซูก็ยังทรงใช้ศาสตร์ราวุธแห่งพระวจนะเพื่อเอาชนะมาร ในขณะที่ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร (ลูกา 4.1-13) ทุกครั้งที่มารมูสาต่อพระองค์ พระเยซูก็จะตอบว่า "มีคำเขียนไว้แล้วว่า" และอ้างพระวจนะตอบโต้กับมาร

เมื่อแมรีเรียนรู้ที่จะใช้ศาสตร์ราวุธของเธอ เธอก็จะเริ่มทำลายป้อมของมารที่ครอบงำอยู่ในความคิดของเธอออกไป เธอจะรู้จักกับสัจจะซึ่งจะทำให้เธอเป็นไท เธอจะเริ่มเห็นว่าผู้ชายไม่ได้เป็นเหมือนพ่อฝ่ายโลกของเธอเสมอไป อาจจะมีบางคนที่มีนิสัยอย่างนั้น แต่ส่วนใหญ่ไม่ใช่ จอห์นสามีของเธอก็ไม่ได้เป็นคนแบบนั้นด้วย จอห์นรักแมรีมาก

ส่วนของจอห์น

อีกด้านหนึ่งของเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับจอห์น เขาเองก็มีส่วนในปัญหาที่ทั้งเขาและแมรีกำลังเผชิญอยู่ในชีวิตสมรส ในบ้าน และในครอบครัวของเขา

จอห์นควรจะทำหน้าที่ในการเป็นหัวหน้าของครอบครัว พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเป็นบุรุษที่ดีในบ้านของเขา จอห์นก็บังเกิดใหม่แล้วเช่นกัน เขารู้วาระเบียบของครอบครัวควรจะเป็นอย่างไร เขารู้ดีว่าเขาไม่ควรปล่อยให้ภรรยาควบคุมดูแลเรื่องต่างๆ ในบ้าน ทั้งเรื่องเงินทอง ลูกๆ และตัวของเขาเอง เขารู้ทุกอย่างเหล่านี้ดี แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรสักอย่างนอกจากรู้สึกตัวเหมือนผู้แพ้ และหันไปสนใจรายการโทรทัศน์ และดูกีฬาต่างๆ แทน

จอห์นกำลังหนีจากหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเพราะเขาไม่ชอบการเผชิญหน้า เขาอยากอยู่เฉยๆมากกว่าคิดไปว่า "ถ้าเราปล่อยให้เรื่องต่างๆ ผ่านไปสักพักเดี๋ยวก็คงดีเอง" หรือไม่ก็คงพยายามแก้ตัวเพื่อจะได้ไม่ต้องทำอะไร โดยบอกตัวเองว่า "เราจะอธิษฐานเรื่องนี้ดู" แนนอนการอธิษฐานเป็นสิ่งที่ดีแต่ต้องไม่ใช่ยกมาเป็นข้ออ้าง

เพื่อจะปิดความรับผิดชอบของตนไป

ฉันอยากอธิบายเพิ่มเติมหน่อย ที่บอกว่า จอห์นจะต้องทำตามหน้าที่ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับเขาในบ้าน ฉันไม่ได้หมายความว่าเขาคงต้องทำตัวเป็นจอมเผด็จการที่ยาวอดอ้างว้างอำนาจไปทั่ว เอเฟซัส 5.25 สอนไว้ว่า ผู้ชายจะต้องรักภรรยาของตนเหมือนอย่างพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร จอห์นต้องทำหน้าที่ของตน และเมื่อเขาทำตามหน้าที่แล้ว อำนาจก็จะตามมาด้วย เขาต้องหนักแน่นมั่นคงต่อหน้าภรรยาของตน รักภรรยาแต่มีจุดยืนที่หนักแน่น เขาควรจะห่วงใยแม่รู้ว่าถึงแม้เธอจะเจ็บช้ำในวัยเด็ก เธอก็ควรปล่อยวางชีวิตไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและวางใจในพระองค์ แล้วเธอจะได้กลับมาที่มีความมั่นใจอีกครั้งหนึ่งว่า ผู้ชายไม่ได้เป็นเหมือนพ่อของเธอมดทุกคน

จอห์นน่าจะทำอะไรหลายๆ อย่าง แต่เขาก็เหมือนกับแมรี่นั่นแหละ เขามีรูปแบบความคิดบางอย่างที่เป็นการเปิดประตูแก่มาร จนมันครอบงำเขาได้ สงครามกำลังเกิดขึ้นในความคิดของจอห์นด้วยเช่นกัน ในวัยเด็กเขามักจะถูกดูตัวว่ากล่าวอย่างรุนแรง แม่ของเขาปากจืดและด่าเขาอย่างเจ็บแสบอยู่บ่อยๆ ในทำนองที่ว่า “จอห์น แกนี่มันใช้ไม่ได้เลย ฉันรับรองได้เลยว่าชีวิตนี้แกไม่มีทางประสบความสำเร็จได้หรอก”

จอห์นพยายามหลีกเลี่ยงที่จะทำให้แม่พอใจ เพราะอยากได้คำชมเชยจากแม่บ้าง (เด็กๆ ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น) แต่ยิ่งเขาพยายามมากเท่าไรก็ดูเหมือนว่าจะยิ่งทำผิดมากขึ้นเท่านั้น เขามีนิสัยค่อนข้างขี้มู่มขำ แม่ของเขาจึงด่าเขาว่าเป็นคนเง่าอยู่ตลอด ที่จริงหลายครั้งเขาทำของตกก็เพราะตั้งใจมากเกินไปจนเกร็ง จึงกลายเป็นว่าทำอะไรก็พลาดไปหมด

มีหน้าซ้ำ หลายคนที่จอห์นอยากเป็นเพื่อนด้วยก็ไม่ยอมคบกับเขา ที่จริงประสบการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นกับพวกเราได้ทุกคนในช่วงหนึ่งในชีวิตของเรา แต่มันทำลายชีวิตของจอห์นเพราะเขาถูกแม่ปฏิเสธอยู่ก่อนแล้ว

และมีเด็กสาวคนหนึ่งที่เขาชอบเธอหลีกเลี่ยงในสมัยที่ยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่ นั่น เธอไม่สนใจจอห์น แต่ไปสนใจเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่ง เมื่อจอห์นต้องเจอกับเรื่องต่างๆ เหล่านี้อยู่หลายปีในชีวิต มารก็ได้สร้างป้อมขึ้นในความคิดของเขาไว้มากมายหลายอย่าง จนเขาไม่มีกระจิตกระใจจะทำอะไรอีกแล้ว จึงได้แต่เก็บตัวเงียบๆ อยู่คนเดียวและเป็นคนขี้อาย

จอห์นเป็นคนเรียบง่าย เขาไม่ชอบขัดแย้งกับใคร ความคิดที่อยู่ในใจของเขามาตลอดหลายปีก็คือ “ไม่มีประโยชน์หรอกที่จะบอกให้ใครรู้ว่าเราคิดอะไรอยู่ ไม่มีใครอยากฟังความคิดของเราอยู่แล้ว ถ้าอยากจะให้คนยอมรับเรา เราก็ต้องเออออกไป

ตามที่เขาต้องการ”

มีบางครั้งเหมือนกันที่เขาพยายามจะยืนหยัดในสิ่งที่ตัวเองเห็นว่าถูกต้อง แต่สุดท้ายมันดูเหมือนจะลงเอยที่เขาเป็นฝ่ายแพ้เสมอ เขาจึงสรุปว่าการประทะกันนั้น มันไม่คุ้มเอาเสียเลย

“จะประทะกันยังไง สุดท้ายฉันก็ต้องแพ้อยู่ดี” เขาให้เหตุผลกับตัวเอง “สู้ๆอยู่เฉยๆ จะดีกว่า”

อะไรคือคำตอบ?

พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำชาวติมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้า ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า

ลูกา 4.18,19

เมื่อเราเห็นจอห์นกับแมรีขัดแย้งกันอย่างนี้ ก็คงจินตนาการได้ไม่ยากว่า ครอบครัวของเขาทั้งสองจะเป็นอย่างไร ขอให้จำไว้ว่า ฉันบอกว่าทั้งสองคนแตกแยกกันมาก แต่การแตกแยกไม่จำเป็นต้องลงเอยที่การต่อสู้กันทุกครั้งไป หลายครั้งการแตกแยกเป็นเหมือนคลื่นใต้น้ำรุนแรงซึ่งแฝงอยู่ในบ้าน ซึ่งทุกคนรู้ดีแต่ไม่มีใครจัดการกับมันเท่านั้นเอง บรรยากาศในบ้านของเขาจึงแย่มาก และมารซาตานก็ชอบให้มันเป็นอยู่อย่างนั้น

จะเกิดอะไรขึ้นกับจอห์น แมรี และลูกๆ ของเขา? เขาจะเอาชนะปัญหาได้ไหม? พวกเขาเป็นคริสเตียน คงจะน่าอายมากถ้าปล่อยให้การทำงานของเขาล้มเหลวและครอบครัวพังทลาย ถึงแม้มันจะขึ้นอยู่กับเขาทั้งสองก็ตาม ยอห์น 8.31,32 คือข้อพระคัมภีร์ที่เปรียบเหมือนกุญแจสำคัญในการตัดสินใจของพวกเขา ถ้าเขายังคงศึกษาพระวจนะของพระเจ้าต่อไป เขาก็จะพบกับสัจจะและเมื่อเขาปฏิบัติตามสัจจะ เขาก็จะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไท แต่เขาแต่ละคนต้องยอมเผชิญกับความจริงเกี่ยวกับอดีตในชีวิตของตนด้วย เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงให้เขาเห็น

สัจจะจะสำแดงผ่านทางพระวจนะเสมอ แต่เรื่องน่าเศร้าก็คือ ไม่ใช่ทุกครั้ง ที่คนเราจะยอมรับสัจจะ การที่เราต้องเผชิญหน้ากับความผิดพลาดของตนและจัดการ

แก้ไขความผิดพลาดนั้น ถือว่าเป็นกระบวนการที่เจ็บปวดอย่างยิ่ง โดยทั่วไปคนเรามักพยายามแก้ตัวเมื่อตนเองทำผิด เขาทั้งสองยอมให้ออัสตีและประสภารณ์ เลวร้ายวัยเด็ก มาครอบงำชีวิตที่เหลือของเขาทั้งชีวิต

อัสตีเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าทำไมเราจึงเป็นทุกข์ แต่เราต้องไม่เอาอัสตีมาเป็นข้อแก้ตัวเพื่อทำให้ตัวเองติดอยู่ในพันธนาการเรื่อยไป

เราทุกคนไม่มีข้อแก้ตัวอีกแล้ว เพราะพระเยซูทรงพร้อมเสมอที่จะรักษาพระสัญญาของพระองค์เพื่อปลดปล่อยเชลยให้เป็นไท พระองค์จะทรงนำพาเราไปยังเส้นชัยในทุกๆ ด้านของชีวิต หากเราพร้อมที่จะดำเนินกับพระองค์ไปจนสุดทาง

ทางออก

ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์ธรรม พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้

1 โครินธ์ 10.13

ฉันหวังว่า คุณคงจะเห็นจากตัวอย่างที่เป็นเหมือนคำอุปมานี้แล้วว่า ซาตานทำอย่างไรในการใช้สถานการณ์ในชีวิตเราเพื่อสร้างบ่อมน และทำสงครามในสนามรบแห่งความคิดของเรา แต่ขอบพระคุณพระเจ้า เรามีศาสตราวุธที่สามารถทำลายบ่อมนได้ พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งเราไว้อย่างคนไร้ที่พึ่ง 1 โครินธ์ 10.13 สัญญาไว้ว่าพระเจ้าจะไม่อนุญาตให้เราพบกับการทดลองที่เกินกำลังของเรา แต่เมื่อเราพบกับการทดลองนั้น พระองค์จะทรงประทานหนทางออกให้แก่เราด้วย เพื่อเราจะหลีกเลี่ยงได้

เราแต่ละคนอาจมีอะไรที่เหมือนจอห์นกับแมรี ฉันแน่ใจว่าพวกเราส่วนใหญ่มีชีวิตที่คล้ายคลึงกับเรื่องนี้ไม่มากก็น้อย ปัญหาของพวกเขาเป็นปัญหาภายใน มันอยู่ในมิติของความคิดและท่าที พฤติกรรมภายนอกของเขาเป็นเพียงผลพวงของชีวิตภายในเท่านั้น ซาตานรู้ดีว่า ถ้ามันสามารถควบคุมความคิดของเราไว้ได้ มันก็ควบคุมการกระทำของเราได้ด้วย

คุณอาจจะมึบ่อมนบางอย่างอยู่ในชีวิตซึ่งจำเป็นต้องถูกทำลาย ฉันขอหนุนใจว่า "พระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายเรา" การสงครามกำลังดำเนินไป และสนามรบคือความคิดของเรา แต่ข่าวดีคือพระเจ้ากำลังช่วยต่อสู้อยู่ฝ่ายเดียวกันกับเรา

บทที่ 2

สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง

เพราะในใจเขาคิดอย่างไร ตัวเขาก็จะเป็นคนอย่างนั้น...

สุภาซิต 23.7

แค่ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ข้อเดียวก็ทำให้เราเห็นแล้วว่า การคิดอย่างถูกต้องนั้น มีความสำคัญยิ่งเพียงไร ความคิดเป็นสิ่งที่ทรงพลัง และตามที่คุณเขียนพระธรรมสุภาซิต ได้กล่าวนั้น ความคิดของเรามีพลังแห่งการสร้างสรรค์ หากความคิดของเราเป็นตัวกำหนดสามารถกำหนดชีวิตในอนาคตของเราได้ เราก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักคิดแต่สิ่งที่ถูกต้อง

ฉันอยากตอกย้ำไว้ในใจคุณว่า เราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคิดให้สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า

เป็นไปได้เลยที่เราจะมีชีวิตแบบสร้างสรรค์ โดยที่ตัวเองยังติดความคิดแง่ลบอยู่

ใจฝ่ายเนื้อหนังกับใจฝ่ายพระวิญญาณ

เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็บักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของพระวิญญาณ

โรม 8.5

พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ ได้แปลพระธรรมโรมบทที่ 8 นี้ว่า หากเราคิดหรือบักใจในสิ่งซึ่งเป็นของเนื้อหนัง เราก็จะดำเนินชีวิตอยู่ในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ถ้าเราคิดหรือสนใจในสิ่งซึ่งเป็นของพระวิญญาณ เราก็จะดำเนินอยู่ในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเราคิดหรือมีความคิดแบบเนื้อหนัง มีความคิดผิดๆ และความคิดในแง่ลบ เราก็ไม่สามารถดำเนินในพระวิญญูญาณได้ ดูเหมือนว่า จิตใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ หรือความคิดแบบพระเจ้านั้น คือสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ชีวิตคริสเตียนของเราประสบความสำเร็จ

หลายครั้งที่เราซึ่งเป็นมนุษย์ มักจะเกิดความรู้สึกเฉื่อยในบางเรื่องที่เรารู้สึกว่าไม่ค่อยจะสำคัญเท่าไร แต่ถ้าเราเกิดตระหนักขึ้นมาว่า หากปล่อยปละละเลยเรื่องนั้นๆ แล้วจะต้องเจอปัญหาใหญ่แน่ เราก็จะให้ความสนใจกับเรื่องนั้นเป็นพิเศษ เพราะเรารู้ว่ามันเป็นเรื่องสำคัญ

ยกตัวอย่างเช่น สมมุติธนาคารโทรศัพท์มาแจ้งว่า คุณเบิกเงินเกินบัญชีไป 35,000 บาท คุณก็จะรีบค้นดูหลักฐานการเบิกจ่ายต่างๆ ทันที เมื่อดูหลักฐานและพบว่า คุณลืมเอาเงินเข้าบัญชีเพื่อจ่ายเช็คไปใบหนึ่ง คุณก็คงต้องรีบวิ่งไปเอาเงินเข้าธนาคารทันทีเพื่อจะไม่ให้มีปัญหาอื่นๆ ตามมาภายหลัง

ในทำนองเดียวกัน ฉันอยากให้คุณเห็นว่า เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งที่คุณต้องยอมให้ความคิดจิตใจของคุณได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่

ชีวิตของคุณอาจจะกำลังยุ่งเหยิงซึ่งเป็นเพราะความคิดผิดๆ ที่สะสมอยู่ในใจของคุณมานานนับปี ถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งที่คุณต้องเข้าใจว่า ชีวิตของคุณไม่มีทางจะได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ดีขึ้นได้เลยถ้าความคิดของคุณไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียก่อน คุณจะต้องถือว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งยวด คุณจะต้องเอาจริงเอาจังกับการทำลายป้อมต่างๆ ซึ่งมารได้สร้างไว้ในความคิดคุณ จงใช้ศาสตราวุธแห่งพระวจนะ ใช้การสรรเสริญ และการอธิษฐาน

โดยพระวิญญูญาณ

...มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธาภาพ แต่ด้วยวิญญูญาณของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

เศคาริยาห์ 4.6

สิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้เรามีเสรีภาพได้ก็คือการทูลให้พระเจ้าทรงประทานความช่วยเหลือให้มากขึ้น และทูลขอให้บ่อย

ศาสตราวุธอย่างหนึ่งของเราก็คือการอธิษฐาน (ทูลขอ) คุณจะเอาชนะสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่โดยพึ่งพาแต่ความมุ่งมั่นอย่างเดียวไม่ได้ ที่คุณต้องมีความมุ่งมั่น

นั้นก็ถูกแล้ว แต่ต้องเป็นความมุ่งมั่นในพระวิญญูญาณ ไม่ใช่โดยอาศัยกำลังของตนเอง พระวิญญูญาณบริสุทธิ์คือองค์พระผู้ช่วยของคุณ จงแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ จงพึ่งพาพระองค์ คุณจะเอาชนะปัญหาโดยลำพังตัวเองไม่ได้

สิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต

สำหรับผู้เชื่อในพระเจ้าแล้ว การคิดอย่างถูกต้องถือเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิต สิ่งที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตหมายถึงสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดถ้าขาดแล้วเราจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้เลย เช่น การเต้นของหัวใจ หรือ การมีความดันโลหิต ถ้าเราปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้วเราจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้

พระเจ้าทรงทำให้ฉันประทับใจในความจริงเรื่องนี้ เมื่อหลายปีก่อนพระองค์ทรงชี้ให้ฉันเห็นถึงความสำคัญของการสามัคคีธรรมเป็นส่วนตัวกับพระองค์โดยการอธิษฐานและการศึกษาพระวจนะ ฉันรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่หนักหนาสาหัสเหลือเกินที่จะบังคับตัวเองในเรื่องเหล่านี้ จนกระทั่งพระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิต ชีวิตฝ่ายกายของเราต้องพึ่งพาการเต้นของหัวใจฉันใด ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราก็ต้องพึ่งพาการใช้เวลาเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างมีคุณค่าและสม่ำเสมอฉันนั้น เมื่อฉันเรียนรู้ว่าการมีความสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งเช่นนี้ ฉันจึงให้การเข้าเฝ้าพระเจ้ากลายเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตลำดับต้น

ในการทำงานเดียวกัน เมื่อฉันได้พบว่า การคิดอย่างถูกต้องนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะนำพาชีวิตเราไปสู่ชัยชนะ ฉันจึงได้เอาใจใส่ต่อความคิดของฉันอย่างจริงจังและเลือกที่จะคิดอย่างระมัดระวัง

คุณคิดอย่างไร ชีวิตก็จะเป็นอย่างนั้น

ฟังกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งว่าต้นดีผลก็ดี หรือต้นเลวผลก็เลวด้วย เราจะรู้จักต้นไม้ดีด้วยผลของมัน

มัทธิว 12.33

พระคัมภีร์กล่าวว่า เราจะรู้จักต้นไม้ดีได้ด้วยผลของมัน

เรื่องนี้เป็นจริงในชีวิตของเราด้วย ความคิดของเราออกผลได้ ถ้าเราคิดในสิ่งที่ดี ผลที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราจะดี ถ้าเราคิดในสิ่งที่เลว ผลที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราจะเลวตามไปด้วย

อันที่จริง ถ้าเราสังเกตดูทัศนคติในชีวิตของคนใดคนหนึ่ง เราจะบอกได้เลยว่าเขากำลังยึดความคิดใดเป็นหลักในชีวิต คนที่มีความสุขภาพ อ่อนโยน เปี่ยมด้วยความกรุณานั้น จะไม่ใช่คนที่โหดร้ายและอาฆาตพยาบาท เช่นเดียวกัน คนเลวก็ย่อมไม่คิดในทางดี และใจของเขาย่อมไม่มีความรัก

ขอให้จดจำพระธรรมสุภาสิต 23.7 ไว้ และยอมให้พระคัมภีร์ตอนนี้หยั่งลึกลงไปในชีวิตของคุณ “เพราะคุณคิดอย่างไรในใจ คุณก็จะเป็นคนอย่างนั้น”

บทที่ 3

อวยออมแพ้!

อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ตั้งใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร

กาลาเทีย 6.9

จงอวยออมแพ้ ไม่ว่าจะสภาพชีวิตหรือความคิดของคุณจะย่ำแย่เพียงใดก็ตาม พื้นที่ในชีวิตของคุณส่วนที่ถูกลบหายไปนั้น จงยึดกลับคืนมา แม้จะยึดได้ที่ละนิ้ว ทีละคืบ ก็จงทำ จงพึ่งพาในพระคุณของพระเจ้าเสมอเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมาย อย่าพึ่งพาในกำลังความสามารถของตนเอง

ในพระธรรมกาลาเทีย 6.9 เปาโลได้หนุนใจให้เราสู้สุดสำหรับกระทำการดีต่อไป โดยไม่ยอมแพ้อะไร ให้เรามีวิญญาณแห่งการอวยออมแพ้ พระเจ้าทรงแสวงหาคนที่พร้อมจะดำเนินไปกับพระองค์จนถึงที่สุดปลาย

ลุยเข้าไป

เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า

อิสยาห์ 43.2

ไม่ว่าคุณกำลังเผชิญกับสิ่งใดอยู่ก็ตามในชีวิต ฉันขอหนุนใจให้คุณฝ่าฟันไปให้ได้ และอวยออมแพ้

ฮีบราวกู 3.19 กล่าวว่า วิธีที่เราจะพัฒนาชีวิตให้เป็นอย่างดีนั้นกว้างตัวเมียนั้นคือให้ ...เดินไป.. (ไม่ใช่ยืนนิ่งอยู่กับที่เพราะความกลัว แต่ให้เดินไป) และ ก้าวไป

บนที่สูงทั้งหลาย (ฝ่ายวิญญาณ)!

วิธีที่พระเจ้าทรงช่วยให้เรามีความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณก็คือพระองค์ทรงสถิตอยู่กับเรา คอยเสริมกำลังและชูใจเรา เพื่อให้เราสามารถยืนหยัดสู้ได้เรื่อยไป ในเวลาที่ยากลำบาก

การที่เราจะยอมแพ้นั้นเป็นเรื่องง่าย แต่ที่จะฝ่าฟันต่อไปได้นั้น เราต้องใช้ความเชื่อ

คุณต้องเลือกเอาเอง!

ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่

เฉลยธรรมบัญญัติ 30.19

ในแต่ละวัน จะมีความคิดเป็นร้อยเป็นพันอย่างที่เข้ามาในหัวคิดของเรา จิตใจของเราจำเป็นต้องรับการเปลี่ยนแปลงใหม่เพื่อให้ดำเนินตามพระวิญญาณไม่ใช่ตามเนื้อหนัง จิตใจฝ่ายเนื้อหนังของเรา (จิตใจแบบโลก จิตใจฝ่ายต่ำ) นั้น ได้ครอบงำชีวิตของเรามาเสียจนเคยชิน จนเราแทบไม่ต้องใช้ความพยายามแต่อย่างใดเลยที่จะคิดในสิ่งที่ผิด

ในทางตรงกันข้าม เราต้องตั้งใจมุ่งมั่นที่จะเลือกคิดในสิ่งที่ถูกต้อง หากเราได้ตัดสินใจแล้วว่าเราจะมีความคิดแบบเดียวกันกับพระเจ้า เราก็จะต้องเลือกและเลือกต่อไปเรื่อยๆ เพื่อทำให้ตนเองคิดในสิ่งที่ถูกต้อง

ถ้าเราเริ่มเกิดความรู้สึกว่า การทำสงครามในความคิดเป็นสิ่งที่ยากเกินไป เราไม่มีทางทำได้สำเร็จแน่ เราก็จะต้องทำลายป้อมแห่งความคิดดังกล่าวด้วย และเลือกที่จะคิดว่า เราสามารถทำได้! เราต้องเลือกคิดว่า เราทำได้สำเร็จแน่ และเราต้องเลือกตัดสินใจว่า เราจะไมยอมแพ้เป็นอันขาดด้วย ในยามที่เราถูกกระหน่ำด้วยความกลัวและความสงสัย เราต้องกล้าที่จะยืนหยัดประกาศว่า "ฉันจะไม่ยอมแพ้! พระเจ้าทรงสถิตอยู่ข้างฉัน พระองค์รักฉัน และพระองค์กำลังช่วยเหลือฉันอยู่"

เราทุกคนมีเรื่องให้เลือกรวมมาอยู่ตลอดในชีวิตของเรา ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 30.19 พระเจ้าตรัสกับประชากรของพระองค์ว่า พระองค์ทรงตั้งชีวิตและความตาย ไว้ต่อหน้าพวกเขา และทรงหนุนใจให้พวกเขาเลือกเอาชีวิต พระธรรมสุภาพิต 18.21 บอกเราว่า "ความเป็นความตายอยู่ที่อำนาจของลิ้น และผู้ที่รักมันก็จะ

กินผลของมัน...”

ความคิดของเราจะกลายมาเป็นคำพูดของเรา ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่เราต้องเลือกคิดแต่สิ่งทีนำมาซึ่งชีวิตเท่านั้น เมื่อเราทำเช่นนั้นแล้ว คำพูดที่ถูกต้องก็จะพรั่งพรูออกมาเอง

อย่ายอมแพ้!

เมื่อการสงครามดูเหมือนว่าจะยืดเยื้อต่อไปไม่มีสิ้นสุด และคุณคิดว่าคงจะไม่มีทางชนะสงครามได้แล้ว จงระลึกไว้ว่า คุณกำลังจะเขียนโปรแกรมคำสั่งใหม่ให้แก่ความคิดเนื้อหนังและความคิดแบบโลกของคุณ เพื่อให้มีความคิดใหม่ตามแบบพระเจ้า เป็นไปไม่ได้ใช่ไหม? *ไม่ใช่*

ยากใช่ไหม? *ใช่*

แต่ขอให้เราคิดว่า พระเจ้าอยู่ในทีมเดียวกันกับเรา ฉันเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็น “นักเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์” ที่เก่งที่สุดในโลก (ความคิดของเราก็เหมือนกับเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่มีผู้เขียนโปรแกรมขยะทิ้งไว้ในนั้นตลอดชีวิต) พระเจ้ากำลังทรงกระทำการอยู่ในชีวิตของคุณ พระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นหากคุณอัญเชิญให้พระองค์ทรงควบคุมความคิดของคุณ พระองค์กำลังทรงเปลี่ยนแปลงโปรแกรมคำสั่งในความคิดของคุณอยู่ ขอให้ร่วมมือกับพระองค์ต่อไปแค่นั้น และอย่ายอมแพ้

แน่นอน มันเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลา และก็ไม่ใช่เรื่องง่ายด้วย แต่ถ้าเรากำลังเลือกที่จะคิดตามแบบของพระเจ้า เราก็กำลังเดินไปถูกทางแล้ว ในเมื่อเราต้องใช้เวลาทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่แล้ว ก็ขอให้เราใช้เวลาที่จะก้าวไปข้างหน้า อย่าหยุดยั้งอยู่ในที่เดิมอันยุ่งเหยิงไปจนตลอดชีวิต

หันมายึดครอง!

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า ”เจ้าทั้งหลาย ได้พักที่ภูเขานี้นานพอแล้ว

เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์...

ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลายและแก่เผ่าพันธุ์ของเจ้าด้วย”

ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 1 ข้อ 2 โมเสสได้ชี้ให้ชนอิสราเอลดูแผ่นดินคะนาอัน (แผ่นดินแห่งพระสัญญา) ซึ่งอยู่ห่างออกไปเป็นระยะทางเดินเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น แต่คนอิสราเอลใช้เวลาจนถึง 40 ปี กว่าจะเดินทางเข้าสู่คะนาอันได้ และในข้อที่ 6 ท่านบอกพวกเขาว่า "พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายว่า 'เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานานพอแล้ว'"

ตัวคุณเอง ได้พำนักอยู่ที่ภูเขาลูกเดิม นานพอแล้วหรือยัง? คุณใช้เวลาถึง 40 ปีในการเดินทางที่สามารถใช้เวลาเพียงแค่วัน 11 วัน หรือไม่?

ในชีวิตของฉันทันที ในที่สุดฉันต้องมาถึงจุดหนึ่ง จุดที่ต้องตื่นขึ้นมาเผชิญกับความจริงว่า ชีวิตฉันไปไม่ถึงไหนเลย ฉันเป็นคริสเตียนที่ปราศจากชัยชนะ เหมือนกับแม่รีและจอห์นนั้นแหละ ฉันมีรูปแบบความคิดที่ผิด และมีป้อมในความคิดอยู่มากมายหลายอย่างซึ่งถูกปลุกฝังไว้ไม่รู้กี่ปีมาแล้ว มารมย์โกหกฉัน และฉันก็เชื่อคำหลอกลวงของมัน ดังนั้นฉันจึงมีชีวิตอยู่ภายใต้การหลอกลวง

ฉันพักอยู่ที่ภูเขาลูกเดิมนานพอแล้ว ฉันใช้เวลาถึง 40 ปีในการเดินทางที่น่าจะใช้เวลาที่สั้นกว่านั้นมากนัก หากเราได้รู้ถึงสัจธรรมแห่งพระวาทะของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่าเหตุที่คนอิสราเอลต้องดำเนินอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้น เป็นเพราะว่าพวกเขามี "รูปแบบความคิดอย่างคนที่ต้องอยู่ในถิ่นทุรกันดาร" นั่นเอง กล่าวคือ พวกเขามีแนวคิดที่ผิดๆบางอย่างซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้พวกเขาถูกผูกมัด เราจะต้องไปถึงเรื่องนี้อีกครั้งในบทต่อไป แต่ในตอนี้ ฉันอยากกระตุ้นเตือนให้คุณตัดสินใจให้ดีกว่า คุณจะยอมให้ความคิดของคุณรับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ และเลือกที่จะคิดอย่างระมัดระวัง จงตั้งใจไว้ว่า คุณจะไม่ยอมแพ้หรือหยุดยังจนกว่าจะประสบชัยชนะ และจนกว่าคุณจะได้ครอบครองมรดกซึ่งเป็นสิทธิอันชอบธรรมของคุณ

บทที่ 4

ทีละเล็กทีละน้อย

พระเยซูฮวาร์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้จากท่านทีละเล็กทีละน้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กล่าวว่ามีสัตว์หุ่องจะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป
เฉลยธรรมบัญญัติ 7.22

การเปลี่ยนแปลงความคิดจิตใจของคุณเสียใหม่เป็นสิ่งที่จะค่อยๆ เกิดขึ้นแบบทีละเล็กทีละน้อย ดังนั้นถ้าการเปลี่ยนแปลงดูเหมือนจะช้าไปสักหน่อย ก็อย่าพึ่งรู้สึกท้อถอย

ก่อนที่ชนอิสราเอลจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาในพระเจ้าตรัส บอกพวกเขาว่า พระองค์จะทรงกวาดไล่ศัตรูของเขาออกไปทีละเล็กทีละน้อย ด้วยเกรงว่า "สัตว์หุ่อง" จะเพิ่มจำนวนขึ้นท่ามกลางพวกเขามากเกินไป

ฉันเชื่อว่า ความหยิ่ง คือ "สัตว์หุ่อง" ที่เข้ามาครอบงำเราได้หากเราได้รับการปลดปล่อยรวดเร็วเกินไป การที่เราได้รับการปลดปล่อยในชีวิตทีละด้าน น่าจะเป็นการดีกว่า เพราะมันทำให้เราช้าซึ่งกับเสรีภาพที่เราได้รับมากกว่า ทำให้เราตระหนักว่าเสรีภาพที่เราได้รับนั้นเป็นของประทานมาจากพระเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่เราทำได้ด้วยตนเอง

ความทุกข์นำหน้าการปลดปล่อย

และเมื่อท่านทั้งหลายได้ทนทุกข์อยู่ชั่วขณะหนึ่งแล้ว พระเจ้าผู้ทรงพระคุณล้ำเลิศ ผู้ได้ทรงเรียกให้ท่านทั้งหลายเข้าในศักดิ์ศรีในพระคริสต์ พระองค์เองก็จะทรงโปรดปรับปรุงท่านให้มั่นคง และมีกำลังขึ้น

ทำไมเราจะต้องทนทุกข์ “อยู่ชั่วขณะหนึ่ง” ด้วย? ฉันเชื่อว่า ตั้งแต่จุดที่เราเริ่มตระหนักว่าเรามีปัญหา จนถึงจุดที่พระเยซูทรงปลดปล่อยเรา เราจะอยู่ในสภาพที่ต้องทนต่อความทุกข์บางอย่าง แต่เราจะรู้สึกชื่นชมยินดีมากขึ้นด้วยเมื่อเราได้รับการปลดปล่อยจากเรื่องนั้นแล้ว เมื่อเราพยายามทำสิ่งใดด้วยตนเอง แล้วล้มเหลว และเริ่มตระหนักว่าเราต้องรอคอยพระองค์ ใจของเราก็จะลั่นไปด้วยการโมทนาพระคุณ และคำสรรเสริญ เมื่อพระองค์ทรงช่วยเหลือเราในสิ่งที่เรากระทำได้

ไม่มีการปรับโทษ

เหตุฉะนั้นการลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ได้ดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ

โรม 8.1

จงอย่ายอมรับความรู้สึกปรับโทษตนเองเมื่อคุณต้องพบกับสภาพเสื่อมถอยหรือพบกับความเลวร้าย จงลุกขึ้น บัดฝุ่น แล้วตั้งต้นใหม่อีกครั้ง เมื่อเด็กเริ่มหัดเดินเขาต้องล้มลงหลายครั้งก่อนที่จะเดินได้อย่างมั่นคง แต่สิ่งหนึ่งที่น่าชื่นชมเกี่ยวกับเด็กก็คือถึงแม้เขาจะร้องไห้อยู่ครู่หนึ่งตอนที่ล้ม แต่เขาจะกลับลุกขึ้นใหม่ และลองเดินใหม่ต่อไปอีก มารจะพยายามอย่างที่สุดที่จะหยุดยั้งคุณไม่ให้รับการเปลี่ยนแปลงความคิดใหม่ มันรู้ว่าเมื่อคุณปฏิเสธที่จะคิดอย่างผิดๆ และเรียนรู้ที่จะเลือกคิดแต่สิ่งที่ถูกต้องแล้วอำนาจของมันที่จะครอบงำชีวิตคุณก็จะหมดไปทันที มันจึงพยายามที่จะหยุดยั้งคุณโดยใช้ความรู้สึกท้อใจ และความรู้สึกปรับโทษ เป็นเครื่องมือ

เมื่อใดก็ตามที่คุณเกิดความรู้สึกปรับโทษตนเอง จงใช้ “ศาสตร์อาวุธแห่งพระวจนะ” ต่อสู้ อ้างพระธรรมโรม 8.1 เพื่อเตือนความจำของมารและของคุณเองว่าคุณไม่ได้ดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ การดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง หมายถึง การพึ่งพากำลังของตนเอง แต่การดำเนินตามพระวิญญาณคือการพึ่งพาในพระเจ้า

เมื่อคุณล้มเหลว (ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นแน่) นั่นไม่ได้หมายความว่า你是เป็นคนล้มเหลว มันแค่หมายความว่า คุณยังไม่ได้ทำทุกอย่างอย่างถูกต้อง เราทุกคนต้องยอมรับว่า เรามีทั้งจุดแข็งและจุดอ่อนในชีวิต จงยอมให้พระคริสต์ทรงเข้มแข็งในจุดที่คุณอ่อนแอ จงยอมให้พระองค์ทรงเป็นพลังของคุณ ในวันที่วันอ่อนแรง

ขอย้ำอีกครั้งว่า อย่ายอมรับความรู้สึกปรับโทษตนเอง ชัยชนะอันสมบูรณ์

ของคุณจะเกิดขึ้นแน่ แต่มันต้องใช้เวลานาน เพราะว่ชัษณะจะเกิดขึ้นแบบ “ทีละเล็กทีละน้อย”

อย่าท้อใจ

จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่าย ภายในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะถวายสดุดีแด่พระองค์อีก ผู้ทรงเป็นความอุปถัมภ์และพระเจ้าของข้าพเจ้า

สดุดี 42.5

ความท้อใจ จะทำลายความหวัง ดังนั้นมารจึงคอยจ้องที่จะทำให้เรารู้สึกท้อใจ ถ้าปราศจากความหวัง เราก็จะยอมแพ้ ซึ่งนั่นคือสิ่งที่มารต้องการให้เราทำ พระคัมภีร์บอกเราครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ไม่ให้เราท้อใจหรือคร่ำมกกลัว พระเจ้าทรงทราบดีว่า เราจะประสบชัยชนะไม่ได้เลย หากเรารู้สึกท้อใจ ดังนั้นเมื่อเราตั้งต้นจะทำโครงการใดก็ตาม พระองค์จะทรงหนุนใจเราเสมอว่า “จงอย่าท้อใจ” พระเจ้าต้องการให้เราได้รับความชื่นใจ ไม่ใช่ท้อใจ

เมื่อความรู้สึกท้อใจ หรือการปรับโทษ พยายามที่จะครอบงำคุณ ขอให้ตรวจสอบดูสิ่งที่อยู่ในความคิดของคุณ ว่าความคิดอย่างไรที่กำลังอยู่ในหัวสมองของคุณในตอนนั้น มันเป็นความคิดในทำนองนี้หรือเปล่า?

“ฉันคงจะทำได้แน่ มันยากเกินไป ฉันล้มเหลวอยู่เสมอ ทุกอย่างมันเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย ฉันเชื่อว่าคนอื่นคงไม่มีปัญหาในการเปลี่ยนแปลงจิตใจของเขามากขนาดนี้หรอก ฉันน่าจะยอมแพ้เสียดีกว่า ฉันเหนื่อยจนไม่อยากพยายามอีกแล้ว ฉันอธิษฐานแล้ว แต่ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐานของฉันเลยเพราะว่าพระองค์รู้สึกผิดหวังกับการกระทำของฉันนั่นเอง”

ถ้าคุณคิดแบบเดียวกันนี้อยู่ ก็ไม่แปลกใจเลยที่คุณจะเกิดความรู้สึกท้อใจและปรับโทษตัวเอง จงจำไว้ว่า คุณจะกลายเป็นคนอย่างที่คุณคิด ถ้าคุณคิดในสิ่งที่น่าท้อใจ คุณก็จะเริ่มเกิดความรู้สึกท้อใจ คิดในสิ่งที่ปรับโทษตนเอง คุณก็จะเกิดความรู้สึกปรับโทษตนเอง จงเปลี่ยนความคิดของคุณเสียใหม่แล้วคุณจะได้รับผลการปลดปล่อย!

แทนที่จะคิดในแง่ลบ ขอให้คิดอย่างนี้

“อะไร? มันอาจดูเข้าไปหน่อย แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ฉันกำลังก้าวหน้าไปบ้าง ฉันดีใจมากที่กำลังเดินไปถูกทางแล้ว อีกไม่นานก็จะพบกับเสรีภาพ เมื่อวานนี้เป็นวันที่

ยุ่งยากเหมือนกันเพราะฉันเลือกความคิดที่ผิด พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงอภัยและทรงช่วยข้าพระองค์ที่จะก้าวเดินต่อไป ข้าพระองค์ได้ทำผิดพลาดไปอย่างหนึ่ง แต่อย่างน้อยมันก็เป็นความผิดพลาดที่ข้าพระองค์จะไม่กลับไปทำซ้ำอีก นี่คือวันใหม่ และพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ พระเมตตาคุณของพระองค์เป็นของใหม่เสมอทุกเวลาเจ้า

ข้าพระองค์จึงขอปฏิเสธรที่จะรู้สึกท้อใจ ขอปฏิเสธรที่จะรู้สึกประหวั่นพรั่นใจ พระบิดาเจ้าข้า พระคัมภีร์ของพระองค์บอกว่า พระองค์ไม่ได้ประหวั่นพรั่นใจข้าพระองค์ พระองค์ทรงส่งพระเยซูมาสิ้นพระชนม์เพื่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นปกติ วันนี้จะเป็นวันที่ขอพระองค์ทรงช่วยให้ข้าพระองค์เลือกความคิดที่ถูกต้องด้วยเถิดในวันนี้”

ฉันเชื่อว่าคุณคงจะเริ่มรู้สึกถึงชัยชนะบ้างแล้วโดยความคิดที่มีกำลังใจและสร้างสรรค์ และเป็นแบบความคิดของพระเจ้าเช่นนี้

เราอยากให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างทันใจ เรามีผลของความอดทนอยู่ภายในแต่ฉันกำลังถูกพัฒนาเพื่อที่จะปรากฏออกมาภายนอก บางครั้งพระเจ้าทรงใช้เวลาพอสมควรที่จะนำการปลดปล่อยอันสมบูรณ์เข้ามาสู่ชีวิตของเรา พระองค์ทรงใช้ช่วงเวลาแห่งการรอคอยอันยากลำบาก เพื่อขยายความเชื่อของเราออก และเพื่อให้ความอดทนของเราบรรลุผลอันสมบูรณ์ (ยากอบ 1.4) เวลาของพระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบ พระองค์ไม่เคยสาย

ต่อไปนี้เป็นความคิดที่ดีอีกประการหนึ่ง ที่เราควรจะนำมาคิด “ฉันเชื่อในพระเจ้า ฉันเชื่อว่าพระองค์กำลังทรงกระทำการอยู่ภายในฉันไม่ว่าฉันจะมีความรู้สึกหรือสถานการณ์แวดล้อมจะเป็นอย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเริ่มต้นการดีในฉันแล้ว และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ” (ฟิลิปปี 2.13, 1.6)

ในลักษณะเช่นนี้แหละที่คุณจะสามารถใช้ศาสตร์อาวุธแห่งพระวจนะในการทำลายป้อมของมารลงได้อย่างเกิดผล ฉันขอแนะนำว่า คุณอย่าตั้งใจที่จะคิดในสิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ให้คุณพูดออกเสียง เป็นการกล่าวยอมรับด้วยปากด้วย

จงจำไว้ว่า พระเจ้ากำลังทำการปลดปล่อยคุณ ทีละเล็ก ทีละน้อย ดังนั้นอย่ารู้สึกท้อใจ หรือรู้สึกประหวั่นพรั่นใจตนเองเมื่อคุณทำผิดพลาด

คุณต้องอดทนกับตนเองบ้าง!

บทที่ 5

จงคิดในแง่บวก

...ท่านมีศรัทธาแล้ว จงได้ผลตามศรัทธานั้น...

มัทธิว 8.13

ความคิดในแง่บวก จะก่อให้เกิดชีวิตในแง่บวก ความคิดในแง่ลบก็จะก่อให้เกิดชีวิตในแง่ลบด้วย ความคิดในแง่บวกนั้นจะเต็มไปด้วยความเชื่อและความหวังอยู่เสมอ ส่วนความคิดในแง่ลบก็จะเต็มไปด้วยความกลัวและความสงสัย

คนบางคนไม่กล้าที่จะมีความหวัง เพราะเขาเคยประสบความเจ็บปวดมามากในชีวิต เขาผิดหวังมามาก จนคิดว่าคงทนไม่ได้แล้วถ้าต้องเจอความผิดหวังเพิ่มอีกครึ่ง ดังนั้นเขาจึงไม่ยอมหวังในเรื่องใดอีก เพื่อจะได้ไม่ต้องรู้สึกผิดหวัง

การหลีกเลี่ยงความหวังอย่างนี้ เป็นรูปแบบหนึ่งของการป้องกันตัวจากความเจ็บปวด ความผิดหวังทำให้เรารู้สึกเจ็บซ้ำ ดังนั้นเพื่อไม่ให้พบกับความเจ็บซ้ำอีกหลายคนจึงเลือกที่จะไม่หวัง และไม่ยอมเชื่อว่าจะมีสิ่งดีใดๆ เกิดขึ้นกับชีวิตของตนได้ พฤติกรรมอย่างนี้จะนำไปสู่รูปแบบชีวิตในแง่ลบ ทุกสิ่งกลายเป็นแง่ลบไปหมดเพราะความคิดของเขาเป็นแง่ลบ จงจำไว้ว่า สุภาษิต 23.7 บอกไว้ว่า **“เมื่อคนใดคิดในใจของตนอย่างไร ตัวเขาก็จะเป็นคนอย่างนั้น”**

หลายปีมาแล้ว ฉันเป็นคนที่คิดในแง่ลบแบบสุดขีด ฉันพูดอยู่เสมอว่า ถ้าฉันคิดอะไรในแง่สร้างสรรค์สักสองสามอย่างติดๆ กัน ความคิดของฉันคงต้องฟิการ์ทันที ฉันมีปรัชญาอยู่ว่า “ถ้าเราไม่คาดหวังให้อะไรดีขึ้น เราก็จะไม่รู้สึกผิดหวัง ถ้ามันไม่เกิดขึ้น”

ฉันประสบกับความผิดหวังมามากในชีวิต มีหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นที่บั่นทอนทำลายชีวิตของฉัน จนฉันไม่กล้าคิดว่าจะมีอะไรดีขึ้น เกิดขึ้นกับชีวิตของฉันได้อีก

ฉันมีทัศนคติในแง่ลบต่อทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อความคิดของฉันเป็นแง่ลบ คำพูดก็แง่ลบไปด้วย ดังนั้น ชีวิตของฉันจึงเป็นชีวิตในแง่ลบ

เมื่อฉันเริ่มศึกษาพระวจนะอย่างจริงจัง และไว้วางใจยอมให้พระเจ้าทรงรื้อฟื้นชีวิตฉันขึ้นใหม่ สิ่งแรกๆ ที่ฉันรู้ว่าจำเป็นต้องขจัดออกไปจากชีวิตก็คือ ทุกอย่างที่เป็นแง่ลบ

ในมัทธิว 8:13 พระเยซูตรัสบอกเราว่า เมื่อเรามีความเชื่อ สถานการณ์ก็จะเป็นไปตามความเชื่อของเรา ซึ่งพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ กล่าวว่า **“เจ้ามีความเชื่ออย่างไร ก็จงเกิดขึ้นแก่เจ้าตามนั้น”** ทุกสิ่งที่คุณเชื่อในตอนนั้นเป็นแง่ลบไปหมด สิ่งร้ายๆ ก็ย่อมเกิดขึ้นในชีวิตของคุณอยู่แล้ว

นี่ไม่ได้หมายความว่า ถ้าเราอยากจะได้อะไรก็ให้นึกคิดเอา แล้วก็จะได้ พระเจ้าทรงมีแผนการที่สมบูรณ์แบบสำหรับชีวิตของเรา ซึ่งเราจะไปควบคุมพระองค์โดยความคิดและคำพูดของเราไม่ได้ แต่เราจะต้องคิดและพูดให้สอดคล้องกับแผนการและพระประสงค์ของพระองค์ที่มีสำหรับเรา

ถ้าในขณะนี้คุณยังไม่รู้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของคุณคืออะไร อย่างน้อยก็ขอให้เริ่มต้นคิดในทำนองนี้ “ฉันยังไม่รู้แผนการของพระเจ้า ก็ไม่เป็นไร แต่ฉันรู้ว่าพระองค์ทรงรักฉัน อะไรก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำเป็นสิ่งที่ดีหมด และฉันก็จะได้รับพระพร”

จงเริ่มคิดในแง่บวกเกี่ยวกับชีวิตของคุณเอง

จงฝึกเป็นคน que คิดในแง่สร้างสรรค์กับสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต ถึงแม้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตคุณในตอนนี้อาจจะไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก แต่จงคาดหวังให้พระเจ้ากระทำให้เกิดสิ่งที่ดีขึ้น จากสถานการณ์ดังกล่าว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วในพระวจนะ

ทุกสิ่งบังเกิดเป็นผลดี

เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือ คนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์

โรม 8:28

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้กล่าวว่าทุกสิ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่กล่าวว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกสิ่งบังเกิดเป็นผลดี

สมมุติว่าคุณวางแผนจะไปซื้อของ คุณเข้าไปนั่งในรถ แต่เครื่องสตาร์ทไม่ติด มีสองทางที่คุณจะมองดูสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ได้ คุณอาจพูดกับตัวเองว่า “ฉันรู้ดี ไม่เคยพลาดเลย ทุกครั้งที่ฉันตั้งใจจะทำอะไร มันจะต้องมีเรื่องยุ่งเกิดขึ้นเสมอ ฉันก็เคยอยู่แล้วว่าการซื้อปิ้งวันนี้มันต้องไม่เป็นเรื่อง แผนการของฉันจะต้องเป็นอย่างนี้ ทุกครั้ง” หรือคุณอาจจะพูดอีกอย่างหนึ่ง “ฉันอยากจะไปซื้อปิ้ง แต่ดูเหมือนว่า คงจะไปไม่ได้ เสียแล้วตอนนี้ รอรถซ่อมเสร็จแล้วค่อยไปดีกว่า ถึงไม่ได้ไปแต่ฉันก็เชื่อว่า การเปลี่ยนแผนในครั้งนี้จะบังเกิดเป็นผลดีต่อฉัน บางทีอาจมีเหตุผลสำคัญบางอย่าง ที่ฉันจำเป็นต้องอยู่กับบ้านในวันนี้ ดังนั้นฉันขออยู่บ้านอย่างมีความสุขดีกว่า”

ในพระธรรมโรม 12.16 อัครทูตเปาโลบอกให้เราเตรียมพร้อมที่จะปรับตัวเรา ให้เข้ากับคนและสถานการณ์แวดล้อม ทั้งนี้ก็เพื่อเราจะได้เป็นคนดี เมื่อวางแผนอะไรไปแล้วเราจะไม่หมดหวังถ้าแผนการไม่ได้เป็นไปอย่างคิดไว้

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันมีโอกาสดีที่จะได้ฝึกปฏิบัติตามหลักการข้อนี้ ตอนนั้นเดฟกับฉันไปที่เมืองเลคเวียร์ รัฐฟลอริดา เราไปเทศนาที่นั่นสามวัน และกำลังเก็บของเตรียมตัวจะขึ้นเครื่องบินกลับบ้าน ฉันกะไว้ว่าจะใส่กางเกงหลวมๆ กับเสื้อคอปกและรองเท้าส้นเตี้ย เพื่อจะได้รู้สึกสบายในระหว่างเดินทางกลับ

ฉันเริ่มแต่งตัว แต่หากางเกงไม่เจอ เราค้นดูทั่วห้องแล้วก็เจอกางเกงกองอยู่ข้างล่างตู้เสื้อผ้า กางเกงมันหลุดตกจากไม้แขวน จนยับยู่ยี่ไปหมด เราพกเตารีดไปด้วยเลยพยายามรีดกางเกงใหม่ ฉันลองส่องกระจกเงาดู ก็เห็นว่ายังงั้นๆ มันก็ดูไม่เข้าท่าอยู่ดี ฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องใส่ชุดอื่นพร้อมกับรองเท้าส้นสูง

ฉันรู้สึกได้เลยว่าอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกเมื่อเจอกับสถานการณ์อย่างนั้น เห็นไหมว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่เราไม่ได้ทำอะไรตั้งใจ เราก็จะหัวเสีย เกิดความรู้สึกถึงสสารตัวเอง และทำให้เปลี่ยนไปเป็นแง่ลบ ฉันตระหนักในทันทีว่าฉันมีเรื่องที่จะต้องตัดสินใจแล้วว่าฉันจะรู้สึกไร้ค่าใจเพราะอะไรๆ ไม่ได้เป็นอย่างใจคิด หรือฉันจะปรับตัวยอมรับสถานการณ์ดังกล่าว และยังมีความสุขกับการเดินทางได้

คนที่คิดในแง่บวกอยู่เสมอเหมือนนั้น ใช่ว่าจะเจอกับเหตุการณ์อย่างที่ยากให้เป็นอยู่ตลอดเวลา แต่คนที่คิดในแง่บวกสามารถปรับตัวยอมรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และตัดสินใจที่จะมีความสุขกับเหตุการณ์นั้นๆ ได้ ส่วนคนที่คิดแง่ลบนั้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็ตามเขาก็ไม่เคยพอใจในเรื่องใดเลย

คนที่คิดในแง่ลบเป็นคนที่ใครไม่อยากจะเข้าใกล้ เขาจะสร้างความรู้สึกมีดครีမ်ปกคลุมอยู่เหนือทุกโครงการ คอยทำให้บรรยากาศหนักอึ้งอยู่เสมอ เขาเป็นคนจู้จี้ขี้บ่น

ชอบจับผิด ไม่ว่าจะสิ่งดีที่เกิดขึ้นมากมายเพียงใดก็ตาม ดูเหมือนว่าเขาจะคอยมองหาแต่เรื่องที่จะทำให้เกิดปัญหาเท่านั้น

ตอนฉันยังเป็นคนที่ชอบคิดแต่แง่ลบอยู่นั้น ฉันไปเยี่ยมบ้านบางคนที่ยังปรับปรุงและตกแต่งใหม่ แทนที่ฉันจะดูและชมเชยการตกแต่งที่สวยงาม ฉันกลับคอยมองดูกระดาษติดผนังว่ามุมไหนมันหลุดบ้าง ขอบหน้าต่างตรงไหนเปื้อนบ้าง ฉันยินดีเหลือเกินที่พระเยซูทรงปลดปล่อยฉันให้เป็นไท จนสามารถชื่นชมกับสิ่งดีๆ ในชีวิตได้ ฉันเป็นไทจนฉันเชื่อได้ว่า โดยความศรัทธาและความหวังในพระองค์นั้น สิ่งเลวร้ายจะสามารถถลึงกลายเป็นผลดีแก่เราได้

ถ้าคุณเป็นหนึ่งในที่ชอบคิดในแง่ลบ จงอย่ารู้สึกปรับโทษตนเอง การปรับโทษเป็นเรื่องในแง่ลบ ฉันแบ่งปันเรื่องนี้ก็เพื่อให้คุณรู้ถึงปัญหาของตนเองที่เป็นคนคิดในแง่ลบ เพื่อคุณจะได้เริ่มไว้วางใจในพระเจ้าหรือเพื่อนคุณขึ้นใหม่ ไม่ใช่เพื่อทำให้คุณรู้สึกในแง่ลบเกี่ยวกับความคิดในแง่ลบของตนเอง

หนทางที่จะนำไปสู่เสรีภาพนั้นเริ่มต้นที่การยอมรับสภาพปัญหาโดยไม่พยายามหาข้อแก้ตัวให้กับตัวเอง ฉันแน่ใจว่า ถ้าคุณเป็นคนที่ชอบคิดในแง่ลบ คุณก็คงมีเหตุผลของตนเองอยู่ คนเรามีเหตุผลสนับสนุนความคิดของตนเองอยู่เสมอ แต่จงจำไว้ว่า เมื่อเราเป็นคริสเตียนแล้ว พระคัมภีร์บอกว่าเราก็เป็นคนใหม่แล้ว

วันใหม่

เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

2 โครินธ์ 5.17

เมื่อคุณเป็น "คนที่ถูกสร้างใหม่" แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องยอมให้สิ่งเก่าๆ ที่เคยเกิดกับคุณในอดีตตามมีอิทธิพลในชีวิตใหม่ของคุณได้อีกต่อไป คุณคือคนที่ถูกสร้างใหม่และมีชีวิตใหม่ในพระคริสต์ คุณสามารถรับการเปลี่ยนแปลงความคิดได้ใหม่ตามพระวาทะของพระเจ้า สิ่งดีๆ กำลังจะเกิดขึ้นในชีวิตของคุณแล้ว

จงชื่นชมยินดี นี่คือวันใหม่

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่างไรก็ตามเราจะบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์พระผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน

แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน

เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่อง
ความผิด ความชอบธรรม และการพิพากษา

ยอห์น 16.7,8

ส่วนที่ยากที่สุดในการรับการปลดปล่อยจากการมีความคิดในแง่ลบนั้น คือการ
ยอมเผชิญกับความจริงและยอมรับว่า "ฉันเป็นคนที่คิดในแง่ลบ และฉันต้องการ
เปลี่ยนแปลงใหม่ ฉันเปลี่ยนตัวเองไม่ได้ แต่ฉันเชื่อว่าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนชีวิตฉันได้
ถ้าฉันไว้วางใจในพระองค์ ฉันรู้ว่ามันจะต้องใช้เวลาบ้าง แต่ฉันก็จะไม่ท้อใจ เมื่อพระเจ้า
ทรงตั้งต้นการดีไว้ในชีวิตฉันแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ (ฟิลิปปี 1.6)

จึงทูลขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนคุณในทุกครั้งที่คุณเริ่มคิดในแง่ลบนั่นคือ
ส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ ยอห์น 16.7, 8 สอนเราไว้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์
จะทรงทำให้เรารู้สึกถึงความผิดบาป และความชอบธรรม เมื่อเรารู้สึกตัวแล้ว ก็จึงทูลขอ
ให้พระเจ้าทรงช่วยเรา อย่าคิดว่าคุณจัดการกับเรื่องนี้ด้วยตนเองได้ แต่จงพึ่งพาใน
พระองค์

ถึงแม้ฉันจะเคยเป็นคนที่คิดในแง่ลบอย่างสุดขีด แต่พระเจ้าทรงทำให้ฉัน
รู้ว่าถ้าฉันวางใจในพระองค์ พระองค์ก็สามารถทำให้ฉันเป็นคนที่คิดในแง่บวกอย่างสุดขีด
ได้เช่นกัน ฉันเคยมีปัญหาหนักเรื่องการควบคุมความคิดของตนเองให้เป็นไปในทางบวก
แต่ตอนนี้ ฉันทนกับการมีความคิดในแง่ลบไม่ได้เลย มันเหมือนกับคนสูบบุหรี่ หลายครั้ง
คนที่เลิกสูบบุหรี่แล้วมักจะเกิดอาการเหม็นกลิ่นบุหรี่ ฉันก็เหมือนกัน ฉันสูบบุหรี่
มาหลายปี แต่เมื่อหยุดสูบแล้ว ฉันก็ทนกลิ่นบุหรี่ไม่ได้เลย

ท่านองเดียวกันกับการเป็นคนที่ไม่คิดในแง่ลบ ฉันเป็นคนที่คิดในแง่ลบ
อย่างสุดขีด เดียวนี้ฉันทนการคิดในแง่ลบไม่ได้เลย มันเกือบจะนับว่าเป็นสิ่งที่ก้าวร้าว
สำหรับฉันเลยทีเดียว ฉันคิดว่าคงจะเป็นเพราะว่าฉันได้เห็นสิ่งดีๆ เกิดขึ้นกับชีวิต
ของตนเองมากมายหลายอย่าง นับตั้งแต่ได้รับการปลดปล่อยออกจากการมีความคิด
ในแง่ลบ มันจึงทำให้ฉันเกิดความรู้สึกต่อต้านอะไรๆ ที่มันเป็นแง่ลบไป

ฉันยอมเผชิญกับความเป็นจริง ซึ่งฉันขอหนุนใจให้คุณทำเช่นเดียวกัน ถ้าคุณ
ป่วย ก็อย่าพูดว่า "ฉันไม่ได้เป็นอะไร" เพราะว่ามันไม่เป็นความจริง แต่ขอให้พูดว่า
"ฉันเชื่อว่าพระเจ้ากำลังทรงรักษาฉันให้หาย" คุณไม่จำเป็นต้องพูดว่า "อาการของฉัน
คงจะแย่งเรื่อยๆ สงสัยไม่พ้นโรงพยาบาลแน่" แทนที่จะพูดอย่างนั้น ให้คุณพูดว่า

“ฤทธิ์อำนาจแห่งการรักษาของพระเจ้ากำลังทำการอยู่ในตัวฉันแล้วในตอนี้ ฉันเชื่อว่าฉันจะหายดี”

ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีความสมดุล แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า เราต้องเก็บความคิดในแง่ลบไว้บ้างเพื่อให้ถ่วงดุลกับความคิดแง่บวก แต่หมายความว่า เราต้องมีใจพร้อมอยู่เสมอ เพื่อจะสามารถรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราได้ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ เป็นแง่บวก หรือลบก็ตาม

จิตใจที่รักพร้อม

ยิวชาวเมืองนั้นมีจิตใจสูงกว่าชาวเมืองเฮเธะโลนิกา ด้วยเขามีใจเลื่อมใสรับพระวาทะของพระเจ้า และคัมภีร์ทุกวันนี้ หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่

กิจการ 17.11

พระคัมภีร์กล่าวว่าเราต้องมีจิตใจที่รักพร้อม หมายความว่าเราจะต้องมีใจที่เปิดรับน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตเราเสมอ ไม่ว่าจะ เป็นน้ำพระทัยในเรื่องใดก็ตาม

ยกตัวอย่างเรื่องของหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งฉันรู้จัก เมื่อไม่นานมานี้เธอพบกับความเสียใจเพราะถูกถอนหมั้น เธอกับเพื่อนชายได้ร่วมกันอธิษฐานว่าเป็นน้ำพระทัยพระเจ้าหรือไม่ที่เขาทิ้งสองจะคบกันต่อไปอีก ถึงแม้ว่าในตอนนั้นเขาทิ้งสองตกลงใจกันแล้วว่า จะไม่แต่งงานกัน หญิงสาวคนนี้อะไรก็ทำให้ความสัมพันธ์ดำเนินต่อไปอีก และเฝ้าแต่คิด คาดหวัง และเชื่อว่าแฟนหนุ่มจะรู้สึกแบบเดียวกัน และโทรถึงเธอบ้าง

ฉันจึงแนะนำเธอว่า ให้มี “จิตใจที่รักพร้อม” ไว้ เผื่อว่าอะไร จะไม่เป็นไปอย่างที่คิด เธอบอกว่า “ถ้าคิดอย่างนั้น มันไม่ใช่ความคิดในแง่ลบไปหน่อยหรือ?”

ไม่ใช่แง่ลบหรอก!

ถ้าเป็นการคิดในแง่ลบจะเป็นอย่างไร “ชีวิตฉันจบแล้ว ไม่มีใครอยากแต่งงานกับฉันอีกแล้ว ฉันล้มเหลว ตั้งแต่นี้ไป ฉันคงต้องทุกข์ทรมานตลอดไปเป็นนิรันดร์”

ถ้าเราคิดในแง่บวกก็จะเป็นอย่างไร “ฉันเศร้ามากที่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น แต่ฉันจะวางใจในพระเจ้า ฉันหวังว่าฉันกับแฟนคงยังได้นัดพบกันอีก ฉันจะใช้ความเชื่ออธิษฐานขอให้พระเจ้าฟื้นฟูความสัมพันธ์ของเราขึ้นใหม่ แต่เหนือสิ่งอื่นใด ฉันอยากให้ เป็นน้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระเจ้า ถ้าอะไรๆ ไม่เป็นไปอย่างที่ฉันอยากให้ เป็น ฉันก็ยัง

มีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เพราะพระเยซูสถิตอยู่ในฉัน มันคงจะลำบากสักกระยะหนึ่ง แต่ฉันไว้วางใจในพระเจ้า ฉันเชื่อว่าในที่สุดทุกสิ่งจะบังเกิดเป็นผลดีที่สุดสำหรับชีวิตฉัน”

นี่คือการเผชิญหน้ากับความบังเอิญ มีจิตใจที่พร้อมแต่ก็ยังสามารถมีความคิดในแง่บวกได้

นี่คือความสมดุล

พลังแห่งความหวัง

ฝ่ายอับราฮัมนั้น เมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของหลายประชาชาติ ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น

ความเชื่อของท่านมิได้ลดน้อยลงเลยเมื่อท่านพิจารณาดูสังขารของท่านซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว เพราะท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึงกรรมของนางซาราห์ว่าเป็นหมัน

ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า

โรม 4.18-20

แต่พบกับฉันเชื่อว่า พันธกิจของเราในพระกายของพระเยซูคริสต์จะเติบโตขึ้นทุกปี เราอยากจะช่วยคนให้มากขึ้นเรื่อยๆ แต่เราก็ตระหนักเช่นกันว่า หากพระเจ้ามีแผนการเป็นอย่างอื่น ทำให้งานของเราไม่ได้ขยายออกไปอีก (คือคงอยู่ในสภาพเดิมเหมือนตอนที่เราริเริ่มต้น) เราก็จะไม่ยอมให้สถานการณ์ใดมาทำลายความยินดีของเราไปได้

เราใช้ความเชื่อเพื่อทูลขอหลายสิ่งหลายอย่าง แต่เหนือสิ่งอื่นใด เรามีความเชื่อในบุคคลผู้หนึ่ง ผู้หนึ่งก็คือองค์พระเยซู เราไม่ได้รู้ล่วงหน้าเสมอไปว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เราารู้เพียงแต่ว่า พระองค์จะทรงกระทำทุกสิ่งให้บังเกิดเป็นผลดีต่อเรา

ยิ่งเรามีความคิดในแง่บวกมากขึ้นเท่าใด เราก็จะอยู่ในการเคลื่อนไหวของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น พระเจ้าเป็นผู้ที่คิดในแง่บวกแน่นอน ถ้าเราอยากจะทำอะไรก็ไปกับพระองค์ เราก็ต้องเป็นคนๆ ที่คิดในแง่บวกด้วย

คุณบางคนอาจจะกำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายจริงๆ บางคนอาจคิดว่า “อาจารย์จอยซ์ ถ้าอาจารย์รู้เรื่องของฉัน รับรองอาจารย์คงไม่เรียกร้องให้ฉัน

คิดในแง่บวกแน่”

ฉันขอหนุนใจให้คุณอ่านโรม 4.18-20 ซ้ำอีกครั้ง มันเป็นข้อพระธรรมที่กล่าวถึงอับราฮัมว่าหลังจากที่ท่านได้พิเคราะห์สถานการณ์ของตนดูแล้ว (ท่านไม่ได้เพิกเฉยต่อความเป็นจริง) เมื่อพิจารณาดู (คิดอย่างคร่าวๆ) สังขารของท่านซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว และเมื่อคำนึงถึงครรภ์ของนางซาราห์ว่าเป็นหมัน ถึงแม้ว่าตามเหตุผลของมนุษย์แล้วไม่มีอะไรให้หวังได้อีก ท่านก็ยังหวังด้วยความเชื่อ

อับราฮัมเป็นผู้ที่มีความคิดในแง่บวกอย่างยิ่ง ในสถานการณ์ที่เป็นแง่ลบอย่างยิ่ง!

ฮีบรู 6.19 บอกให้เราเห็นว่าความหวังคือสมอของจิตวิญญาณของเรา ความหวังคือพลังที่ทำให้เรายืนหยัดมั่นคงในเวลาแห่งการทดลองใจ อย่าหยุดที่จะหวังเป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นคุณจะมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความทุกข์ และถ้าคุณกำลังมีชีวิตที่ระทมทุกข์อยู่เพราะปราศจากความหวัง ก็จงเริ่มต้นที่จะหวังใหม่ จงอย่ากลัว ฉันไม่ได้สัญญาว่าทุกสิ่งจะเป็นไปอย่างที่คุณอยากให้ เป็นเสมอ ฉันไม่ได้สัญญาว่าคุณจะไม่ผิดหวังเลย แต่ถึงแม้ในเวลาที่คุณต้องผิดหวัง (ถ้ามันจะเกิดขึ้น) คุณก็ยังหวัง และมีความคิดในแง่บวกได้อีก จงให้ตัวเองอยู่ในมิติแห่งการอัศจรรย์ของพระเจ้าอยู่เสมอ

จงคาดหวังที่จะเห็นการอัศจรรย์เกิดขึ้นในชีวิตของคุณ

จงคาดหวังที่จะเห็นสิ่งที่ดี

จงคาดหวังที่จะได้รับ! ถ้าอยากจะได้รับ จงคาดหวัง!

เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงลุกขึ้นเพื่อเมตตาเจ้าเพราะพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม ผู้ที่คอยทำพระองค์จะได้รับพระพร

อิสยาห์ 30.18

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในข้อโปรดของฉันไปแล้ว ถ้าคุณภาวนาพระคัมภีร์ตอนนี้ดู มันก็จะทำให้คุณเกิดความหวังอย่างใหญ่หลวง ในพระคัมภีร์ตอนนี้พระเจ้าตรัสว่า พระองค์กำลังทรงแสวงหาบางคนซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาแก่เขา (ทำดีต่อเขา) แต่คนๆ นั้นต้องไม่ใช่ผู้ที่มีทัศนคติหรือความคิดในแง่ลบ และเขาต้องเป็นคนที่สนใจคาดหวังในพระเจ้า (รอคอยและปรารถนาที่จะให้พระเจ้ากระทำความดีต่อเขา)

กลางร้าย

“กลางร้าย” คืออะไร?

หลังจากที่ฉันเริ่มศึกษาพระวจนะของพระเจ้าได้ไม่นานนัก เข้าวันหนึ่ง ขณะที่ฉันกำลังหิวผมอยู่ในห้องน้ำ ฉันรู้สึกว่าบรยากาศล้อมรอบตัวในตอนนั้น มันน่ากลัว ยิ่งกับจะมีเรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นยิ่งงึ่ก็บอกไม่ถูก ฉันเริ่มรู้สึกตัวว่า ฉันมีความรู้สึกอย่างนั้นติดตัวอยู่เกือบตลอดเวลา

ฉันทูลถามพระเจ้าว่า “ความรู้สึกที่ข้าพระองค์มีอยู่ตลอดเวลานี้มันเป็นอะไรหรือ?”

“กลางร้าย” พระองค์ตรัสตอบ

ฉันไม่รู้ว่าคุณนั้นมันหมายความว่าอะไร และก็ไม่เคยได้ยินมาก่อนด้วย แต่ไม่นานนัก ฉันก็ได้พบข้อความนั้นในพระธรรมสุภาษิต 15.15 **“ทุก ๆ วันของคนีทุกขใจก็ร้าย แต่ใจที่ร่าเริงมีงานเลี้ยงต่อเนื่องกัน”**

ฉันจึงได้ตระหนักในเวลานั้นว่า เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตของฉันนั้นเต็มไปด้วยความทุกข์ระทมเพราะความคิดในแง่ร้ายและกลางร้าย จริยอยู่ที่ฉันเคยเจอสถานการณ์เลวร้ายต่างๆ มากมาย แต่ถึงแม้ตอนที่ไม่มีเหตุการณ์ร้าย ฉันก็ยังรู้สึกทุกข์ระทมอยู่ดี เพราะเหตุว่าความคิดของฉันคอยบั่นทอนทัศนคติที่ดี และทำให้ฉันไม่สนุกกับชีวิต และไม่คาดหวังที่จะได้พบกับสิ่งที่ดี

รักษาลิ้นไม่ให้พูดสิ่งชั่ว

เพราะว่า ผู้ที่จะรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นยังลิ้นของตนไม่พูดสิ่งชั่ว และห้ามปากไม่ให้พูดเป็นอุบายล่อลวง

1 เปโตร 3.10

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราอย่างชัดเจนว่า การชื่นชมยินดีกับชีวิต การเห็นวันดี และการมีความคิดและคำพูดในแง่บวกนั้นเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกันอยู่

แต่ไม่ว่าคุณจะเป็นคนที่คิดในแง่ลบสักเพียงใด หรือเป็นมาอย่างนั้นนานแค่ไหนก็ตาม ฉันรู้ว่าคุณสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพราะฉันเปลี่ยนแปลงชีวิตมาแล้ว มันต้องใช้เวลาและการทรงช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาก แต่ก็คุ้มค่าอย่างยิ่ง

มันจะเป็นสิ่งที่คุ้มค่าสำหรับคุณด้วย

ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม จงวางใจในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และจงมีความคิดในแง่บวกอยู่เสมอ

บทที่ 6

วิถึญญานที่ผูกมัดความคิด

อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่าง
ต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ

แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิด
ของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

ฟิลิปปี 4.6

ครั้งหนึ่งชีวิตฝ่ายวิถึญญานของฉันดำเนินมาถึงจุดหนึ่งที่ฉันรู้สึกว่าเป็นการ
ยากเหลือเกิน ที่จะใช้ความเชื่อในพระเจ้าเพื่อเรื่องหนึ่งเรื่องใด ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านั้น
ฉันใช้ความเชื่อในเรื่องดังกล่าวได้อยู่แล้ว ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเกิดขึ้นกับตัวเอง ผลก็คือ
ฉันรู้สึกสับสนมาก เมื่อสภาพการณ์ดังกล่าวดำเนินต่อไปอีก ฉันก็ยิ่งรู้สึกสับสนหนักขึ้น
ไปอีก ความไม่เชื่อดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฉันเริ่มสงสัยในการทรงเรียกของตนเอง
ฉันคิดไปว่าฉันคงสูญเสียนิมิตเพื่องานพันธกิจที่พระเจ้าทรงประทานให้ไปหมดแล้ว
ฉันรู้สึกเป็นทุกข์มาก (การไม่เชื่อ จะก่อให้เกิดความทุกข์ระทมเสมอ)

สองวันติดๆ กัน ที่ฉันได้ยื่นข้อความหนึ่งผุดขึ้นมาในวิถึญญาน *“วิถึญญานที่ผูกมัด
ความคิด”* วันแรกฉันไม่ค่อยคิดมากเท่าไรนัก แต่วันที่สองเมื่อฉันเริ่มอธิษฐานเข้าเฝ้า
พระเจ้า ฉันก็ได้ยื่นข้อความดังกล่าวซ้ำอีก สี่ถึงห้าครั้ง *“วิถึญญานที่ผูกมัดความคิด”*

ฉันรู้จากประสบการณ์เนื่องจากการที่ได้รับใช้หลายคนว่า ผู้เชื่อจำนวนมาก
มีปัญหายุ่งยากเรื่องความคิดของพวกเขา ฉันเข้าใจว่าพระวิถึญญานกำลังทรงนำให้ฉัน
อธิษฐานเพื่อพระกายของพระคริสต์เพื่อต่อต้านกับวิถึญญานชนิดหนึ่งที่เรียกว่า *“วิถึญญาน
ที่ผูกมัดความคิด”* ดังนั้นฉันจึงเริ่มอธิษฐานและกล่าวต่อต้านกับวิถึญญานที่ผูกมัดความคิด
ในพระนามของพระเยซู หลังจากอธิษฐานได้ไม่กี่นาที ฉันก็เริ่มรู้สึกว่าการคิดของตนเอง

ได้รับการปลดปล่อยอย่างอัศจรรย์

รับการปลดปล่อยจากวิญญาณที่ผูกมัดความคิด

ในการปลดปล่อยเกือบทุกครั้งที่ผมได้รับจากพระเจ้า มักจะเกิดขึ้นแบบค่อยเป็นค่อยไป และเป็นผลมาจากการใช้ความเชื่อและกล่าวยอมรับตามพระวาทะของพระเจ้าเป็นหลัก ยอห์น 8.31,32 และสดุดี 107.20 คือข้อพระคัมภีร์ที่เป็นคำพยานของผม ในยอห์น 8.31,32 พระเยซูตรัสว่า **“ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท”** พระธรรมสดุดี 107.20 กล่าวถึงพระเจ้าว่า **“พระองค์ทรงส่งพระวาทะของพระองค์ไปรักษาพวกเขาให้หาย และทรงช่วยกู้เขาจากหลุมแห่งความวิบัติของเขา”**

แต่ในครั้งนั้นผมรู้สึกและรู้ได้ในทันทีว่ามีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นในความคิดของผม ในเวลาเพียงไม่กี่นาที ผมเกิดความเชื่อขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งขณะที่ก่อนหน้านี้รู้สึกว่าจะเชื่อได้ยาก

ผมจะยกตัวอย่างให้ฟัง ก่อนที่ผมจะโดนโจมตีโดยวิญญาณที่ผูกมัดความคิดนี้ ผมเชื่อว่าตามพระวาทะของพระเจ้านั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าผมเป็นผู้หญิงมาจากเมืองเพนตัน รัฐมิสซูรี เป็นคนที่ไม่มีความรู้สักนิด จะไม่มีผลกระทบอะไรต่อชีวิตและงานรับใช้ของผมเลย (กาลาเทีย 3.28) เมื่อพระเจ้าทรงพร้อมแล้ว พระองค์ก็จะทรงเปิดประตูซึ่งไม่มีผู้ใดปิดได้ (วิวรณ์ 3.8) และผมก็จะออกไปเทศนาทั่วโลกถึงพระวาทะเรื่องการปลดปล่อยที่พระเจ้าทรงประทานให้ผมแล้วนั้น

ผมเชื่อว่าผมจะได้รับเกียรติแบ่งปันข่าวประเสริฐไปทั่วประเทศโดยทางวิทู (ถึงแม้ผมจะด้อยคุณสมบัตินิดหน่อยก็ตาม) ผมรู้ว่า ตามพระวาทะของพระเจ้านั้น พระเจ้าทรงเลือกสิ่งในโลกที่ดูเหมือนอ่อนแอและโง่เขลา เพื่อทำให้คนมีปัญญาได้อายุ (1 โครินธ์ 1.27) ผมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงใช้ผมในการรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ผมเชื่อว่าลูกๆ ของเราจะได้รับใช้พระเจ้า ผมเชื่อในสิ่งดีๆ อีกหลายอย่างที่ผมเจ้าทรงสำแดงแล้วในใจ

แต่เมื่อวิญญาณที่ผูกมัดความคิดโจมตีผม ดูเหมือนผมแทบจะเชื่อในเรื่องอะไรไม่ได้อีกเลย ผมมักจะมีความคิดในทำนองที่ว่า **“ฉันคงคิดเรื่องเหล่านั้นไปเองมั้ง”** ผมเชื่อเรื่องแบบนี้ก็เพราะฉันอยากให้มันเกิดขึ้นกับฉัน แต่บางทีมันอาจจะไม่เกิดขึ้นจริงเลยก็ได้” แต่เมื่อวิญญาณนั้นถูกขับไปแล้ว ผมก็กลับใช้ความเชื่อได้ใหม่อีก

ตัดสินใจที่จะเชื่อ

ในทำนองเดียวกัน พระวิญญูณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วย เพราะเราไม่รู้ว่าจะหาหลักฐานของสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญูณทรงช่วยขอแทนเรา ในเมื่อเราคร่ำครวญอธิษฐานไม่เป็นคำ

โรม 8.26

ในฐานะที่เป็นคริสเตียน เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะ ตัดสินใจ เชื่อ บ่อยครั้งที่พระเจ้าทรงประทานความเชื่อ (ผลประการหนึ่งของพระวิญญูณ) ให้แก่เรา สำหรับสิ่งที่คุณคิดของเราจะไม่ค่อยเห็นด้วย ความคิดของเราอยากจะทำใจทุกสิ่งทุกอย่างเสียก่อน อยากรู้ว่าทำไม เมื่อไหร่ อย่างไร เสียก่อน บ่อยครั้งเมื่อพระเจ้าไม่ได้ประทานให้เราเกิดความเข้าใจในเรื่องหนึ่งเรื่องใด ความคิดของเราก็มักปฏิเสธที่จะเชื่อในเรื่องนั้นๆ เพราะเราไม่สามารถที่จะเข้าใจได้

บ่อยที่เดียวที่ผู้เชื่อจะรู้ถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งในใจของเขา (ตัวตนภายใน) แต่ความคิดนี้อาจจะยังต่อสู้อะไรอยู่นั้นอยู่

ฉันได้ตัดสินใจมานานแล้วก่อนหน้านี้ว่า จะเชื่อในสิ่งที่พระวจนะกล่าว และเชื่อในถ้อยคำ เรมา (พระวจนะที่เปิดเผยแล้ว) ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่ฉัน (สิ่งที่พระเจ้าตรัสกับฉันหรือพระสัญญาที่พระองค์ประทานให้เป็นส่วนตัว) ถึงแม้ว่าฉันจะไม่เข้าใจถึงเหตุผล เวลา และวิธีการที่สิ่งนั้นๆ จะบังเกิดเป็นจริงในชีวิตก็ตาม

แต่สิ่งที่ฉันกำลังต่อสู้ขณะนั้นมันต่างออกไป มันอยู่นอกเหนือการตัดสินใจของฉัน ฉันถูกผูกมัดโดยวิญญูณที่ผูกมัดความคิด จะพยายามทำให้ตัวเองมีความเชื่ออย่างไรก็ไม่เป็นผล

ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงสำแดงให้ฉันเห็นโดยทางพระวิญญูณถึงวิธีที่จะอธิษฐาน และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่มีชัยชนะ ถึงแม้ในตอนแรกฉันจะไม่รู้จักกำลังอธิษฐานเพื่อตนเองอยู่ก็ตาม

ฉันเชื่อว่า ที่คุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ก็เพราะการทรงนำของพระเจ้า คุณเองอาจจะมีปัญหาในเรื่องเดียวกันนี้อยู่ก็ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้น ฉันอยากให้คุณอธิษฐานในพระนามของพระเยซู โดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระโลหิต ให้คุณต่อต้านวิญญูณที่ผูกมัดความคิด อย่อธิษฐานแค่ครั้งเดียว แต่จงอธิษฐานทุกครั้งที่คุณมีความรู้สึกว่าจะมีปัญหาเรื่องนี้

มารร้ายไม่เคยหมดลูกศรเพลิงที่จะยิงใส่เรา ขณะที่เรากำลังพยายามก้าวหน้า

ไปในความเชื่อ จงยกโล่แห่งความเชื่อของคุณขึ้นและระลึกถึงพระธรรมยากอบ 1.2-8 ที่สอนเราไว้ว่า เราสามารถทูลขอสติปัญญาจากพระเจ้าได้ในเวลาแห่งการทดลองใจ และพระองค์ก็จะทรงประทานปัญญาแก่เรา และสำแดงให้เราเห็นว่าควรจะทำประการใด

ฉันเคยเจอปัญหา เจอกับลูกศรเพลิงอย่างหนักแบบไม่เคยเจอมาก่อน แต่พระเจ้าก็ได้ทรงสำแดงให้ฉันรู้ถึงวิธีอธิษฐาน และฉันก็ได้รับการปลดปล่อย

คุณเองก็จะได้รับการปลดปล่อยด้วย

บทที่ 7

จงคิดว่าคุณกำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่

ข้าพระองค์จะภาวนาข้อบังคับของพระองค์ และจับตาของข้าพระองค์อยู่ที่
วิถีทั้งหลายของพระองค์

สดุดี 119.15

พระวจนะของพระเจ้าบอกให้เราทราบ ว่า เราควรจะใช้เวลาคิดถึงสิ่งใดบ้าง
ผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวว่า เขาคิดถึง หรือภาวนาถึงข้อบังคับของพระเจ้า
ซึ่งหมายความว่า เขาได้ใช้เวลามากมายในการคิดใคร่ครวญถึงวิถีทางของพระเจ้ารวมทั้ง
ข้อแนะนำและคำสั่งสอนของพระองค์ด้วย สดุดี 1.3 กล่าวว่า ผู้ที่กระทำเช่นนี้จะ
“เป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งจะเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง
และการทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จำเริญขึ้น”

การคิดถึงพระวจนะของพระเจ้านั้นเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ยิ่งเราใช้เวลา
ในการภาวนาพระวจนะของพระเจ้ามากเพียงใด เราก็จะได้เก็บเกี่ยวผลจากพระวจนะ
ของพระเจ้ามากตามไปด้วย

จงระวังในสิ่งที่คุณกำลังคิด

“จงเอาใจจดจ่อ ต่อสิ่งที่ฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด
เขาจะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะทรงเพิ่มเติมให้อีก”

มาระโก 4.24

ข้างเป็นข้อพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน! พระคัมภีร์ตอนนั้นบอกเราว่า ยิ่งเรา
ใช้เวลาในการคิดถึงพระวจนะของพระเจ้าที่เราได้อ่านและได้ฟังมากเพียงใด เราก็จะ

มีฤทธิ์และความสามารถที่จะทำตามพระวจนะมากขึ้น และเราจะยิ่งเห็นการสำแดงในพระวจนะที่เราได้อ่านและได้ฟังมากยิ่งขึ้นไปอีก สรุปลึคือ พระคัมภีร์บอกเราว่าถ้าเราทุ่มเทให้กับพระวจนะของพระเจ้ามาก เราก็จะได้รับผลจากพระวจนะมากตามไปด้วย

ขอให้สังเกตเป็นพิเศษด้วยว่า พระเจ้าทรงสัญญาว่าปริมาณของการทุ่มเทในการศึกษาและคิดใคร่ครวญถึงพระวจนะของพระเจ้า จะเป็นตัวกำหนดปริมาณความรู้และคุณค่าที่เราจะได้รับจากพระวจนะ

ศัพทานุกรมพระคัมภีร์ของไวน์ กล่าวไว้ว่า คำกรีก "ดูนามิส" ซึ่งแปลว่า "ฤทธิ์เดช" นั้นชื่อพระคัมภีร์บางตอนในฉบับคิงเจมส์ แปลเป็น "คุณธรรม" และจากหนังสือศัพท์สัมพันธ์ของสตรอง คำว่า "ดูนามิส" แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ความสามารถ" คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าแบบเจาะลึกเท่าไร ผลก็คือเขารู้สึกสับสนว่า ทำไมตนเองจึงไม่มีชีวิตคริสเตียนที่มีฤทธิ์เดชและชัยชนะ

ความจริงก็คือ พวกเขาส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ทุ่มเทในการศึกษาพระวจนะด้วยตนเองเท่าไรนัก เขาอาจจะไปฟังคนอื่นเทศน์หรือสอนพระวจนะ ฟังเทศน์คำเทศนาหรืออ่านพระคัมภีร์บ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็ไม่ได้อุทิศตัวที่จะยกให้พระคัมภีร์เป็นส่วนสำคัญในชีวิต หรือใช้เวลาคิดใคร่ครวญถึงพระวจนะของพระเจ้า

เนื้อหาของเรานั้นเกยจคร้านอยู่แล้ว หลายคนอยากได้รับ พระพรโดยที่ไม่ต้องทุ่มเทอะไรเลย (ไม่ยอมลงทูลลงแรงอะไรด้วยตัวเองเลย) แต่นั่นไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้อง ฉันทขอพูดอีกครั้งหนึ่งว่า ถ้าใครทุ่มเทกับพระวจนะของพระเจ้าเพียงใด เขาก็จะได้รับพระพรจากพระวจนะเพียงนั้น

ภาวนาพระวจนะ

ความสุขเป็นของบุคคล ผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย

แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระธรรมของพระเจ้าเขาภาวนา พระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน

สดุดี 1.1,2

จากพจนานุกรมของเว็บสเตอร์ คำว่า "ภาวนา" หมายถึง "1) คิดใคร่ครวญถึง ราวึง 2) วางแผน หรือกะไว้ในความคิด... ทำการไตร่ตรอง" ศัพทานุกรมพระคัมภีร์ของไวน์ กล่าวว่า การภาวนา หมายถึง "การห้วงใย การเอาใจจดจ่อ การฝึกปฏิบัติ

การขยับขั้นแข็งใน... ความหมายหลักของคำนี้คือ การฝึกปฏิบัติ การรำพึง การจินตนาการ และการไตร่ตรองล่วงหน้า”

สุภาสิต 4.20 กล่าวว่า “บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา” ถ้าเราเอาพระธรรมสุภาสิต 4.20 เชื่อมโยงเข้ากับ ความหมายของคำว่า “ภาวนา” เหล่านี้แล้ว เราก็จะเห็นว่า เราเอาใจจดจ่อต่อพระวณะ ของพระเจ้าได้โดยการภาวนา การรำพึงถึงพระวณะ ทำการไตร่ตรอง ชักซ้อมหรือ ฝึกปฏิบัติพระวณะในความคิดของเรา ความคิดหลักในเรื่องนี้คือ ถ้าเราอยากทำตาม พระวณะของพระเจ้า เราจะต้องใช้เวลาคิดใคร่ครวญพระวณะของพระองค์ก่อน

ยังจำคำกล่าวอันเก่าแก่ที่ว่า “การฝึกฝนทำให้เกิดความสมบูรณ์แบบ” ได้ไหม? ในชีวิตจริงนั้น ไม่มีใครคิดว่าตัวเองจะเกิดความชำนาญในเรื่องหนึ่งเรื่องใด ได้ถ้าไม่ยอม ฝึกฝน การดำเนินชีวิตคริสเตียนก็ไม่แตกต่างไปจากหลักการนี้

การภาวนาก่อให้เกิดความสำเร็จ

อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจง ตรีกรองตามมันทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตาม ข้อความที่เขียนไว้นั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผล เป็นอย่างดี

โยชูวา 1.8

ถ้าคุณอยากประสบความสำเร็จและจำเริญในกิจการทุกอย่าง พระคัมภีร์ กล่าวว่า คุณต้องภาวนาพระวณะของพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน

คุณใช้เวลาคิดใคร่ครวญถึงพระวณะของพระเจ้ามากน้อยเพียงใด? ถ้าคุณ มีปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งในชีวิตอยู่ละก็ เรื่องนี้อาจเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาก็ได้ ถ้าคุณกล้าตอบคำถามนี้อย่างสัตย์ซื่อ

เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตของฉันนั้น ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าตัวเองกำลังคิดถึง เรื่องอะไรอยู่ ฉันจะคิดไปทุกเรื่องที่แวบเข้ามาในสมอง ฉันไม่ได้รับการสำแดงเลยว่า ซาตานสามารถใส่ความคิดต่างๆ เข้ามาในหัวเราได้ สิ่งที่อยู่ในหัวของฉันเป็นส่วนใหญ่ นั้นคือคำมูสาของมาร หรือไม่ก็เป็นเรื่องไร้สาระ เรื่องที่ไม่ควรเสียเวลาไปคิดถึงมันเลย มารซาตานควบคุมชีวิตของฉันได้ก็เพราะมันควบคุมความคิดของฉันได้นั่นเอง

จงคิดว่าคุณกำลังคิดถึงอะไรอยู่!

เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนัง คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ...

เอเฟซัส 2.3

เปาโลเตือนเราในตอนนั้นว่า เราจะต้องไม่ถูกควบคุมโดยตัณหาของเนื้อหนังหรือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนัง และความคิดของใจฝ่ายเนื้อหนัง

ถึงแม้ฉันจะเป็นคริสเตียน ฉันก็มีปัญหาเพราะไม่ได้เรียนรู้จักวิธีควบคุมความคิดของตนเอง ฉันคิดถึงหลายสิ่งหลายอย่างอยู่เสมอจนความคิดไม่ว่าง แต่มันไม่ได้เกิดผลหรือเป็นความคิดในแง่บวกแต่อย่างใด

ฉันจำเป็นต้องเปลี่ยนวิธีการคิดของตนเองเสียใหม่

สิ่งหนึ่งที่พระเจ้าตรัสบอกฉันเมื่อพระองค์ทรงเริ่มสำแดงถึงเรื่องสนา มารบในความคิดนั้น ได้กลายมาเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในชีวิตของฉัน พระองค์ตรัสว่า "จงคิดว่าเจ้ากำลังคิดถึงอะไรอยู่" เมื่อฉันเริ่มทำตามนั้นไม่นานนักก็พบว่าทำไมฉันจึงมีปัญหามากมายในชีวิต

ความคิดของฉันมันยุ่งเหยิง

ฉันคิดถึงแต่สิ่งที่ผิดๆ ทั้งนั้น

ฉันไปโบสถ์เป็นประจำอยู่หลายปี แต่ก็ไม่เคยคิดอย่างจริงจังถึงสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง มันเข้าหูซ้าย ทะลุหูขวา ฉันอ่านพระคัมภีร์บ้างนิดหน่อยเป็นประจำทุกวัน แต่ก็ไม่เคยคิดถึงสิ่งที่ตนเองได้อ่าน ฉันไม่ได้เอาใจจดจ่อต่อพระวจนะ ฉันไม่ได้ใส่ใจและศึกษาถึงสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง ดังนั้นจึงไม่มีความรู้ หรือคุณธรรมใดๆ เกิดขึ้นเลย

ภาวนาถึงพระราชกิจของพระเจ้า

ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความรักมั่นคงของพระองค์ ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์

สดุดี 48.9

ดาวิดผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวบ่อยๆ ถึงการภาวนาถึงพระราชกิจอัศจรรย์ พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ท่านกล่าวว่า ท่านคิดใคร่ครวญถึงพระนามของพระเจ้า

พระกรุณาของพระองค์และสิ่งต่างๆในทำนองนั้น

เมื่อท่านรู้สึกหดหู่ใจ ท่านได้เขียนไว้ในพระธรรมสดุดี 143.4,5 ว่า "เพราะฉะนั้น ใจของข้าพระองค์ก็อ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายในข้าพระองค์ ก็กลัวลาน ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์ภาวนาถึงทุกสิ่งที่พระองค์ ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์"

เราจะเห็นได้จากพระธรรมในตอนนั้นว่า เมื่อดาวิดรู้สึกอ่อนระอา และกลัวลาน ในใจ ท่านไม่ได้หมกมุ่นใคร่ครวญถึงภาระปัญหา ตรงกันข้าม ท่านทำการต่อต้านปัญหา โดยการเลือกที่จะระลึกถึงคุณความดีในสมัยเก่าก่อน คือรำพึงภาวนาถึงพระหัตถกิจของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ท่านคิดใคร่ครวญถึงสิ่งที่ดี ซึ่งมันช่วยให้ท่านเอาชนะ ความรู้สึกอ่อนระอาใจได้

จงอย่าลืมหข้อนี้ *ความคิดของคุณมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการมีชัยชนะ*

ฉันรู้ว่า สิ่งที่ทำให้เกิดชัยชนะขึ้นได้ในชีวิตของเรานั้นคือ ฤทธิ์อำนาจของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำการผ่านทางพระวณะของพระเจ้า แต่ว่าสิ่งที่เป็นส่วนสำคัญ อย่างยิ่งนั้นก็คือเราจะต้องปรับวิธีการคิดของเราให้สอดคล้องกับพระเจ้าและพระวณะ ของพระองค์ หากเราไม่ยอมทำอย่างนี้ หรือเลือกที่จะคิดว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญ เราก็จะ ไม่มีวันได้พบกับชัยชนะอย่างเด็ดขาด

จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่

อย่าประพุดตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้ว อุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยี่ยม

โรม 12.2

ในพระธรรมตอนนี้ อัครทูตเปาโลกล่าวว่า ถ้าหากเราต้องการที่จะรู้ถึง น้ำพระทัยอันดี และสมบูรณ์แบบของพระเจ้าในชีวิตของเรานั้น เราก็สามารถที่จะรู้ได้ ถ้าเราอมรับการเปลี่ยนแปลงความคิดจิตใจของเราเสียใหม่ เปลี่ยนแปลงอย่างไร? ก็เปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนวิธีการคิดของพระเจ้า ในกระบวนการคิดแบบใหม่นี้ เราจะสามารถรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ไปสู่สภาพที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายให้เราเป็นได้ พระเยซูได้ทรงเตรียมการเพื่อให้การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นไปได้ โดยการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และมันสามารถกลายเป็นจริงในชีวิตของเรา

ได้โดยทางกระบวนการเปลี่ยนแปลงความคิดจิตใจเสียใหม่นี้

ฉันอยากขอพูดอย่างหนึ่งในตอนนี้เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความสับสน การคิดในสิ่งที่ถูกต้องนั้น ไม่ได้มีส่วนอะไรกับการทำให้เราได้รับความรอด ความรอดขึ้นอยู่กับพระโลหิตของพระเยซู การสิ้นพระชนม์บนกางเขน และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์เท่านั้น คนมากมายหลายคนจะได้ไปสวรรค์เพราะเขายอมรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างแท้จริง แต่หลายคนเหล่านี้ อาจจะไม่เคยพบกับชัยชนะในการดำเนินชีวิต หรือมีความสุขกับแผนการอันดีที่พระเจ้าเตรียมไว้สำหรับเขาเลย ก็ได้เพราะเหตุที่เขาไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงความคิดเสียใหม่ให้เป็นไปตามพระวาทะของพระเจ้า

ฉันก็เป็นคนหนึ่งในกลุ่มนั้นอยู่หลายปี ฉันบังเกิดใหม่แล้ว ฉันจะได้ไปสวรรค์แน่ ฉันไปโบสถ์ ปฏิบัติตามธรรมเนียมของศาสนา แต่ก็ไม่เคยพบกับชัยชนะในชีวิต เหตุผลก็คือ ฉันคิดในสิ่งที่ผิด

จงคิดใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านี้

ดูก่อนที่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ขอจงใคร่ครวญถึงสิ่งที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่เป็นสิริสวัสดิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ทรงคุณ คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดู

ฟิลิปปี 4.8

พระคัมภีร์ได้ให้คำแนะนำไว้ค่อนข้างละเอียดทีเดียวที่เราควรจะใคร่ครวญคิดถึงสิ่งใดบ้าง ฉันแน่ใจว่าคุณคงได้เห็นจากข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เหล่านี้แล้วว่า เราควรจะคิดถึงสิ่งที่ดี สิ่งที่จะเสริมสร้างเราขึ้น ไม่ใช่ทำให้เราตกต่ำลง

ความคิดของเรามีอิทธิพลต่อทัศนคติและอารมณ์ของเราอย่างแน่นอน ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสบอกเรานั้นก็เพื่อประโยชน์ของเรา พระองค์ทรงทราบดีว่าสิ่งใดจะทำให้เรามีความสุข และสิ่งใดจะทำให้เราเกิดความทุกข์ เมื่อคนใดคนหนึ่งมีความคิดที่ผิด เขาก็จะเต็มไปด้วยความทุกข์ และจากประสบการณ์ฉันก็ได้เรียนรู้ว่า เมื่อคนใดมีความทุกข์ เขาก็จะทำให้เกิดความทุกข์อื่นๆ เพิ่มขึ้นมาอีก

คุณควรจะทำการศึกษาเป็นประจำและถามตัวเองดูว่า “ฉันได้ใช้เวลาใคร่ครวญถึงเรื่องอะไรอยู่ในช่วงนี้?” ให้ใช้เวลาบางส่วนเพื่อตรวจดูระบบความคิดของตนเองบ้าง

การคิดพิจารณาว่าเรากำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะชาตานมักจะหลอกลวงคนให้หลงคิดว่า สาเหตุแห่งปัญหาและความทุกข์ระทมของเขานั้นคือสิ่งอื่น ซึ่งจริงๆ แล้วไม่ใช่ มันอยากให้เราคิดว่าเหตุที่เราไม่มีความสุขนั้นเป็นเพราะสิ่งต่างๆ ที่อยู่ล้อมรอบตัวเรา (สภาพแวดล้อม) แต่แท้ที่จริงความทุกข์เกิดขึ้นเพราะสิ่งต่างๆ ที่อยู่ภายในตัวเรา (ความคิดของเรา) ต่างหาก

เป็นเวลาหลายปีที่ฉันเอาแต่คิดว่า เหตุที่ตนเองไม่มีความสุขนั้นเกิดจากสิ่งที่คนอื่นทำหรือไม่ยอมทำต่อฉัน ฉันโทษว่าสามีและลูกๆ ทำให้ฉันเป็นทุกข์ ฉันคิดว่าถ้าพวกเขาอมปรับปรุงตัวสักหน่อย หรือให้ความสนใจความต้องการของฉันบ้าง ช่วยกันทำงานบ้านบ้าง ฉันก็คงจะมีความสุข ตลอดเวลาหลายปีนั้นเดี๋ยวก็มีเรื่องโน้นเดี๋ยวก็เกิดเรื่องนี้ จนในที่สุดฉันต้องมาเผชิญกับความจริงที่ว่า ไม่ใช่สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเลยที่ทำให้ฉันขาดความสุข ถ้าเพียงแต่ฉันเลือกที่จะมีทัศนคติที่ถูกต้อง สิ่งที่ทำให้ฉันเป็นทุกข์นั้นคือความคิดของฉันนั่นเอง

ฉันขอพูดซ้ำอีกครั้งหนึ่ง จงคิดว่าคุณกำลังคิดถึงอะไรอยู่ คุณอาจจะพบว่าจริงๆ แล้วปัญหาของคุณคืออะไร และจะได้ก้าวไปสู่หนทางแห่งเสรีภาพได้อย่างรวดเร็ว

ภาคที่ 2

สภาวะของความคิดจิตใจ

บทนำ

เพราะว่าใครเล่ารู้จักพระทัยของพระเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้
แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

1 โครินธ์ 2.16

ความคิดของคุณอยู่ในสภาวะใด?

คุณสังเกตเห็นบ้างไหมว่าสภาวะของความคิดของคุณนั้นเปลี่ยนแปลงได้? บางครั้งคุณอาจจะรู้สึกสงบและมีสันติสุขดี แต่อีกช่วงหนึ่งกลับมีความรู้สึกกระวนกระวาย หรือคุณอาจจะทำการตัดสินใจในบางเรื่องด้วยความรู้สึกมั่นใจมาก แต่ต่อมากลับรู้สึกสับสนในความคิดของตัวเอง ลังเลใจในเรื่องดังกล่าว ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้รู้สึกแน่ใจในเรื่องนั้นอย่างเด่นชัด

มีอยู่หลายครั้งในชีวิตของฉันที่เจอกับประสบการณ์ในเรื่องนี้และเรื่องอื่นๆด้วย บางเวลาฉันดูเหมือนใช้ความเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไม่มีปัญหา แต่บางเวลาดูเหมือนความสงสัยและความไม่เชื่อมั่นได้ครอบงำฉันอย่างไม่ปราณี

เพราะเหตุที่ความคิดของเราดูเหมือนจะเปลี่ยนไปได้หลากหลายสภาวะ ฉันจึงเริ่มสงสัยว่า เมื่อใดจึงจะถือว่าความคิดของเราอยู่ในสภาวะปกติ? ฉันอยากจะรู้ว่าอะไรคือความปกติ เพื่อจะสามารถจัดการกับรูปแบบความคิดที่ผิดปกติได้ในทันทีที่มันแวบเข้ามา

ยกตัวอย่างเช่น ความคิดที่ชอบตำหนิติเตียน ชอบพิพากษาคนอื่น ต้องถือว่าเป็นความคิดที่ผิดปกติสำหรับผู้เชื่อในพระเจ้า แต่ว่าเป็นเวลาหลายปีทีเดียวที่ความคิดเหล่านี้เป็นสิ่งที่ปกติสำหรับฉัน ถึงแม้ว่ามันไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ฉันรู้สึกคุ้นเคย ถึงแม้การคิดของฉันจะเป็นสิ่งที่ผิดและทำให้ฉันพบปัญหามากมายก็ตาม ฉันก็ยังไม่วินิจฉัยว่า สิ่งที่ฉันคิดอยู่นั้นมันมีอะไรผิด

ฉันไม่รู้เลยว่า ฉันจะทำอะไรได้กับระบบการคิดของตนเอง ฉันเป็นผู้เชื่อในพระเจ้า และเป็นมาได้หลายปีแล้วด้วย แต่ก็ไม่เคยได้รับคำสอนเลยในเรื่องระบบการคิด หรือ

สภาวะจิตใจที่ปกติของผู้เชื่อว่าควรจะเป็นอย่างไร

เมื่อเราได้รับการบังเกิดใหม่นั้น จิตใจของเราไม่ได้รับการบังเกิดใหม่ไปด้วย จิตใจเป็นสิ่งที่ต้องรับเอาการเปลี่ยนแปลงใหม่ (โรม 12.2) อย่างที่ฉันได้บอกไปหลายครั้งแล้วว่า การเปลี่ยนแปลงความคิดจิตใจของเราเสียใหม่นี้ เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลามาก อย่าพึ่งรู้สึกพ่ายแพ้ ถึงแม้ว่าเมื่อคุณอ่านดูบทต่อๆ ไปนี้แล้วพบว่า ส่วนใหญ่จิตใจของคุณอยู่ในภาวะที่ถือว่าผิดปกติสำหรับคนที่รับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว การยอมรับปัญหานั้นแหละคือก้าวแรกที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหา

ในกรณีของฉันนั้น ฉันเริ่มเอาจริงเอาจังในเรื่องความสัมพันธ์กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นเมื่อหลายปีมาแล้ว และตอนนั้นเองที่พระองค์เริ่มสำแดงให้ฉันเห็นว่าปัญหาของฉันหลายเรื่องมีรากเหง้ามาจากการมีความคิดผิดๆ ความคิดของฉันมันยุ่งเหยิงไปหมด ฉันไม่แน่ใจว่า ความคิดของตนเองเคยอยู่ในภาวะที่ควรจะเป็นบ้างหรือเปล่า ถ้าจะมีบ้างก็คงเป็นช่วงสั้นๆ เท่านั้นเอง

ฉันจึงรู้สึกหนักใจเหลือเกินเมื่อมองเห็นว่าตนเองติดอยู่กับความคิดที่ผิดๆ มากมายเพียงใด ฉันมักจะพยายามขับไล่ความคิดผิดๆ ออกไปจากใจเมื่อมันแวบเข้ามา แต่ไม่นานมันก็จะกลับเข้ามาอีก แต่เมื่อฉันตั้งใจคิดขับไล่มันใหม่ เริ่มจากที่ละเอียดที่ละน้อย เสรีภาพก็เกิดขึ้นได้จริงๆ

ซาตานจะต่อสู้กับคุณอย่างแข็งแกร่ง เมื่อคุณพยายามเริ่มรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ แต่คุณจำเป็นอย่างยิ่งที่จะยืนหยัดสู้ และอธิษฐานเรื่อยไป รวมทั้งหมั่นศึกษาในเรื่องนี้ จนกระทั่งคุณเริ่มเห็นชัยชนะ

เมื่อใด จึงจะถือว่าความคิดของคุณอยู่ในภาวะที่ปกติ? ความคิดของคุณควรจะพุ่งชาน หรือมีสมาธิจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตนเองกำลังกระทำอยู่? ควรจะรู้สึกสับสนเสียใจ หรือมีสันติสุข และค่อนข้างมั่นใจว่าจะตัดสินใจดำเนินชีวิตไปในทางใด? ควรจะเต็มไปด้วยความสงสัยและปราศจากความเชื่อ เต็มไปด้วยความกระวนกระวาย และทนทุกข์ทรมานเพราะความกลัว? หรือควรจะใช้สิทธิพิเศษในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้าที่จะละทิ้งภาระทุกอย่างไว้กับพระองค์? (1 เปโตร 5.7)

พระวาทะของพระเจ้าสอนเราว่า เรามีพระทัยหรือความคิดของพระคริสต์ คุณคิดว่าความคิดของพระองค์เป็นอย่างไรบ้างเมื่อพระองค์ยังทรงดำเนินอยู่ในโลกนี้ ทั้งในฐานะที่พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นบุตรมนุษย์ด้วย?

ขอให้คุณศึกษาดูหนังสือเล่มนี้ต่อไปด้วยใจอธิษฐาน ฉันเชื่อมั่นมันจะช่วยเปิดตาของคุณให้มองเห็นถึงรูปแบบของความคิดจิตใจที่ปกติ และผิดปกติสำหรับคนที่เป็นสาวกของพระเยซูคริสต์และมุ่งหวังที่จะดำเนินชีวิตในชัยชนะ

บทที่ 8

เมื่อใดจึงจะถือว่าจิตใจของเรา อยู่ในสภาวะที่ปกติ?

ข้าพเจ้าอธิษฐานว่า ขอพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสตเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงพระสิริทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญาและความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์

และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่าการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับธรรมิกชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร

เอเฟซัส 1.17

ขอให้สังเกตว่า เปาโลได้อธิษฐานขอให้คุณและฉันได้รับปัญญาโดยการที่ "จิตใจของเราสว่างขึ้น" จากการที่ฉันได้ศึกษาในเรื่องนี้มาหลายด้านแล้ว ฉันเชื่อว่า "จิตใจ" ของเรา ก็คือความคิดของเรานั้นเอง

ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน ความคิดของเราควรจะอยู่ในภาวะอย่างไร? หรืออีกนัยหนึ่ง ภาวะของความคิดที่ปกติสำหรับคนที่เชื่อในพระเจ้านั้น ควรจะเป็นอย่างไร? ก่อนที่จะตอบคำถามข้อนี้ได้ เราจำเป็นต้องศึกษาดูก่อนว่า หน้าที่ต่างๆของความคิดและวิญญาณของเรานั้นมีอะไรบ้าง?

พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า ความคิดและวิญญาณนั้นทำงานร่วมกัน ซึ่งฉันจะขอเรียกหลักการข้อนี้ว่า "ความคิดสนับสนุนวิญญาณ"

เพื่อที่จะเข้าใจในหลักการข้อนี้ได้ดีขึ้น ขอให้เรามาดูกันว่า มันทำงานอย่างไรในชีวิตของผู้ที่เชื่อ

หลักการแห่งความคิดและวิญญาน

อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญานของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญานของพระเจ้าฉันนั้น

1 โครินธ์ 2.11

เมื่อคนใดคนหนึ่งรับเอาองค์พระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาแล้ว พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตอยู่ภายในตัวเขา พระคัมภีร์สอนเราว่า พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงหยั่งรู้ถึงพระทัยของพระเจ้า วิญญานของเราเป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่ เช่นเดียวกัน พระวิญญานของพระเจ้านั้นก็เป็นเพียงผู้เดียวที่รู้จักพระทัยของพระเจ้า

เพราะพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงดำรงอยู่ภายในเรา และพระองค์ทรงทราบถึงพระทัยของพระเจ้า พระประสงค์ของพระวิญญานประการหนึ่งก็คือ การสำแดงให้เรารู้ถึงพระปัญญาและสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผย พระปัญญาและการสำแดงของพระเจ้านั้นก็ถูกถ่ายทอดเข้าสู่วิญญานของเรา จากนั้นวิญญานของเราก็จะเปิดตาใจของเรา ซึ่งก็คือความคิดของเรานั้นเอง พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อเราจะสามารถเข้าใจในทางปฏิบัติได้ว่าพระเจ้าทรงกระทำอะไรแก่เราบ้างในฝ่ายวิญญาน

ปกติ หรือ ผิดปกติ?

ในฐานะที่เราเป็นผู้เชื่อ เราอยู่ทั้งในฝ่ายวิญญานและฝ่ายธรรมชาติ ส่วนที่เป็นฝ่ายธรรมชาติของเรานั้นเชื่อว่าจะสามารถเข้าใจส่วนที่เป็นฝ่ายวิญญานได้เสมอไป ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ความคิดของเราต้องได้รับการ "เปิดตา" เพื่อเราจะจะได้รู้ว่ากำลังมีอะไรเกิดขึ้นในฝ่ายวิญญานของเรา พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงปรารถนาที่จะเปิดตาใจของเราอยู่เสมอ แต่ความคิดของเรามักจะพลาดสิ่งที่พระวิญญานพยายามที่จะเปิดเผยให้แก่เราอยู่บ่อยๆ เพราะความคิดของเรามัวสาละวนอยู่กับสิ่งอื่นมากเกินไป ความคิดที่ยุ่งเหยิงเกินไปนั้น ถือว่าอยู่ในสภาวะที่ผิดปกติ ความคิดที่ปกตินั้นจะต้องอยู่ในสภาวะที่พักผ่อน ไม่ใช่ความว่างเปล่า แต่เป็นการพักผ่อน

ความคิดของเราไม่ควรเต็มไปด้วยเหตุผลโต้แย้งต่างๆ นานา ความกังวล ความกลัว หรือสิ่งอื่นๆ ในทำนองนี้ แต่ควรจะสงบนิ่ง เย็น และเยือกเย็น เมื่อคุณพิจารณาภาคที่สองของหนังสือเล่มนี้ต่อ คุณจะได้อุ้ถึงภาวะต่างๆ ของความคิดจิตใจที่ผิดปกติ

ซึ่งภาวะบางอย่างอาจเป็นสิ่งที่คุณรู้สึกคุ้นเคยเป็นอย่างดีเพราะเกิดขึ้นกับตนเองเป็นประจำ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่เราจะต้องเข้าใจว่า เราจะต้องรักษาความคิดของเราให้อยู่ในภาวะ “ปกติ” (ตามที่ได้อธิบายในบทนี้) อยู่เสมอ ลองเอาภาวะปกติที่กล่าวถึงนี้ มาเปรียบเทียบกับภาวะของความคิดที่เรามักจะมีอยู่บ่อยๆดูแล้วเราจะเห็นว่าทำไมเราจึงเห็นการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์น้อยเหลือเกิน และทำไมเราจึงรู้สึกอยู่บ่อยครั้งว่าเราขาดสติปัญญาและการสำแดงของพระวิญญาณ

ขอให้ระลึกไว้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพยายามที่จะเปิดตาใจของบรรดาผู้ที่เชื่อ พระองค์จะทรงถ่ายทอดข่าวสารจากพระเจ้าเข้าสู่วิญญาณของผู้เชื่อ และถ้าวิญญาณและความคิดของผู้เชื่อทำหน้าที่สนับสนุนกันได้ดี เขาก็จะดำเนินชีวิตอยู่ในพระปัญญาและการสำแดงของพระเจ้าได้ดีเช่นกัน แต่ถ้าความคิดของเขายุ่งเหยิง เขาก็จะพลาดจากสิ่งที่พระเจ้าพยายามสำแดงแก่เขาในวิญญาณ

เสียงอันแผ่วเบาแต่หนักแน่น

และพระองค์ตรัสว่า “จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า” และดูเถิด พระเจ้าทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆ ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่พระเจ้ามิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่ดินไหว แต่พระเจ้าหาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่

ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเจ้าหาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ

1 พงศกัศัตร์ย 19.11,12

ฉันได้อธิษฐานขอการสำแดงจากพระเจ้าอยู่เป็นเวลาหลายปี ทูลขอให้พระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆแก่ฉันโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ในชีวิต ฉันรู้ว่าคำทูลขออย่างนี้เป็นสิ่งสอดคล้องกับพระคัมภีร์ ฉันเชื่อในพระวาทะและแน่ใจว่าฉันควรจะทูลขอและต้องคาดหวังที่จะได้รับด้วย แต่ส่วนใหญ่ฉันมีความรู้สึกเหมือนกับเป็นคนที่ไม่ในฝ่ายวิญญาณ ต่อมาฉันจึงได้เรียนรู้ว่าการที่ฉันไม่ได้รับสิ่งที่พระวิญญาณพยายามจะเปิดเผยนั้น เป็นเพราะความคิดของฉันมันยุ่งเหยิงวุ่นวายมาก ฉันจึงพลาดเรื่องต่างๆที่พระเจ้าทรงหยอหยินให้

ลองนึกภาพว่า มีคนสองคนนั่งอยู่ในห้องด้วยกัน คนแรกพยายามจะกระซิบบอกความลับอะไรสักอย่างให้แก่คนที่สอง แต่ห้องที่พวกเขาทั้งสองนั่งอยู่นั้นมีแต่เสียงดัง

เต็มไปหมด ถึงแม้ว่าคนแรกจะกระซิบบอกความลับไปแล้ว คนที่สองก็ย่อมไม่ได้ยินอยู่ดี เพราะห้องนั้นมีเสียงรบกวนดังมากนั่นเอง และถ้าคนที่สองไม่สังเกตเห็นให้ดี เขาอาจไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่ามีคนพยายามจะพูดกับเขา

มันเป็นลักษณะอย่างเดียวกันกับการสื่อสารระหว่างพระวิญญูณของพระเจ้า กับวิญญูณของเรา วิธีการของพระวิญญูณบริสุทธิ์นั้นอ่อนนุภาพ ส่วนใหญ่พระองค์จะตรัสกับเราแบบเดียวกันกับที่ทรงกระทำต่อผู้เผยพระวจนะในพระธรรมตอนนี้ คือเป็น "เสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่น" ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องควบคุมตัวเอง ให้อยู่ในภาวะที่จะสามารถได้ยินเสียงของพระองค์ได้

วิญญูณและความคิด

ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยใจและด้วยความคิด และจะร้องเพลงด้วยใจและด้วยความคิด

1 โครินธ์ 14.15

บางทีวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจหลักการแห่ง "ความคิดสนับสนุนวิญญูณ" นี้ได้ดียิ่งก็คือ การคิดถึงเรื่องของการอธิษฐาน ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ อัครทูตเปาโลกล่าวว่า "ท่านได้อธิษฐานทั้งด้วยวิญญูณ (ภาษาไทยใช้คำว่า ใจ) และด้วยความคิด"

ฉันเข้าใจดีในสิ่งที่เปาโลพูดถึงนี้ เพราะฉันก็ทำอย่างเดียวกันด้วย บ่อยครั้งฉันอธิษฐานในวิญญูณ (คืออธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ) หลังจากที่ฉันอธิษฐานอย่างนั้นได้พักหนึ่ง ก็จะมีบางอย่างแวบเข้ามาใจความคิดเพื่อให้ฉันอธิษฐานเพื่อเป็นภาษาพูดของตนเอง ฉันเชื่อว่าเป็นวิธีการที่ความคิดสนับสนุนการทำงานของวิญญูณ ทั้งสองสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้ฉันได้รับความรู้และพระปัญญาของพระเจ้าโดยวิธีที่ฉันสามารถเข้าใจได้

หลักการดังกล่าวนี้ยังทำการในทางกลับกันด้วย มีอยู่บางครั้งที่ฉันรู้สึกอยากอธิษฐาน ฉันจึงจัดเวลาไว้เพื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า ถ้าไม่มีการตั้งใจอะไรเป็นพิเศษในวิญญูณฉันก็จะเริ่มอธิษฐานด้วยความคิดก่อน ฉันจะอธิษฐานเมื่อเรื่องราวต่างๆ เท่าที่คิดออก การอธิษฐานแบบนี้บางครั้งรู้สึกจืดชืดมากเพราะไม่ได้รับการสนับสนุนใดๆ จากวิญญูณ ฉันมีความรู้สึกว่าต้องต่อสู้มาก ดังนั้นเมื่ออธิษฐานหัวข้อใดเสร็จแล้ว ก็จะอธิษฐานเรื่องอื่นต่อไปอีก

ฉันจะดำเนินต่อไปอย่างนั้นเรื่อยๆ จนกระทั่งพระวิญญูณเริ่มใส่ภาระเรื่องใดเรื่องหนึ่งเข้ามา เมื่อพระองค์ทรงกระทำอย่างนั้นแล้ว ฉันก็จะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่พระองค์

ประสงค์จะให้อธิษฐานเพื่อ ไม่ใช่อธิษฐานเฉพาะสิ่งของตนเองต้องการเท่านั้น โดยวิธีการนี้ ความคิดและวิญญาณของฉันก็จะทำงานร่วมกัน สันับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อให้ข้าพเจ้าของพระเจ้าสำเร็จ

ภาษาแปลก ๆ และการแปล

เหตุฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลก ๆ ได้นั้นควรจะอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลก ๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่เป็นประโยชน์

1 โครินธ์ 14.13,14

อีกตัวอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เราเห็นถึงการทำงานร่วมกันระหว่างวิญญาณ และความคิดก็คือ การใช้ของประทานการพูดภาษาแปลก ๆ กับการแปล

ถ้าฉันพูดภาษาแปลก ๆ ความคิดของฉันก็ไม่ได้ทำหน้าที่อะไร จนกว่าพระเจ้า จะทรงเจิมฉันหรือใครสักคนหนึ่งให้สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดออกไปนั้น ความคิดของฉัน ก็จะเริ่มเป็นประโยชน์

ขอให้เราระลึกไว้ว่า ของประทานที่เรากล่าวถึงนี้ ไม่ใช่ของประทานแห่งการ พูดภาษาแปลก ๆ กับการแปลในลักษณะที่แปลภาษา การแปลคือการถ่ายทอด ความหมายแบบคำต่อคำ ส่วนการแปลในที่นี้คือการตีความหมาย การถ่ายทอด ความเข้าใจในสิ่งที่อีกคนหนึ่งได้พูด โดยอาศัยรูปแบบ และบุคลิกเฉพาะตัวของผู้นั้นเอง ฉันขอยกตัวอย่างเรื่องหนึ่ง สมมุติว่ามีพี่น้องสตรีคนหนึ่งโบสถ์ยืนขึ้นและพูดสำแดง พระวจนะของพระเจ้าเป็นภาษาแปลก ๆ มันเป็นพระวจนะที่เธอได้รับจากวิญญาณ ของตนเอง ไม่ว่าเธอหรือใครก็ไม่เข้าใจในสิ่งที่กล่าวออกไปนั้น แต่พระเจ้าอาจทำให้ฉัน เข้าใจเนื้อความที่เธอได้กล่าว เป็นความเข้าใจแบบกว้างๆ เมื่อฉันตัดสินใจพูดเนื้อความ ที่เข้าใจนั้นออกไปด้วยความเชื่อ ฉันก็จะช่วยทำให้ทุกคนเข้าใจพระวจนะจากพระเจ้า แต่มันเป็นพระวจนะที่ถูกถ่ายทอดออกไปโดยวิธีการพูดและบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของฉัน

การอธิษฐานในวิญญาณ (หรือการอธิษฐานเป็นภาษาแปลก ๆ) และการแปล ภาษาแปลก ๆ เป็นวิธีการอันน่าอัศจรรย์ที่จะช่วยให้เราเข้าใจถึงหลักการเรื่อง "ความคิด สันับสนุนวิญญาณ" ได้เป็นอย่างดี วิญญาณพูดบางสิ่งบางอย่างออกมา ส่วนความคิด ก็ทำหน้าที่ช่วยให้เราเข้าใจในสิ่งที่พูดนั้น

แต่ลองคิดดูซิว่า ถ้าพี่น้องสตรีคนดังกล่าวพูดภาษาแปลก ๆ ออกไปแล้ว และ พระเจ้าก็กำลังทรงเสาะหาบางคนที่จะแปล ในตอนนั้นถ้าความคิดของฉันสับสน และ

สาละวนอยู่กับสิ่งอื่น พระองค์ก็ต้องมองข้ามฉันไปเสีย ถึงแม้พระองค์จะพยายามประทานคำแปลให้แก่ฉัน ฉันก็คงไม่พร้อมที่จะรับ

ตอนที่ฉันเป็นคริสเตียนใหม่ ๆ และได้เรียนรู้ถึงเรื่องของของประทานฝ่ายวิญญาณ ฉันจะอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ เสียเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง ฉันก็เริ่มรู้สึกเบื่อในการอธิษฐาน เมื่อฉันทูลถามพระเจ้าในเรื่องนี้ พระเจ้าทรงตอบว่าเหตุที่ฉันรู้สึกเบื่อก็เพราะฉันไม่เข้าใจสิ่งที่ตนเองกำลังอธิษฐาน ถึงแม้ฉันจะรู้ว่าเราไม่จำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่ตนเองอธิษฐานในพระวิญญาณไปเสียทุกครั้งก็ตาม แต่การอธิษฐานด้วยความไม่สมดุลง่ายๆ ทุกครั้ง มันก็จะไม่เกิดผลอย่างสูงสุด เพราะความคิดของเราไม่เข้าใจในสิ่งที่เรากำลังอธิษฐาน

ใจที่สงบและตื่นตัว

ใจแน่วแน่นั้น (ที่จดจ่ออยู่กับพระองค์) พระองค์ทรงรักษาไว้ในศานติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์

อิสยาห์ 26.3

ฉันหวังว่าคุณคงได้รับความเข้าใจจากตัวอย่างเหล่านี้แล้วว่า ความคิดและวิญญาณของเรานั้นเป็นสิ่งที่ทำงานร่วมกัน ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่เราจะต้องรักษาความคิดของเราให้อยู่ในสภาวะปกติเสมอ ไม่เช่นนั้นความคิดจะสนับสนุนการทำงานของวิญญาณไม่ได้

ที่สำคัญขาดานก็รู้ถึงความจริงข้อนี้ดี มันจึงพยายามโจมตีความคิดของเรา และคอยทำสงครามต่อสู้เราอยู่ในสนามรบแห่งความคิด มันจะพยายามทำให้ความคิดของเราแบกภาระและทำงานหนักเกินกำลังโดยการใส่ความคิดที่ผิดๆ ทุกอย่างเข้าไปเพื่อความคิดของเราจะได้ไม่มีอิสระ และไม่พร้อมที่จะให้พระวิญญาณทำงานผ่านทางวิญญาณของเราได้

เราต้องรักษาความคิดจิตใจของเราไว้ในสภาวะแห่งสันติสุขเสมอ ดังที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้บอกเราไว้ว่า ถ้าใจ(หรือความคิดของเรา) จดจ่ออยู่กับสิ่งที่ถูกต้อง มันก็จะได้พักสงบ

แต่ความคิดของเรานั้น ต้องมีความตื่นตัวด้วย ซึ่งจะเป็นอย่างนั้นไม่ได้เลยหากความคิดของเรามัวแต่แบกภาระหนักต่างๆ โดยไม่สมควร

ลองคิดดูสิว่า ความคิดของคุณอยู่ในสภาวะที่ปกติมากน้อยแค่ไหน?

บทที่ 9

ใจเลื่อนลอยและบໍ่สงสัย

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี...

1 เปโตร 1.13

ในบทที่ผ่านมาเราได้กล่าวไปแล้วว่า ความคิดที่สับสนและยุ่งเหยิงเกินไปนั้น คือความคิดที่อยู่ในภาวะผิดปกติ ภาวะของความคิดที่ผิดปกติอีกอย่างหนึ่ง คือภาวะที่ใจเลื่อนลอยฟุ้งซ่าน ถ้าเราไม่สามารถจดจ่อความคิดในเรื่องหนึ่งเรื่องใดได้ แสดงว่ามารกำลังมาโจมตีความคิดของเราแล้ว

หลายคนปล่อยให้ความคิดของตนเลื่อนลอยอยู่เป็นปี ๆ เพราะเขาไม่เคยฝึกวินัยให้แก่ระบบความคิดของตนเอง

บ่อยครั้งผู้ที่จดจ่อความคิดในเรื่องหนึ่งเรื่องใดไม่ได้มักจะคิดว่าตนเองมีอาการบกพร่องทางสมอง แต่ภาวะขาดสมาธิเช่นนี้อาจเกิดจากการปล่อยให้ความคิดของตนเองคิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่เป็นปี ๆ โดยไม่รู้จักรักษาควบคุมบังคับก็เป็นได้ การขาดสมาธิอาจเป็นผลพวงของการขาดวิตามินด้วย วิตามินบีบางชนิดสามารถช่วยให้ความคิดมีสมาธิเพิ่มขึ้นได้ ดังนั้นถ้าคุณเป็นคนที่ไม่ค่อยมีสมาธิ ให้ลองถามตัวเองว่าคุณทานอาหารที่เหมาะสม และได้รับสารอาหารต่างๆเพียงพอหรือยัง

การปล่อยให้ตัวเองเหนื่อยเกินขอบเขตก็อาจมีผลกระทบต่อสมาธิของเราด้วย ฉันทพบว่าเมื่อฉันรู้สึกเหนื่อยอย่างที่สุดนั้นขาดานจะพยายามโจมตีความคิดของฉัน เพราะมันรู้ว่าในเวลาเช่นนี้ฉันจะต่อสู้มันได้ยาก มารจะพยายามทำให้เราเข้าใจว่าเรามีอาการบกพร่องทางสมองเพื่อเราจะได้ไม่ก่อปัญหาใดๆ ให้กับมันอีก มารอยากให้เรายอมเชื่อคำมูสาทุกอย่างที่มันบอกแก่เราโดยไม่มีเหตุผลโต้แย้ง

ลูกสาวของเราคนหนึ่งมีปัญหาเรื่องสมาธิมากในสมัยที่เธอยังเป็นเด็ก ส่วนใหญ่เธอจะมีปัญหาในการอ่านหนังสือ เพราะสมาธิในการอ่านเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ยาก

ความเข้าใจในเนื้อหาของหนังสือ เด็กหลายๆคนและผู้ใหญ่บางคนไม่เข้าใจว่าตัวเองกำลังอ่านเรื่องอะไรอยู่ ตาของเขาอาจจะกวาดไปตามตัวหนังสือในหน้ากระดาษก็จริง แต่ความคิดกลับไม่รู้ในสิ่งที่ได้อ่านไปนั้นเลย

บ่อยครั้งที่การไม่เข้าใจเนื้อหาของตำราเป็นผลมาจากการขาดสมาธิ ฉันรู้เรื่องนี้ดีเพราะว่าบางครั้งตัวเองอ่านพระคัมภีร์หรือหนังสืออื่นๆ ได้จนจบบท แต่กลับไม่รู้เลยว่าเมื่อสักครู่อ่านเรื่องอะไรไปบ้าง เมื่อย้อนกลับไปอ่านตอนเดิมอีกครั้งหนึ่งก็รู้สึกเหมือนกับไม่เคยอ่านมาก่อน เพราะถึงแม้เคยเห็นผ่านตามาก่อน แต่ความคิดมันเตลิดไปที่อื่น เมื่อไม่สามารถจดจ่อความคิดอยู่กับสิ่งที่ตนเองกำลังทำอยู่ในตอนนั้น ฉันจึงไม่เข้าใจในสิ่งที่กำลังอ่านอยู่

บ่อยครั้งที่สาเหตุที่แท้จริงของการขาดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเกิดจากการไม่ได้ให้ความสนใจ ซึ่งเป็นผลมาจากความคิดที่ฟุ้งซ่าน

ใจเลือนลอย

เจ้าจระวังเท้าของเจ้า (ให้คิดอยู่เสมอว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่)...

ปัญญาจารย์ 5.1

ฉันเชื่อว่าสำนวน "จระวังเท้าของเจ้า" นี้หมายความว่า "จงรักษาสมดุลไว้และอย่าออกนอกเส้นทาง" ถ้าจะขยายความสำนวนนี้ก็หมายความว่า เราจะดำเนินอยู่ในเส้นทางของเราได้โดยการคอยคิดอยู่เสมอว่าเรากำลังทำอะไรอยู่

ฉันเคยมีอาการใจลอยจนต้องพยายามฝึกวินัยในการคิด ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย บางครั้งก็ยิ่งกลับไปมีอาการเหมือนเดิมอีก บางครั้งขณะที่กำลังพยายามทำโครงการบางอย่างให้เสร็จสิ้นฉันพบว่าตัวเองกลับเผลอไปคิดถึงเรื่องอื่นซึ่งไม่เกี่ยวกับงานที่กำลังทำอยู่ในตอนนั้นเลย ฉันยังไม่บรรลุถึงภาวะที่มีสมาธิดีเยี่ยม แต่อย่างน้อยก็ตระหนักแล้วว่าการควบคุมความคิดให้อยู่ในร่องในรอยเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งเพียงใด

พจนานุกรมของเว็บสเตอร์ ได้ให้ความหมายของคำว่า "เลือนลอย" ไว้ว่า "1. เคลื่อนที่ไปอย่างไร้จุดหมาย คือ ลอยล่อง 2. ไปโดยทางอ้อมหรือโดยไม่มีเกณฑ์กำหนดไว้ 3. ดำเนินหรือทำ ในทางที่ไม่ปกติ 4. คิดหรือเปิดเผยตัวเองอย่างคลุมเครือหรือไม่ค่อยสอดคล้องกัน"

ถ้าคุณเป็นอย่างฉัน บางครั้งขณะที่กำลังนั่งฟังเทศน์อยู่ดีๆ จู่ๆ ใจมันลอยไปที่อื่น กว่าจะรู้สึกตัวอีกทีก็ปรากฏว่าเขาเทศน์ไปถึงที่ไหนแล้วก็ไม่ทราบ ถึงแม้ว่าร่างกายยังนั่งอยู่ในโบสถ์แต่ใจมันลอยไปคิดถึงข้าวของที่กำลังซื้ออยู่ตามร้านค้าต่างๆ

หรือไม่ก็คิดถึงการทำอาหารอยู่ในห้องครัว

ขอให้ระลึกไว้ว่า สนามรบของการสงครามฝ่ายวิญญาณนั้นอยู่ที่ความคิดของเรา นั่นคือจุดที่มารจะทำการโจมตี เพราะมันรู้ว่าถึงแม้เราจะไปโบสถ์แต่ถ้าใจของเราไม่ได้จดจ่ออยู่ที่คำเทศนา เราก็คงไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย เพราะมารรู้ว่าเราไม่มีทางควบคุมตัวเองให้ทำอะไรๆ ถ้าเรีจตามแผนได้ หากเราไม่สามารถควบคุมความคิดให้จดจ่ออยู่กับสิ่งที่เรากำลังกระทำอยู่นั้น

อาการใจลอยนี้อาจเกิดขึ้นได้แม้ในตอนที่เรากำลังสนทนากับใคร มีหลายครั้งที่เตฟสามี่ของฉันทพูดกับฉันท ฉันทก็ฟังเขาอยู่พักหนึ่งแต่หลังจากนั้นก็ไม่ได้ยินแล้วว่าเขาพูดอะไรอีก เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะฉันทยอมให้ความคิดของตัวเองล่องลอยไปคิดถึงเรื่องอื่นนะสิ ร่างกายของฉันทยังยืนอยู่ตรงนั้นทำท่าเหมือนกำลังฟังอยู่ แต่ใจกลับไม่ได้ยินอะไรเลย

หลายปีที่เตียวเมื่อฉันทเกิดอาการเหม่อลอยอย่างนี้ ฉันทมักจะทำที่เป็นว่าฉันทรู้หมดว่าเขาพูดอะไรบ้าง แต่ตอนนั้นฉันทจะหยุดถามเขาว่า "ช่วยพูดอีกทีได้ไหมคะพอดีฉันทใจลอยไปหน่อย เลยไม่ได้ยินที่คุณพูดเลย"

การทำอย่างนี้ ทำให้ฉันทรู้สึกว่าจะอย่างน้อยฉันทกำลังพยายามแก้ไขปัญหานี้ด้วยการเผชิญหน้ากับปัญหาคือทางเตียวเท่านั้นที่จะทำให้เราเอาชนะปัญหาได้

ฉันทตัดสินใจเตือนตนเองว่า ถ้ามารพยายามสร้างปัญหาโจมตีฉันทด้วยอาการใจลอยนี้ก็แสดงว่าสิ่งที่คนอื่นกำลังพูดกับฉันทนั้น อาจจะเป็นเรื่องที่สำคัญซึ่งฉันทจำเป็นต้องฟัง

ทางหนึ่งที่จะต่อสู้กับศัตรูในปัญหานี้ได้ดีก็คือ เราต้องอาศัยเทปคำเทศนาซึ่งหลายๆ คริสตจักรมักจะมีอัดไว้ ถ้าคุณยังไม่มีวินัยพอที่จะควบคุมความคิดของตัวเองให้จดจ่ออยู่กับคำเทศนาในโบสถ์ก็ขอให้ซื้อเทปคำเทศนาในแต่ละสัปดาห์ไปเปิดฟังหลายๆ รอบเท่าที่เห็นว่าจำเป็น จนคุณจำคำเทศนาได้

มารจะยอมแพ้ไปเองเมื่อมันเห็นว่าคุณไม่ยอมจำนนต่อมัน

ขอให้จำไว้ว่า มารต้องการให้คุณคิดว่าตัวเองมีความบกพร่องทางสมองหรือมีความผิดปกติอะไรบางอย่าง ซึ่งในความจริงนั้นคุณเพียงแค่ออกกำลังกายให้แกความคิดของตัวเองเท่านั้น อย่าปล่อยให้ความคิดของคุณล่องลอยไปทั่วเมือง คิดอะไรเรื่อยเปื่อยตามประสาทของมัน จงเริ่มต้นที่จะ "ระวังเท้าของเจ้า" เสียแต่วันนี้ คือให้ใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่คุณกำลังกระทำอยู่ คุณต้องฝึกฝนบ้างสักกระยะหนึ่ง การที่จะละทิ้งนิสัยเดิมๆ และสร้างนิสัยใหม่นั้นมันต้องใช้เวลาบ้าง แต่ในที่สุดคุณจะเห็นว่ามันคุ้มค่ามากเพียงใด

ใจที่ขี้สงสัย

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใด ๆ จะสงสัยภูเขานี้ว่า "จงลอยไปลงทะเล" และมีได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สิ่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง

เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น

มาระโก 11.23,24

เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ฉันมักจะได้ยินตัวเองพูดแสดงความรู้สึกสงสัย เช่น

"ฉันสงสัยว่า วันพรุ่งนี้อากาศจะเป็นอย่างไร"

"เอ ไม่รู้ว่าควรจะไปไหนจะไปงานเลี้ยงดี?"

"ไม่รู้ว่าแดนนี่ (ลูกชายของฉัน) จะสอบได้เกรดอะไร"

"ฉันไม่แน่ใจว่าจะมีคนมาร่วมสัมมนาสักกี่คน"

พจนานุกรมได้ให้คำจำกัดความคำว่า "สงสัย" ไว้ในรูปของคำนาม มีความหมายว่า "ความรู้สึกประหลาดใจ หรือสงสัย" และถ้าเป็นคำกริยาก็มีความหมายว่า "อาการที่เต็มไปด้วยความอยากรู้ หรือสงสัย"

ฉันเพิ่งเรียนรู้ว่าฉันควรจะทำอะไรๆ ที่สร้างสรรค์ดีกว่าจะมาคอยสงสัยอยู่ตลอดเวลาในทุกเรื่องทุกราวซึ่งฉันนึกคิดเอาเอง แทนที่จะมานั่งนึกสงสัยว่าลูกชายจะได้เกรดอะไร ฉันควรจะใช้ความเชื่อว่าจะได้เกรดที่ดี แทนที่จะมัวมานั่งนึกว่าจะใส่ชุดอะไรไปงานเลี้ยง ฉันก็ควรตัดสินใจไปเลยว่าจะใส่ชุดใด และแทนที่จะสงสัยว่าอากาศจะเป็นอย่างไร หรือคนจะมาร่วมการประชุมที่ฉันจัดสักกี่คน ฉันก็มอบเรื่องนั้นไว้กับพระเจ้า โดยไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ทุกสิ่งบังเกิดผลดีไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตามแต่

ความรู้สึกสงสัยนั้นทำให้คนเราอยู่ในภาวะที่ตัดสินใจไม่ได้ ภาวะดังกล่าวนี้จะนำไปสู่ความรู้สึกสับสน ทั้งความสงสัย หรือการไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไร และความรู้สึกสับสน จะทำให้เราไม่สามารถรับคำตอบของการอธิษฐานได้โดยความเชื่อ

ขอให้สังเกตในพระธรรมมาระโก 11.23, 24 พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า "สิ่งใดที่ท่านอธิษฐานทูลขอ ท่านต้องมานั่งคิดสงสัยเอาเองว่าจะได้รับหรือไม่" แต่พระองค์ตรัสว่า "สิ่งใดที่ท่านอธิษฐานขอ จงเชื่อว่าได้รับ แล้วท่านจะได้รับสิ่งนั้น"

ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน ในฐานะที่เราเป็น ผู้เชื่อ เราจะต้องมีความเชื่อ ไม่ใช่ความสงสัย

บทที่ 10

ใจที่สับสน

ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญาก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วย พระกรุณาและมีได้ทรงดำหริ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ทูลขอ

แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัย เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา

ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย

เขาเป็นคนสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางที่ตนประพฤตินั้น

ยากอบ 1:5-8

เราได้เห็นแล้วว่า ความสงสัยกับความสับสนนั้นเกี่ยวข้งกัน การที่เราไม่สามารถ กำหนดความคิดให้เป็นอย่างหนึ่งอย่างใดได้อย่างเจาะจง ทำให้เกิดความรู้สึกสงสัยและสับสนได้

ยากอบ 1.5-8 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ดียิ่งที่จะช่วยให้เราเอาชนะความรู้สึกสงสัยและสับสนได้ ทำให้เราได้รับในสิ่งที่ทูลขอจากพระเจ้า ฉันท้เข้าใจว่า คำว่า "คนสองใจ" เป็นภาพบรรยายถึงคนที่รู้สึกสับสน เปลี่ยนใจกลับไปกลับมาอยู่ตลอด ตัดสินใจอะไรแน่อนไม่ได้ เขาอาจจะคิดว่าอีกอย่าง แต่ก็ตัดสินใจทำอีกอย่างหนึ่งแทน แล้วก็เกิดความรู้สึกสงสัยและสับสนขึ้นมาอีก ทำให้เขามีอาการเหมือนสองจิตสองใจ ไม่เคยมั่นคงใจในการตัดสินใจของตัวเองเลย

ฉันเคยดำเนินชีวิตส่วนใหญ่ในลักษณะอย่างนั้นโดยที่ไม่รู้ตัวว่ามารกำลังทำสงครามกับฉันอยู่ในสนามรบแห่งความคิด ฉันรู้สึกสับสนไปหมดทุกเรื่อง โดยไม่เข้าใจเลยว่าเป็นเพราะอะไร

การคิดหาเหตุผลนำไปสู่ความรู้สึกสับสน

...โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงพูด (โต้แย้งเหตุผล) กันและกัน...

มัทธิว 16:8

เท่าที่ผ่านมา เราได้พิจารณากันไปแล้วถึงเรื่องความรู้สึกสงสัย ตอนนี้เราจะมาดูกันถึงเรื่องความสับสน

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าส่วนใหญ่ยอมรับว่าพวกเขาารู้สึกสับสน ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น? ดั้งที่ได้เห็นไปแล้วเหตุผลอย่างแรกเป็นเพราะความรู้สึกสงสัย อย่างที่สองคือการพยายามคิดหาเหตุผล ในพจนานุกรมไดให้ความหมายของคำว่า เหตุผล ไว้ในรูปของคำนามว่า "ข้อเท็จจริงหรือทำที่ซึ่งอยู่เบื้องหลัง ทำให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดูสมเหตุสมผล" ในรูปของคำกริยา มีความหมายว่า "ทำการใคร่ครวญหาเหตุผล คือคิดอย่างสมเหตุสมผล"

ถ้าจะอธิบายอย่างง่าย ๆ การคิดหาเหตุผลจะเกิดขึ้นเมื่อเราพยายามนึกว่าทำไมสิ่งนั้นสิ่งนี้จึงเกิดขึ้น การคิดหาเหตุผลทำให้ความคิดของเราต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวใดๆ ที่กำลังเกิดขึ้นเพื่อพยายามทำความเข้าใจถึงองค์ประกอบอันซับซ้อนของมัน เราพยายามวิเคราะห์ว่าประโยคคำพูดหรือคำสอนใดสมเหตุสมผลหรือไม่ หากเรารู้สึกว่าไม่สมเหตุสมผลเราก็จะเพิกเฉยต่อคำสอนนั้นไป

หลายครั้งชาตานพยายามแย้งฉวยน้ำพระทัยพระเจ้าไปจากเรา เพราะเราพยายามคิดหาเหตุผล พระเจ้าอาจทรงนำให้เราทำบางสิ่งบางอย่าง แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ดูไม่เข้าท่า ดูไม่สมเหตุสมผล เราอาจจะถูกชักนำให้เพิกเฉยต่อสิ่งนั้นๆ เสีย ที่จริงแล้วเมื่อพระเจ้าทรงนำให้เราทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดสิ่งนั้นไม่จำเป็นต้องดูสมเหตุสมผลตามความคิดของเราเสมอไป เราอาจรู้สึกในวิญญาณว่าพระเจ้าทรงนำจริง แต่ความคิดของเราอาจไม่ยอมรับเช่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดูไม่ปกติ หรือไม่พึงปรารถนาหรือเป็นสิ่งที่เรียกร้องให้เราเสียสละ และเกิดความยุ่งยากมากเกินไป

อย่านึกหาเหตุผลในความคิด จงยอมเชื่อฟังในวิญญาณเท่านั้น

แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจ

สิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ

1 โครินธ์ 2:14

มีประสบการณ์ส่วนตัวเรื่องหนึ่งที่ผมอยากจะเล่าให้ฟังเป็นตัวอย่างเพื่อจะทำให้คุณเข้าใจ ถึงเรื่องการคิดหาเหตุผลกับการเชื่อฟังในวิญญาณได้ดีขึ้น

เช้าวันหนึ่งผมกำลังแต่งตัวเพื่อจะไปเทศนาในการประชุมประจำสัปดาห์ซึ่งผมจัดขึ้นที่เมืองหนึ่งไม่ไกลจากบ้านมากนัก ผมนึกถึงผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งคอยช่วยเป็นธุระเตรียมงานต่างๆที่นั่นด้วยความสัจย์ซื่อมาตลอด ผมเกิดความรู้สึกอยากทำอะไรเพื่ออวยพรเธอบ้าง

“ข้าแต่พระบิดา รุธ แอนน์ เป็นพระพรต่อเรามากเหลือเกินในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา” ผมอธิษฐาน “ข้าพระองค์ควรทำอย่างไรที่จะอวยพรเธอ?”

ในทันใดนั้น ตาของผมก็เหลือบไปเห็นชุดสีแดงที่แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้า และผมก็รู้แน่ในใจว่าพระเจ้าประสงค์ให้ฉันยกชุดนั้นให้รุธ แอนน์ ชุดสีแดงที่ว่านี้ฉันซื้อมาได้ 3 เดือนแล้วแต่ยังไม่เคยใส่เลย ที่จริงฉันยังไม่เคยแกะห่อพลาสติกออกเสียด้วยซ้ำ นับตั้งแต่วันที่ซื้อมา ฉันชอบชุดนี้มาก กะว่าจะใส่หลายครั้งแล้วแต่ไม่รู้เป็นไงฉันไม่ได้ใส่มันสักที

อย่าลืมนะว่าฉันได้บอกไปว่า ทันทีที่ผมเหลือบไปเห็นชุดแดงในตู้ ผมก็รู้ในต่อนั้นเลยว่ามันต้องเป็นชุดสำหรับรุธ แอนน์แน่นอน แต่ใจจริงแล้วผมกำลังเริ่มหาเหตุผลว่า พระเจ้าคงไม่ได้บอกให้ฉันทำอย่างนั้นหรอก เพราะชุดมันยังใหม่อยู่ ฉันยังไม่เคยได้ใส่มาก่อนเลย และราคาก็ค่อนข้างแพงเสียด้วย ที่สำคัญฉันซื้อต่างหูเงินสีแดงมาเตรียมใส่เข้าชุดกันไว้แล้วด้วย

ถ้าฉันพยายามก็ตักันความคิดฝ่ายนี้ อหนิงของตัวเองออกไปจากสถานการณ์นี้ และทำตัวอวดใจในการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าทุกอย่างก็คงดำเนินไปด้วยดี แต่มนุษย์เรามีความสามารถสูงในการหลอกตัวเอง โดยยกเหตุผลต่างๆ ขึ้นมาเป็นข้ออ้าง ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเป็นเพราะว่าเราไม่ยอมทำตามพระสุรเสียงของพระเจ้าต่างหาก ไม่ก็ทันทีหลังจากนั้นผมก็ลืมเรื่องชุดแดงไปเสียสนิทและก็ไปทำธุระอื่นๆ ต่อ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าจริงๆ แล้วฉันชอบชุดนี้มาก และมันยังเป็นชุดใหม่ ฉันจึงไม่อยากจะยกให้ใคร ผมคิดเอาเองว่าพระเจ้าคงไม่ได้ตรัสในเรื่องนี้ และมารคงอยากให้ฉันเสียของรักมากกว่า

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ขณะที่ฉันเตรียมตัวไปเทศนาในการประชุมที่เดิม ชื่อของรุธ

แอนน์ ก็แวบเข้ามาในความคิดของฉันอีก ฉันจึงเริ่มอธิษฐานเพื่อเธอ สถานการณ์เดิมก็เกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งหนึ่ง “พระบิดาเจ้าข้า รูด แอนน์ เป็นพระพรต่อพวกเรามากเกินไป ข้าพระองค์ควรจะช่วยเธออย่างไรดี” และในทันใดนั้นฉันก็เหลือบไปเห็นชุดสีแดงชุดเดิมอีก คราวนี้ฉันเกิดความรู้สึกอึดอัดในฝ่ายเนื้อหนังเพราะจำได้ว่าครั้งก่อนฉันลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

ตอนนี้ฉันจะขี้ขี้กเรื่องนี้อีกไม่ได้แล้ว ฉันจะต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงนำให้ฉันทำสิ่งนี้และก็ตัดสินใจทำตามเสีย หรือไม่ก็ต้องยอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่า “ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงนำให้ข้าพระองค์ทำอย่างนี้ แต่ข้าพระองค์จะไม่ทำตาม” ฉันรักพระเจ้ามากเกินไปที่จะกล้าขัดพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นฉันจึงเริ่มทูลพระเจ้าในเรื่องชุดสีแดงนั้น

ในเวลาไม่กี่นาทีฉันเริ่มตระหนักว่า ครั้งก่อนฉันยกเหตุผลสารพัดขึ้นมาอ้างเพื่อจะได้ไม่ต้องทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า ฉันคิดเอาว่าพระเจ้าคงไม่ได้ตรัสเช่นนั้น แต่ตอนนี้ฉันตระหนักว่าพระคัมภีร์ไม่เคยสอนเลยว่าของที่จะให้แก่คนอื่นต้องเป็นของเก่าเท่านั้น การที่จะเอาของใหม่ให้คนอื่นเราต้องมีการเสียสละ และของที่มาจากความเสียสละอย่างนี้ก็จะมีคุณค่าและเป็นพระพรแก่ รูด แอนน์ มากขึ้นอีกด้วย

เมื่อฉันเปิดใจออกต่อพระเจ้า พระองค์ก็ทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่าที่จริงแล้วฉันซื้อชุดนี้มากก็เพื่อจะยกให้ รูด แอนน์ นั่นเอง นั่นเป็นเหตุที่ฉันไม่เคยตัดสินใจใส่ชุดนี้เลยพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้ฉันเป็นตัวแทนของพระองค์ในการช่วย รูด แอนน์ มาตั้งแต่แรก แต่ฉันยึดเอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ และถ้าฉันไม่ยอมทิ้งความคิดของตัวเอง พระวิญญานก็จะทรงนำฉันไม่ได้เลย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นบทเรียนที่มีค่าแก่ฉันมาก มันทำให้ฉันรู้ว่า การที่หัวใจของเรามักจะยกเหตุผลต่าง ๆ ขึ้นมาเป็นข้ออ้างนั้น อาจจะทำให้เราพลาดจากน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ทำให้ฉันรู้สึกเกิดความกลัวในการใคร่ครวญหาเหตุผลสารพัดขึ้นมาทันที

โปรดจำไว้ว่า ตามพระธรรม 1 โครินธ์ 2:14 นั้น มนุษย์ธรรมดาจะไม่เข้าใจเรื่องของมนุษย์ฝ่ายวิญญาณ ความคิดฝ่ายเนื้อหนังของฉัน (คือมนุษย์ธรรมดา) จะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเอาชุดใหม่ที่ยังไม่เคยใส่ไปยกให้คนอื่น แต่วิญญานของฉัน (คือมนุษย์ฝ่ายวิญญาณ) เข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี

ฉันหวังว่าตัวอย่างเรื่องนี้จะช่วยให้คุณเข้าใจถึงการดำเนินชีวิตในน้ำพระทัยพระเจ้าได้ดียิ่งกว่าที่เคยเป็น (อ้อ บางคนอาจสงสัยว่า แล้วฉันยกชุดสีแดงให้แก่ รูด แอนน์

ไปหรือยัง? ก็บอกบอกว่า ฉันยกให้เธอไปแล้วค่ะ ตอนนั้นเธอมาเป็นคนงานเต็มเวลาในออฟฟิศของเราแล้วด้วย และก็ยังไม่ชุดแดงนั้นอยู่เป็นครั้งคราว)

จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ

แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการลงตนเอง

ยากอบ 1:22

เมื่อใดก็ตามที่เราได้พบข้อพระคัมภีร์แล้วเราไม่ได้ปฏิบัติตามแสดงว่าเรากำลังพยายามยกเหตุผลอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นมาเป็นข้ออ้างและกำลังหลอกตัวเองให้เชื่อในสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ความจริง เป็นไปไม่ได้ที่เราจะมีเวลาพอในการทำความเข้าใจ (โดยทางสมองของเรา) ถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคัมภีร์สอนไว้ ถ้าเรารู้สึกสนใจลึกๆ ในวิญญาณก็ควรจะลงมือทำตามข้อพระคัมภีร์นั้นๆ ได้เลย

ฉันพบว่า พระเจ้าทรงประสงค์ให้ฉันเชื่อฟังพระองค์ในทุกๆ เรื่องไม่ว่าฉันจะรู้สึกอยากจะทำตามหรือเห็นด้วยหรือไม่ก็ตาม

ถ้าพระเจ้าทรงตรัสไม่ว่าจะโดยทางพระวจนะของพระองค์หรือภายในวิญญาณของเรา เราจะต้องไม่พยายามอ้างเหตุผลขึ้นมาคัดค้าน หรือพยายามโต้แย้งหรือตั้งคำถามกับตัวเองว่า สิ่งที่พระเจ้าตรัสนั้นสมเหตุสมผลหรือไม่

เมื่อพระเจ้าตรัส เราต้องลงมือทำตาม ไม่ใช่คิดหาเหตุผล

จงวางใจในพระเจ้า ไม่ใช่ในเหตุผลของมนุษย์

จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง

สุภาพีต 3:5

หรืออีกนัยหนึ่งคือ อย่าพึ่งพาในเหตุและผลเป็นหลัก การพยายามหยิบยกเหตุผล เป็นการเปิดช่องทางให้ตัวเองถูกหลอก และทำให้เกิดความสับสนเป็นอย่างมาก

ครั้งหนึ่งฉันเคยทูลถามพระเจ้าว่าทำไมหลายคนถึงรู้สึกสับสนและพระองค์ตรัสว่า "จงบอกเขาว่าอย่าพยายามคิดหาเหตุผลไปเสียทุกเรื่องทุกราว แล้วเขาก็จะไม่สับสนเอง" ซึ่งฉันพบว่าเป็นความจริงทีเดียว เพราะการพยายามนึกหาเหตุผลกับความสับสนนั้นเป็นของคู่กันเสมอ

เราสามารถคิดใคร่ครวญเรื่องหนึ่งเรื่องใดในใจของเรา และนำมาทูลต่อพระเจ้าว่าพระองค์ประสงค์ให้เราเข้าใจเรื่องนั้นอย่างไรบ้าง แต่ถ้าเราเริ่มรู้สึกสับสนนั้นแสดงว่าเราไปไกลเกินไปแล้ว

มีเหตุผลอยู่หลายประการที่ทำให้การคิดหาเหตุผลเป็นสิ่งที่อันตราย แต่เหตุผลประการหนึ่งคือ เราอาจได้เหตุผลที่เรารู้สึกพึงดูแล้วเข้าทำดีแต่สิ่งที่เราคิดว่าถูกต้องอาจกลายเป็นสิ่งที่ผิดก็ได้

ความคิดของมนุษย์ส่วนใหญ่ คือชอบในสิ่งที่ฟังดูสมเหตุสมผล และมีที่ไปที่ไป และชอบในสิ่งที่เข้าใจได้ ดังนั้นเรามักจะมีแนวโน้มที่จะเอาสิ่งต่างๆ บรรจู่ไว้ในกล่องเล็กๆ ในหัวสมองของเรา แล้วบอกกับตัวเองว่า “มันต้องเป็นอย่างนี้แหละ เพราะมันดูเข้าทำดี” แต่เราคงเคยเห็นมาบ้างแล้วว่า หลายสิ่งหลายอย่างที่เราเห็นด้วยกับเหตุและผลของตัวเอง ก็เคยผิดพลาดมาแล้ว

อัศรทูตเปาโลกล่าวไว้ในพระธรรมโรม 9 ข้อ 1 ว่า **ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้า โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์** เปาโลรู้ว่าท่านทำในสิ่งที่ถูกต้องไม่ใช่เพราะเหตุผลในใจของท่านยืนยันเช่นนั้น แต่เพราะวิญญาณของท่านยืนยันต่างหาก

เราได้เห็นแล้วว่าบางครั้งบางครั้งความคิดของเราก็สับสนในการทำงานของวิญญาณ ความคิดกับวิญญาณทำการด้วยกัน แต่วิญญาณเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือมากกว่า และวิญญาณมีเกียรติมากกว่าความคิดเสมอ

ถ้าเรารู้ในวิญญาณของเราว่าสิ่งใดเป็นสิ่งผิด เราก็ไม่ควรปล่อยให้เหตุผลในหัวสมองของเราชักนำให้เราทำสิ่งนั้น และถ้าเรารู้ว่าสิ่งใดถูกต้อง เราก็ไม่ควรปล่อยให้เหตุผลใดๆ มาขัดขวางไม่ให้เราทำสิ่งนั้น

พระเจ้าทรงประทานความเข้าใจให้ฉันในเรื่องต่างๆ หลายเรื่อง แต่การที่เราจะเชื่อฟังและทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้นั้น เราไม่จำเป็นต้องเข้าใจไปหมดเสียทุกเรื่อง มีหลายครั้งที่พระเจ้ายอมให้เราเจอกับปัญหา และไม่เข้าใจในเรื่องใหญ่ๆ บางเรื่องในชีวิตของเราเพื่อช่วยขยายความเชื่อของเราเพิ่มขึ้น คำถามที่ไม่มีคำตอบจะตรึงเนื้อหนังของเรา ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะให้มนุษย์เรายอมปฏิบัติเหตุผลแล้วไว้วางใจในพระเจ้า แต่ถ้าเราทำอย่างนั้นได้ ความคิดของเราก็จะได้เข้าสู่การพำนัก

การคิดหาเหตุผลเป็นส่วนหนึ่งของ “กิจกรรมยุ่งๆ” ของความคิดของเราซึ่งคอยขัดขวางเราจากความสามารถที่จะวินิจฉัยและความรู้ซึ่งเป็นการสำแดงจากพระเจ้า ความรู้ทางหัวสมองกับความรู้ซึ่งเป็นการสำแดงนั้นแตกต่างกันมากมายนัก

ฉันไม่รู้ว่าคุณจะคิดยังไง แต่สำหรับฉันแล้วฉันอยากให้พระเจ้าทรงสำแดงสิ่งต่างๆ แก่ฉันจนรู้แน่ ในวิญญานว่าสิ่งที่อยู่ในความคิดของฉันนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ฉันไม่อยากคิดหาเหตุผล วนๆ เวียนๆ อยู่กับเรื่องหนึ่งเรื่องใดจนเหนื่อยและรู้สึกสับสน ฉันอยากมีสันติสุขในความคิดจิตใจซึ่งเกิดจากการไว้วางใจในพระเจ้า ไม่ใช่จากความคิด ความเข้าใจของฉันเอง

ทั้ง คุณ และ ฉัน ต้องเติบโตขึ้นจนเราเกิดความพึงพอใจที่จะได้รู้จักพระองค์ ผู้ทรงทราบทุกสิ่ง ถึงแม้เราจะไม่รู้จักรึ้สิ่งนั้นๆ ก็ตาม

ไม่แสดงความรู้ในเรื่องใดนอกจากเรื่องพระคริสต์

ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลายด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา

เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

1 โครินธ์ 2:1 - 2

นี่คือแนวความคิดของอาจารย์เปาโลในส่วนที่เกี่ยวกับความรู้และการคิดหาเหตุผล ซึ่งฉันได้เริ่มเข้าใจและรู้สึกประทับใจมาก กว่าที่ฉันจะเข้าใจในเรื่องนี้ ก็ใช้เวลานานทีเดียว แต่ในที่สุดฉันก็ได้ตระหนักว่าในหลายเรื่องนั้นยิ่งฉันรู้เรื่องน้อยลงเท่าใดฉันก็จะยิ่งมีความสุขมากขึ้นเท่านั้น บางครั้งเราก็รู้มากเกินไปจนทำให้ตัวเองรู้สึกเป็นทุกข์มากที่สุดทีเดียว

ฉันเคยเป็นคนที่อยาก رؤ้อยากเห็นเสมอมา ถ้าไม่เข้าใจอะไรแบบทะลุปรุโปร่งเสียก่อน ฉันก็ยังรู้สึกไม่ม่ใจ จนในที่สุด พระเจ้าได้เริ่มสำแดงให้ฉันเห็นว่า การที่ฉันคิดหาเห็นเหตุผล อยู่ตลอดเวลา นั้นแหละที่เป็นต้นเหตุของความรู้สึกสับสน และเป็นสิ่งที่ขัดขวางฉันไม่ให้ได้รับพระพรจากพระเจ้า พระเจ้าตรัสว่า "จอยซ์ ถ้าเจ้าต้องการมีปัญญาในการวินิจฉัย เจ้าต้องยอมทิ้งเหตุผลฝ่ายเหนือของเจ้าเสีย"

ฉันเพิ่งมารู้ว่าตอนนั้นฉันรู้สึกอึดใจ ถ้าเข้าใจเหตุผลทุกอย่างเสียก่อน ฉันจะไม่อยากให้อะไรหลุดรอดไปได้ อยากจะควบคุมทุกเรื่องไว้ในกำมือ แต่ถ้าฉันไม่เข้าใจเรื่องใดฉันจะรู้สึกว่าคุณควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ และเกิดความกลัว แต่ฉันยังขาดไปบางสิ่ง ฉันไม่มีสันติสุขในใจจนรู้สึกเหนื่อยใจเหนื่อยกายไปหมดเพราะการพยายามหาเหตุผล

การคิดผิดๆ อย่างต่อเนื่องแบบนี้ทำให้ร่างกายเราอ่อนเพลียมาก บางครั้ง

ทำให้ฉันถึงกับหมดแรงเลยที่เดียว พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ฉันหยุดในเรื่องนี้ และฉันก็ขอแนะนำให้ทุกคนที่เสพติดนิสัยชอบหาเหตุผลเล็กพุดค้อมดั่งกล่าวด้วย ถูกแล้วฉันใช้คำว่า เสพติด เพราะเราอาจเสพติดวิธีการคิดอย่างนี้ได้เหมือนๆ กับที่บางคนเขาเสพติดยา เหล้า หรือบุหรี่นั้นแหละ ฉันเคยเสพติดการคิดหาเหตุผล และเมื่อฉันตัดสินใจเลิกฉันก็เกิดอาการคล้ายจะลงแดงด้วย ฉันรู้สึกเหมือนคนหลงทาง และหวาดกลัวเพราะไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างและเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายด้วย

ฉันใช้เวลาในการคิดใคร่ครวญหาเหตุผลมากเกินไป จนเมื่อเลิกนิสัยดังกล่าวแล้วฉันต้องฝึกตัวเองให้คุ้นเคยกับภาวะที่ใจรู้สึกสงบสุข มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ฉันรู้สึกคล้ายจะเบื่อหน่าย แต่เดี๋ยวนี้ฉันชอบเสียแล้ว ครั้งหนึ่งฉันพยายามปั่นความคิดตัวเองไปกับทุกเรื่องราวอยู่ตลอดเวลา แต่เดี๋ยวนี้ฉันจะทนไม่ได้เลยถ้าต้องแบกภาระคิดหาเหตุผลต่างๆ

การคิดหาเหตุผล ไม่ใช่สภาวะปกติของความคิด ซึ่งพระเจ้าประสงค์สำหรับเรา ขอให้ตระหนักไว้ว่า เมื่อใดที่ความคิดของเราเต็มไปด้วยการพยายามนึกหาเหตุผลต่างๆ นานา แสดงว่าความคิดของเรากำลังอยู่ในภาวะที่ผิดปกติ-เป็นภาวะผิดปกติสำหรับคริสเตียนที่ตั้งใจที่จะมีชีวิตในชัยชนะ คือผู้เชื่อที่ตั้งใจจะเอาชนะสงครามที่กำลังรบกันอยู่ในสนามรบแห่งความคิด

บทที่ 11

ใจที่สงสัยและไม่เชื่อ

... ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง

มัทธิว 14:31

พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ...

มาระโก 6:6

ตามปกติแล้วเรามักจะกล่าวถึงความสงสัยและการไม่เชื่อควบคู่กันราวกับว่า ทั้งสองสิ่งนี้เหมือนกัน ที่จริงแล้วถึงแม้ทั้งสองสิ่งจะเกี่ยวข้งกันอยู่แต่ก็มีความแตกต่างกันมาก

พจนานุกรมพระคัมภีร์ของไวน์ ได้นำคำนิยามความหมายของคำว่า “สงสัย” ในรูปของคำกริยาไว้ว่า “การยืนอยู่ทั้งสองทาง... มีความหมายเป็นนัยว่าไม่ค่อยแน่นอนใจว่าจะเลือกเอาเส้นทางใด... เป็นคำที่กล่าวถึงผู้เชื่อในพระเจ้าที่มีความเชื่ออ่อนโยน.. วิดกกังวลเพราะความคิดไขว้เขว หันไปเหมาระหว่างความหวังกับความกลัว...”

พจนานุกรมเล่มเดียวกันได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า ภาษากรีกหนึ่งในสองคำที่แปลว่า ความไม่เชื่อนั้น “จะแปลเป็นคำว่า การไม่เชื่อฟัง อยู่เสมอในพระคัมภีร์คิงเจมส์ ฉบับแก้ไขใหม่”

ดังนั้นเมื่อเราพิจารณาดูเครื่องมืออันทรงพลังของมารทั้งสองชนิดนี้แล้ว เราจะเห็นว่า ความสงสัยเป็นเหตุให้เราหันไปเหมาระหว่างความคิดเห็นสองอย่าง ส่วนการไม่เชื่อนั้นนำเราไปสู่การไม่เชื่อฟัง

ฉันคิดว่ามันคงจะเป็นประโยชน์มากถ้าเราสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่ามารกำลังพยายามโจมตีเราด้วยเครื่องมือชนิดใด เรากำลังเผชิญหน้ากับความสงสัยหรือการไม่เชื่อ?

ความสงสัย

และเอเลียห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย จะขยับเขยื้อนอยู่ระหว่างสองฝายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า จงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่านไปเถิด" และประชาชน ไม่ตอบท่านสักคำเดียว

1 พงศ์กษัตริย์ 18:21

ฉันเคยฟังเรื่องหนึ่งซึ่งคงจะช่วยให้เราทำความเข้าใจ "ความสงสัย" ได้ดีขึ้น ผู้ชายคนหนึ่งป่วยและกำลังอ้างพระสัญญาในพระวจนะเพื่อให้ร่างกายของตนหายจากโรคดังกล่าว ในขณะที่กำลังทำอย่างนั้นเขาก็ถูกความสงสัยโจมตี ในความคิดของเขาอยู่เสมอ

หลังจากที่เขาประสบกับความยากลำบากสักระยะหนึ่ง เขาก็เริ่มรู้สึกท้อใจ ในตอนนั้นพระเจ้าได้ทรงเปิดตาของเขาให้มองเห็นโลกฝ่ายวิญญาณ เขามองเห็นภาพของผีตัวหนึ่งกำลังพูดมุสาให้เขาฟังว่าเขาไม่มีทางหายจากโรค การที่เขากล่าวอ้างพระวจนะของพระเจาก็จะไม่มีผลดีอะไรเลย แต่เขาก็มองเห็นภาพว่าทุกครั้งที่ตนเองกล่าวอ้างตามพระวจนะของพระเจ้า จะมีแสงสว่างส่องพุ่งออกมาจากปากของเขา เหมือนกับดาบ และผีนั้นก็หวาดกลัวอย่างยิ่งจนมันถอยกรูดออกไป

เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงให้เขาเห็นนิมิตนี้แล้ว ชายผู้นี้จึงเข้าใจถึงความสำคัญของการที่เขาจะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เขามองเห็นภาพว่า จริงๆ แล้วเขาก็มีความเชื่อ ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้ผีร้ายพยายามโจมตีเขาด้วยความสงสัย

ความสงสัยไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เรา พระคัมภีร์กล่าวว่า "พระเจ้าประทานขนาดของความเชื่อให้แก่แต่ละคน (โรม 12.3) พระเจ้าทรงประทานความเชื่อไว้ในใจของเราแต่มารพยายามทำให้ความเชื่อของเราขาดผลโดยการโจมตีเราด้วยความสงสัย

ความสงสัยจะเข้ามาในรูปแบบของความคิดที่ตรงกันข้ามกับพระวจนะของพระเจ้า นี่เป็นเหตุที่เราจำเป็นต้องรู้พระวจนะของพระเจ้า ถ้าเรารู้พระวจนะดี เราก็จะแยกแยะได้เวลาที่มารพยายามหลอกเรา ขอให้รู้ไว้เถิดว่ามารจะหลอกลวงเราเพื่อแย่งชิงเอาสิ่งที่พระเยซูได้ทรงซื้อให้เราแล้วโดยทางการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมา จากความตายของพระองค์

ความสงสัยและการไม่เชื่อ

ฝ่ายอัคราษมนั้น เมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไวใจก็ยังได้เชื่อไวใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของหลายประชาชาติ ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า "พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น"

ความเชื่อของท่านมิได้ลดน้อยลงเลยเมื่อท่านพิจารณาดูสังขารของท่านซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว เพราะท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึงครรภ์ของนางซาร่าห์ว่าเป็นหมัน

ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้

โรม 4:18 - 21

เมื่อฉันต้องต่อสู้ในสงครามฝ่ายวิญญาณ ทั้งๆที่รู้พระสัญญาของพระเจ้าดีแล้ว แต่กำลังถูกโจมตีด้วยความสงสัยและการไม่เชื่อ ฉันชอบมาอ่านหรือภาวนาดูพระธรรมตอนนี้

อัคราษม์ได้รับพระสัญญาจากพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านมีทายาทซึ่งเกิดจากกายของท่านเอง หลายปีผ่านไปก็ยังไม่มีความหวังว่าอัคราษม์และซาร่าห์จะได้ลูกเสียที อัคราษม์ยังคงยืนหยัดมั่นในความเชื่อ มั่นใจว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัสไว้ นั้นจะสำเร็จเป็นจริง ในขณะที่ท่านพยายามใช้ความเชื่ออยู่นั้นท่านก็ถูกโจมตีด้วยความรู้สึกสงสัย และวิญญาณแห่งการไม่เชื่อก็กำลังพยายามบีบคั้นไม่ให้คุณเชื่อฟังพระเจ้า

การไม่เชื่อฟังในกรณีนี้ก็หมายถึงการยอมแพ้ในขณะที่พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะให้ยืนหยัดต่อในความเชื่อ การไม่เชื่อฟังไม่ได้มีความหมายแค่การฝ่าฝืนพระบัญญัติสิบประการเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการไม่สนใจในพระสุรเสียงของพระเจ้าหรือสิ่งที่พระเจ้ากำลังตรัสกับเราเป็นส่วนตัว

แต่อัคราษม์ยังคงยืนหยัดมั่น ท่านยังสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระเจ้าอยู่ พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า เมื่ออัคราษม์ทำดั่งนั้น ท่านก็เข้มแข็งในความเชื่อมากยิ่งขึ้นไปอีก

เห็นไหมว่า ถ้าพระเจ้าตรัสบอกให้เราทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ความเชื่อที่จะทำให้เราเกิดความมั่นใจที่จะทำสิ่งนั้นจะมาจากพระวจนะที่พระเจ้าตรัส คงเป็นเรื่องประหลาดถ้าพระเจ้าทรงคาดหวังให้เราทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยที่ไม่ประทานความสามารถที่จะทำให้เราเชื่อว่า

เราทำได้ ชาตานรู้ดีว่าเราจะกลายเป็นตัวอันตรายทันทีถ้าเรามีความเชื่อเต็มล้นอยู่ในใจ มันจึงโจมตีเราด้วยความสงสัยและการไม่เชื่อ

ซึ่งไม่ได้แปลว่าเราขาดความเชื่อแต่มันเป็นการที่ชาตานพยายามทำลายความเชื่อของเราด้วยคำมูสา

จะขอยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับช่วงเวลาที่ฉันได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่การรับใช้พระเจ้า เช้าวันนั้นก็เหมือนๆ กับเช้าวันอื่นนั่นแหละ ต่างกันก็ตรงที่ฉันได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ฉันเพิ่งฟังเทศน์คำสอนม้วนแรกจบ เป็นคำเทศนาของอาจารย์เรย์ มอสโซลเตอร์ เรื่อง “จงข้ามไปอีกฟากหนึ่ง” ฉันรู้สึกได้รับการเร้าใจและประหลาดใจมากที่มีคนเอาข้อพระคัมภีร์เพียงข้อเดียวไปเทศนาได้ถึงหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ และเป็นคำเทศนาที่น่าสนใจมาก

ขณะที่ฉันกำลังพูดคลุ่มเตี้ยอยู่นั้น ฉันรู้สึกเกิดใจปรารถนาที่จะสอนพระวจนะของพระเจ้าขึ้นมาอย่างรุนแรง จากนั้นฉันก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าว่า “เจ้าจะต้องไปสอนพระวจนะของเราในที่ต่างๆ และเจ้าจะมีพันธกิจผลิตเทศน์คำสอนที่ใหญ่มาก”

ตอนนั้นไม่มีเหตุผลใดๆ ตามธรรมชาติเลยที่จะทำให้ฉันเกิดความเชื่อว่าเป็นไปได้ที่ฉันจะทำงานอย่างนั้น และก็ไม่มียะไรที่จะทำให้เชื่อได้เลยว่ายฉันสามารถที่จะทำหรือจะทำได้ทำงานอย่างนั้นได้โดยพระเจ้าตรัสนั้น ฉันมีปัญหาเกี่ยวกับตัวเองอยู่หลายข้อ ฉันคงไม่เหมาะที่จะเป็นประโยชน์ใดๆ ต่องานของพระเจ้า แต่พระเจ้าก็ทรงเลือกสิ่งๆ ที่โลกเห็นว่าโง่เขลาและอ่อนแอเพื่อทำให้คนมีปัญญาได้อาย (1 คร. 1.27) พระองค์ทรงทอดพระเนตรที่จิตใจของมนุษย์ไม่ใช่ที่ร่างกายภายนอก (1 ซมอ. 16.7) ถ้าใจภายในมีท่าทีที่ถูกต้อง พระเจ้าก็สามารถเปลี่ยนแปลงเนื้อหนังภายในได้

ทั้งๆ ที่ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่จะบ่งชี้ได้เลยว่าฉันควรจะเชื่อในพระสุรเสียงที่ได้ยิน ตอนที่กำลังปรารถนาจะรับใช้พระเจ้านั้น ฉันกลับเต็มไปด้วยความเชื่อว่ายฉันจะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกเรานั้นพระองค์จะทรงประทานใจปรารถนา ความเชื่อและความสามารถที่จะทำการให้แก่เราด้วย แต่ฉันก็อยากจะบอกให้คุณรู้ด้วยว่า ตลอดช่วงเวลาที่ฉันกำลังฝึกฝนและรอคอยอยู่นั้น มารจะเข้ามาโจมตีฉันด้วยความรู้สึกสงสัยและการไม่เชื่ออยู่เป็นระยะๆ

พระเจ้าทรงประทานนิมิตและความฝันไว้ในใจของประชากรของพระองค์ นิมิตและความฝันเหล่านี้เริ่มแรกก็เป็นเหมือนกับเมล็ดพืชเล็กๆ ผู้หญิงเริ่มตั้งท้องเพราะได้รับเชื่อพันธู์ปลูกฝังไว้ในครรภ์ของเธอฉันใด เราก็จะ “ตั้งท้อง” เพราะพระวจนะและพระสัญญาของพระเจ้าที่ปลูกฝังในใจของเราฉันนั้น ในช่วงเวลาที่เรากำลัง “ตั้งครรร

ฝ่ายวิญญาณ” นี้ มารจะพยายามอย่างหนักเพื่อทำให้ความฝันของเรา “แท้จริง” เครื่องมือชิ้นหนึ่งที่มันใช้กับเราคือ ความสงสัย และอีกชิ้นหนึ่งคือการไม่เชื่อ ทั้งสองสิ่งนี้ทำการต่อต้านกับความคิดของเราโดยตรง

ความเชื่อคือผลพวงของวิญญาณ มันเป็นพลังอย่างหนึ่งในฝ่ายวิญญาณ มารร้ายไม่ต้องการให้เราปรับความคิดจิตใจให้สอดคล้องกับวิญญาณของเรา มันรู้ดีว่า ถ้าพระเจ้าทรงประทานความเชื่อเพื่อให้เราทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดและเราเริ่มเชื่ออย่างคงเส้นคงวาว่าเราสามารถทำการนั้นๆ ได้ เราก็คจะเป็นอันตราร้ายแรงต่ออาณาจักรของมัน

จงเดินบนน้ำต่อไปเรื่อย ๆ

ในขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษพระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเลเขาก็ตกใจนัก ร้องอึงไปเพราะกลัว คิดว่าเป็นผี ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ทำใจให้ดีไว้เถิด เราเองอย่างกลัวเลย”

ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้าถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดบอกให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์”

พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เปโตรจึงลงจากเรือเดินบนน้ำไปหาพระเยซู แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้แล้วตรัสว่า “ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง” เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็เงียบลง

มัทธิว 14:24 - 32

ฉันเน้นข้อความในข้อสุดท้ายเพื่อให้คุณสนใจเป็นพิเศษในกลยุทธ์ที่มารได้วางไว้ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปโตรได้ก้าวออกไปตามพระบัญชาของพระเยซูเพื่อทำในสิ่งที่ตนเองไม่เคยทำมาก่อน อันที่จริงก็ไม่มีใครทำเช่นนั้นมาก่อนเลยนอกจากองค์พระเยซู

การที่จะทำอย่างนั้นได้ ต้องอาศัยความเชื่อ!

เปโตรได้ทำผิดพลาดไปอย่างหนึ่งคือมัวแต่มองดูคลื่นลมนานเกินไป จนเกิดความรู้สึกกลัว ความสงสัยกับการไม่เชื่อได้เข้ามาโจมตีท่านจนกำลังจะจมน้ำ ท่านจึงได้

ร้องขอพระเยซูช่วย ซึ่งพระองค์ก็ทรงช่วย แต่ขอให้สังเกตว่าลมพายุได้สงบเงียบทันทีที่เปโตรเดินกลับขึ้นไปบนเรือ

ขอให้ระลึกไว้ว่าในพระธรรมโรม 4.18-21 นั้นอับราฮัมไม่ได้สงสัยในใจเลยเมื่อท่านพิจารณาถึงสภาพการณ์ของตนเองว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีลูก อับราฮัมรู้ถึงสถานการณ์ของตนดี แต่ฉันคิดว่าท่านคงไม่ได้หมกมุ่นคิดหรือพูดถึงแต่เรื่องเหล่านั้นอยู่ตลอดเวลาเหมือนกับเปโตร เราแต่ละคนอาจรู้ดีว่าเรากำลังเผชิญกับอะไรอยู่ แต่เราเลือกที่จะคิดถึงแต่สิ่งที่เสริมสร้างความเชื่อและทำให้เราเจริญขึ้นเท่านั้น

นี่คือเหตุที่อับราฮัมมุ่งอยู่แต่กับการสรรเสริญและถวายเกียรติพระเจ้า เราจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้เมื่อเรายังคงดำเนินต่อไปในสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้องถึงแม้สถานการณ์จะไม่เป็นใจให้เราก็ตาม เอเฟซัส 6.14 สอนเราว่า ในขณะที่ทำสงครามฝ่ายวิญญาณอยู่นั้น เราจะต้องรัดเข็มขัดแห่งความจริงไว้ให้แน่นๆ

เมื่อพายุพัดเข้ามาในชีวิตของคุณจงปักหลักไว้ให้มั่น ตั้งหน้าอย่างหินเหล็กไฟ และจงมุ่งมั่นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะยืนอยู่นอกเรือ! บ่อยครั้งที่ลมพายุจะสงบลงทันทีที่คุณยอมแพ้แล้วคลานกลับเข้าไปในที่ที่ปลอดภัย

มารนำพายุเข้ามาในชีวิตของคุณเพื่อทำให้คุณหวาดกลัว ในขณะที่กำลังเจอพายุอยู่นั้นขอให้จำไว้ว่า ความคิดของคุณคือสนามรบ อย่าตัดสินใจทำอะไรลงไปโดยพึ่งพาในความคิดหรือความรู้สึกของตนเอง แต่จงตรวจสอบกับวิญญาณของคุณดู เมื่อคุณทำเช่นนั้น คุณจะพบกับนิมิตอันเดิมที่อยู่ในวิญญาณของคุณมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้วนั้น

ห้ามรวนเร

ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญาก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้าผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยพระกรุณาและมีได้ทรงดำหนิ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ทูลขอ

แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา

ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย

ยากอบ 1:5 - 7

ศิษยาภิบาลของฉัน อาจารย์ริค เชลตัน ได้เล่าว่าหลังจากเรียนจบพระคริสตธรรมแล้วท่านรู้สึกสับสนมาก ไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี พระเจ้าได้ทรงตรัสในใจ

ของท่านอย่างชัดเจนว่าเมื่อเรียนจบแล้วให้กลับไปเมืองเซนต์หลุยส์ มิสซูรี เพื่อบุกเบิกก่อตั้งคริสตจักรที่นั่น ซึ่งท่านก็ตั้งใจจะทำเช่นนั้นอยู่ แต่เมื่อถึงเวลาที่จะต้องเดินทาง ท่านมีเงินเหลือในกระเป๋าแค่ประมาณ 50 เหรียญเท่านั้น ในขณะที่ภรรยา กำลังตั้งครุฑ และมีลูกอีกคนหนึ่งที่จะต้องรับผิดชอบ สถานการณ์ของท่านไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก

ในขณะที่กำลังพยายามตัดสินใจอยู่นั้น ท่านได้รับข้อเสนอจากหน่วยงานใหญ่สองแห่งให้ไปร่วมรับใช้พระเจ้า ซึ่งเงินเดือนก็คงจะดีมากด้วย โอกาสในการรับใช้พระเจ้าในหน่วยงานดังกล่าวนี้ น่าสนใจมาก ถ้าไม่นับผลประโยชน์อย่างอื่นแล้ว ได้ร่วมงานกับหน่วยงานใหญ่อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นเกียรติอย่างมากแล้ว ยิ่งท่านใช้เวลาคิดถึงเรื่องเหล่านี้ นานเพียงใด ท่านก็รู้สึกสับสนมากขึ้นเท่านั้น (ฟังดูเหมือนว่านายสงสัยกำลังแวงมาเยี่ยมท่านเสียแล้ว ใช่ไหม?)

ครั้งหนึ่งท่านรู้สึกชัดเจนดีแล้วว่าตนเองต้องการทำอะไร แต่ตอนนี้กลับหันไปเหมาระหว่างข้อเสนอต่างๆ เนื่องจากสถานการณ์ไม่ค่อยเอื้ออำนวยเท่าไรนักที่จะกลับไปเริ่มงานที่เซนต์หลุยส์ ท่านจึงรู้สึกว่าเป็นสิ่งเย้ายวนใจเหลือเกินที่จะรับข้อเสนออันใดอันหนึ่ง แต่ก็ยังไม่รู้สึกมีสันติสุขที่จะทำงานกับหน่วยงานใด ในที่สุดท่านก็ไปขอคำปรึกษาจากศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่เชิญท่านไปร่วมงาน ศิษยาภิบาลท่านนั้นจึงแนะนำอย่างมีปัญญาว่า "ไปหาที่สงบสักที่หนึ่งสิ ไม่ต้องฟังความคิดในหัวสมองของตัวเอง แต่ให้พิจารณาดูใจว่าคุณอยากทำอะไร แล้วก็ทำตามนั้น"

เมื่อท่านทำตามที่ศิษยาภิบาลคนนั้นแนะนำ ท่านก็พบว่าใจของท่านอยากกลับไปตั้งคริสตจักรที่เซนต์หลุยส์ ท่านไม่รู้ว่าจะทำได้อย่างไรในขณะที่ขาดเงินอยู่อย่างนั้น แต่ก็ตัดสินใจไปบุกเบิกคริสตจักรด้วยความเชื่อฟัง งานจึงเกิดผลอย่างน่าอัศจรรย์

ปัจจุบันนี้ อาจารย์ริค เซลตัน เป็นผู้ก่อตั้งและศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรไลพ์ทิสเตียนเซ็นเตอร์ เมืองเซนต์หลุยส์ รัฐมิสซูรี ในตอนนี้คริสตจักรแห่งนี้มีสมาชิกประมาณสามพันคนและมีการขยายงานออกไปในที่ต่างๆ ทั่วโลก ชีวิตของคนมากมายหลายพันได้รับพระพรและเปลี่ยนแปลงใหม่ผ่านทางพันธกิจของคริสตจักรนี้ ฉันเคยเป็นศิษยาภิบาลร่วมในคริสตจักรนี้อยู่ห้าปี และพันธกิจชีวิตในพระวาระของฉันก็มีจุดเริ่มต้นในช่วงเวลาดังกล่าวนั่นเอง ลองนึกดูสิว่ามารจะอาศัยความสงสัยกับการไม่เชื่อเพื่อขโมยเอาสิ่งดี ๆ ไปมากมายเพียงใดถ้าอาจารย์เซลตันฟังพาความคิดของตนเอง แทนที่จะฟังเสียงในหัวใจของท่าน

ความสงสัยเป็นสิ่งที่เลือกได้

ครั้นเวลาเช้า ขณะเสด็จกลับไปยังกรุงอียิปต์ ก็ทรงหิวพระกระยาหาร และเมื่อทอดพระเนตรไป ทรงเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่าผลิผลอีกต่อไป" ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป

ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจแล้วว่า "เป็นอย่างไรหนอตต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด"

ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เพียงท่านจะมีความเชื่อและมีใจสงสัยท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงลอยไปลงทะเล" ก็จะสามารถได้"

สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้"

มัทธิว 21:18 - 22

เมื่อสาวกของพระเยซูประหลาดใจและทูลถามว่า พระองค์สาปให้ต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งไปได้อย่างไร คำตอบของพระองค์อาจสรุปได้ว่า "ถ้าเจ้ามีความเชื่อและไม่สงสัย เจ้าก็จะทำได้เช่นเดียวกับที่เราทำกับต้นมะเดื่อนี้ แม้กระทั่งการใหญ่กว่านี้เจ้าก็จะทำได้" (ยอห์น 14:12)

เราได้ชี้ให้เห็นแล้วว่า ความเชื่อคือของประทานจากพระเจ้า เราจึงรู้ว่าเรามีความเชื่ออยู่ (โรม 12:3) แต่การที่เราจะสงสัยหรือไม่เป็นสิ่งที่เราเลือกได้ มันคือกลยุทธ์ของมารที่ทำการต่อสู้อิทธิพลของเรา ในเมื่อคุณสามารถเลือกที่จะคิดเรื่องใดก็ได้ เมื่อความสงสัยแวบเข้ามาคุณควรจะรู้ตัวว่ามันเป็นอย่างไร และบอกกับมันว่า "ไม่เอาหรือก็จะ ชอบคุณ" แล้วก็ดำรงอยู่ในความเชื่อต่อไป

การขาดความเชื่อคือการไม่เชื่อฟัง

ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลง ทูลว่า

"พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรของข้าพระองค์ ด้วยเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนามาก เคยตกไฟตกน้ำบ่อย ๆ"

ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"

พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทีฐีชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้น มาหาเราที่นี่เถิด"

พระเยซูจึงตรัสสำหรับผืนนั้น มันก็ออกจากเขา ตั้งแต่นั้นไปเด็กก็หายเป็นปกติ ภายหลังเหล่าสาวกของพระเยซูมาหาพระองค์เป็นส่วนตัว ทูลถามว่า "เหตุไฉน พวกข้าพระองค์ขับผืนนั้นออกไม่ได้"

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านมีความเชื่อ น้อย ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น" มันก็จะเลื่อน สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้ จะไม่มีเลย"

มัทธิว 17:14 - 20

โปรดจำไว้ว่า การขาดความเชื่อจะนำไปสู่การไม่เชื่อฟัง

บางทีพระเยซูอาจจะสอนพวกสาวกให้ทำบางสิ่งบางอย่างในสถานการณ์ เช่นนั้น แต่เพราะพวกเขาไม่มีความเชื่อจึงทำให้เขาไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ ดังนั้น พวกเขาจึงล้มเหลว

ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ทั้งการขาดความเชื่อและการสงสัยจะเป็นสิ่งที่ขัดขวางเรา ไว้ไม่ให้ทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมให้เราทำในชีวิตนี้ นอกจากนี้มันยังทำให้เราขาดความรู้สึกสันติสุขที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราสัมผัสเมื่อเราพักพิงจิตใจของเราอยู่ในพระองค์ (มธ.11.28,29)

การพำนักสะบาโต

เหตุฉะนั้น ขอให้เราทั้งหลายพยายามที่จะได้เข้าสู่การพำนักนั้น เพื่อจะได้ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหลงไป เหมือนคนที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้น

ฮีบรู 4:11

ถ้าคุณอ่านบทที่สี่ของพระธรรมฮีบรูทั้งบทคุณจะรู้ว่าพระคัมภีร์สอนว่าการพำนักสะบาโตมิใช่ไว้เพื่อผู้ที่เชื่อในพระเจ้าทุกคน ในยุคพันธสัญญาเดิมนั้นวันสะบาโตถือเป็นวันหยุดพัก แต่ในยุคพันธสัญญาใหม่การพำนักสะบาโตกลายเป็นสถานที่สำหรับพำนักในฝ่ายวิญญาณ เป็นสิทธิพิเศษสำหรับผู้เชื่อทุกคนที่จะปฏิเสธความวิตกกังวล

ทุกอย่าง ในฐานะที่เราเป็นผู้เชื่อเราสามารถเข้าสู่การพำนักของพระเจ้าได้

ถ้าเราสังเกตฮีบรูบทที่ 4 ข้อ 11 ให้ดีจะเห็นว่าเราจะเข้าสู่การพำนักไม่ได้เลย หากปราศจากความเชื่อ เราจะไม่ได้เข้าสู่การพำนักเลย ถ้าไม่มีความเชื่อและไม่เชื่อฟังพระเจ้า การไม่เชื่อนั้นจะทำให้เรามีชีวิตเหมือนกับคนที่วนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร แต่พระเยซูได้ทรงจัดเตรียมที่พำนักอันถาวรไว้เพื่อเรา ซึ่งเราจะรับเป็นมรดกได้ก็โดยทางการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อเท่านั้น

ดำเนินชีวิตเริ่มต้นก็ความเชื่อและสุดท้ายก็ความเชื่อ

เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้สำแดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ

โรม 1:17

ฉันจำเหตุการณ์เรื่องหนึ่งได้ซึ่งเชื่อว่าคงจะช่วยให้คุณเข้าใจเรื่องนี้ได้ดี เย็นวันหนึ่งฉันกำลังเดินวนไปรอบๆบ้าน พยายามทำงานบ้านบางอย่างให้เสร็จ ตอนนั้นฉันรู้สึกเศร้าหมองมาก ไม่มีความชื่นชมยินดีหรือสันติสุขอะไรในใจเลย ฉันเฝ้าแต่ทูลถามพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นอะไรไปหรือ?" ฉันมักจะรู้สึกอย่างนั้นอยู่บ่อยๆ จึงอยากจะรู้จริงๆว่าอะไรคือปัญหาของฉัน ฉันพยายามดำเนินชีวิตติดตามพระเยซูตามที่ได้เรียนรู้มา แต่คงมีอะไรบางอย่างที่มันขาดหายไป

ในขณะนั้นมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ขณะที่ฉันรับโทรศัพท์อยู่นั้นมือก็เปิดๆ ตุกรัดทองจำข้อพระคัมภีร์ที่มีบางคนส่งมาให้ ที่จริงฉันไม่ได้หาข้อไหนเป็นพิเศษหรอก แค่เปิดๆ ดูตอนรับโทรศัพท์เท่านั้น เมื่อวางหูโทรศัพท์แล้วฉันตัดสินใจสุมหยิบการ์ดออกมาใบหนึ่งเพื่อจะได้รับการหนุนใจอะไรบ้าง

ข้อพระคัมภีร์ที่ฉันได้มาคือโรม 15:13 ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ฉันเข้าใจแล้ว!

ปัญหาของฉันคือการสงสัยและการไม่เชื่อตนเอง ฉันทำให้ตัวเองไม่มีความสุขโดยไปเชื่อคำมุสาของมาร ชอบคิดอะไรในแง่ลบที่ไม่มีความชื่นชมยินดีและสันติสุขก็เพราะฉันไม่เชื่อตนเอง เป็นไปไม่ได้ที่คนซึ่งดำเนินชีวิตในความไม่เชื่อจะมีความ

ชื่นชมยินดีและสันติสุข

จงตัดสินใจที่จะเชื่อพระเจ้า และอย่าเชื่อมาร!

จงเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อและสุดท้ายก็ความเชื่อ พระธรรมโรมบทที่ 1 ข้อ 17 กล่าวว่านั่นคือทางเดียวที่จะสำแดงถึงความชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่า แทนที่ฉันจะดำเนินชีวิตโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อและ สุดท้ายก็ความเชื่อ ฉันกลับดำเนินชีวิตโดยเริ่มต้นที่ความเชื่อ แต่สุดท้ายกลายเป็นความสงสัยและความไม่เชื่อ จากนั้นก็กลับไปสู่ความเชื่ออีกสักพักหนึ่งแล้วที่หลังก็ไปสู่อุบัติความสงสัยและความไม่เชื่ออีก กลับไปกลับมาอยู่อย่างนั้น นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ชีวิตของฉันเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง

ขอให้อ้าใจว่า ตามพระธรรมยากอบ 1.7,8 นั้น คนสองใจคือคนที่ไม่นั่นคงในบรรดาทางที่ตนประพฤตินั้นและเขาจะไม่ได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย จงตั้งใจไว้ว่าคุณจะไม่เป็นคนสองใจ และอย่าดำเนินชีวิตในความสงสัย

พระเจ้าทรงมีแผนการชีวิตอันยิ่งใหญ่เตรียมไว้สำหรับคุณแล้ว อย่ายอมให้มารหลอกขิงเอาไปจากคุณได้ ...ทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และทิวี่มานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้(อันแท้จริง)ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์(พระเมสสิยาห์ ผู้รับการทรงเจิม) (2 คร.10.5)

บทที่ 12

ใจที่วิตกและกระวนกระวาย

จงระงับความโกรธและทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อน มีแต่จะชัวไป

สจฺจติ 37 : 8

ทั้งความวิตกและความกระวนกระวายโจมตีความคิดของเราเพื่อหันเหเราไปจากการรับใช้พระเจ้า มารยังใช้ความทุกข์ทรมานทั้งสองอย่างนี้เพื่อกดความเชื่อของเราให้ตกต่ำลง เพื่อไม่ให้ความเชื่อผงาดขึ้นมาช่วยเราให้ดำเนินชีวิตอย่างมีชัยได้

บางคนชอบกระวนกระวายถึงขนาดที่เรียกได้ว่าเขาเสพติดการกระวนกระวาย ถ้าไม่มีเรื่องของตัวเองให้กังวลเขาก็จะกังวลเรื่องของคนอื่นแทน ฉันเคยมีปัญหาเรื่องนี้มาก่อน ดั่งนั้นจึงถือได้ว่ามีคุณสมบัติพอที่จะบรรยายในเรื่องนี้ได้

เพราะเหตุที่ฉันมีวแต่กระวนกระวายในเรื่องต่างๆ ฉันจึงไม่ได้ชื่นชมกับสันติสุขที่พระเยซูชอุตสำหรับสิ้นพระชนม์เพื่อประทานให้แก่ฉัน

เป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะมีสันติสุขไปพร้อมๆ กับกระวนกระวายไปด้วย

สันติสุขไม่ใช่สิ่งที่เราจะเอาไปใส่ให้ใครก็ได้ แต่มันเป็นผลประการหนึ่งของพระวิญญาณ (กท 5.22) และผลคือสิ่งที่เกิดมาจากการเข้าสนิทกับเถา (ยน. 15.4) การเข้าสนิทเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ "การพำนักของพระเจ้า" ที่กล่าวไว้ในพระธรรมฮีบรู บทที่ 4 และตอนอื่นๆ ในพระวณะของพระเจ้า

มีหลายคำในพระคัมภีร์ที่หมายถึงความกระวนกระวาย แล้วแต่ว่าจะเป็นการแปลฉบับไหน พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ไม่ได้ใช้คำว่า "กระวนกระวาย" นอกเหนือจากคำว่า "ใจเดือดร้อน" แล้ว ยังมีวลีอื่นๆ เพื่อเตือนเราไม่ให้มีความกังวล เช่น "อย่ากระวนกระวาย" (มธ. 6.25) "อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย" (ฟป. 4.6) และ "จงละความกระวน

กระวนกระวายของท่าน..." (1 ปต. 5.7) ส่วนใหญ่ฉันจะใช้พระคัมภีร์ ฉบับขยายความซึ่งมักจะรวมเอาคำจากการแปลฉบับต่างๆ เข้าไว้ด้วยกันเพื่อให้การสอน ในบทนี้ง่ายขึ้นฉันจะใช้คำว่า "ความกระวนกระวาย" เพื่อบรรยายถึงอาการดังกล่าวนี้

ความหมายของคำว่า ความกระวนกระวาย

พจนานุกรมของเว็บสเตอร์ ให้คำจำกัดความคำว่า ความกระวนกระวายไว้ดังต่อไปนี้ "---กิจกรรมกิริยา 1. รู้สึกวิตกและเป็นทุกข์ใจ...---กิจกรรมกิริยา

1. เป็นเหตุให้รู้สึกวิตก เป็นทุกข์... ---คำนาม... 2. แหล่งแห่งความกังวลอย่างต่อเนื่อง" ฉันเคยได้ยินคนให้ความหมายคำนี้ว่าเป็นการทรมานตัวเองด้วยความคิดที่รบกวนใจ

เมื่อฉันเห็นความหมายที่ว่าเป็นการทรมานตัวเองด้วยความคิดที่รบกวนใจแล้ว ฉันตัดสินใจในตอนนั้นเลยว่าฉันฉลาดและต้องไม่ทำอย่างนั้นอีก ฉันเชื่อว่าคริสเตียนทุกคนก็ฉลาดเช่นกัน ฉันคิดว่าผู้ที่เชื่อในพระเจ้าต้องมีปัญญาเกินกว่าที่จะมานั่งทรมานตัวเองแน่

ความกระวนกระวายไม่มีทางทำให้อะไรดีได้ขึ้นเลย แล้วทำไมไม่เลิกกังวลเสียล่ะ?

ความหมายของคำนี้อีกส่วนหนึ่งทำให้ฉันตาสว่างขึ้นด้วย "เอาฟันกัดขี้าคอ แล้วเข่าหรือสะบักจนไม่เหลือขี้ันดีเหมือนสัตว์กระทำต่อกัน หรือ ทำการรบกวนโดยการกัดขี้ารอยเดิม หรือ ขบกัด"

เมื่อพิจารณาความหมายต่างๆ เหล่านี้แล้ว ฉันจึงได้ข้อสรุปว่ามารใช้ความกระวนกระวายเพื่อทำอันตรายแก่เราดังความหมายที่กล่าวไว้ข้างต้น เมื่อเรากระวนกระวายแม้แต่ไม่กี่ชั่วโมงเราก็จะมีความรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ เหมือนกับมีใครมากัดขี้าคอของเราแล้วสะบัดเหวี่ยงเราไปมาจนเกิดแผลหิวะหิวะไปหมด ความคิดที่วนเวียนซ้ำๆ ซากๆ อยู่ในหัวของเราก็เหมือนกับการกัดขี้ารอยแผลเดิมในคำจำกัดความนี้เช่นกัน

ความกระวนกระวายเป็นการโจมตีจากซาตานอย่างไม่ต้องสงสัย ผู้เชื่อในพระเจ้าได้รับคำสอนให้จัดการทำบางสิ่งบางอย่างกับความคิดของตน แต่มารร้ายก็พยายามขัดขวางไว้เพื่อไม่ให้เราทำได้สำเร็จ ดังนั้นมันจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ความคิดของเราสาละวนอยู่กับความคิดที่ผิดๆทั้งหลาย เพื่อความคิดของเราจะได้ไม่เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงวางแบบไว้

ในบทต่อไป เราจะพิจารณาถึงวิธีจัดการกับความคิดอย่างถูกต้อง แต่ในตอนนั้นขอให้เราศึกษาดูเรื่องความกระวนกระวายต่อไปอีกหน่อยจนกระทั่งเราได้เข้าใจอย่างชัดเจนว่า ความกระวนกระวายเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์เพียงใด

มัทธิว 6.25-34 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ควรจะอ่านมากเมื่อเรารู้สึกว่ากำลังถูกโจมตีด้วยความกระวนกระวาย ขอให้เรามาพิจารณาดูทีละข้อเพื่อจะได้รู้ว่าพระเจ้าตรัสสอนในเรื่องที่สำคัญยิ่งนี้อย่างไรบ้าง

ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าสิ่งของไม่ใช่หรือ?

เหตุฉะนั้น เรบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

มัทธิว 6:25

พระเจ้ามุ่งหมายให้ชีวิตของเรามีคุณภาพที่สูงมากเพื่อเราจะได้ชื่นชมในการดำเนินชีวิตอย่างเต็มขนาด ในพระธรรมยอห์น 10.10 พระเยซูตรัสว่า “ขโมยนั้นย่อมนมาเพื่อลัก ฆ่า และทำลายเสีย แต่เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ (จนเต็มขนาด จนล้นไหล)” ซาตานพยายามขโมยชีวิตอย่างนี้ไปจากเราโดยวิธีการต่างๆ วิธีการหนึ่งที่มันใช้ก็คือทำให้เรากระวนกระวาย

ในมัทธิว 6.25 เราได้รับคำสอนว่า เราจะต้องไม่กังวลกับสิ่งใดๆ เลยในชีวิตนี้ไม่ว่าจะเป็นในแง่มุมมองใดก็ตาม คุณภาพแห่งชีวิตที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้เพื่อเรานั้นยิ่งใหญ่พอที่จะทำให้เรามีทุกสิ่งครบถ้วน แต่ถ้าเรายังกระวนกระวายกับสิ่งเหล่านั้นอยู่ เราก็จะสูญเสียสิ่งเหล่านั้นไปพร้อมๆ กับชีวิตอย่างที่เราเจ้าทรงมุ่งหมายสำหรับเราด้วย

ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ?

จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สำสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ?

มัทธิว 6:26

ถ้าเราใช้เวลาไปนั่งดูนกบ้างก็คงเป็นประโยชน์ต่อเราดี นั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงตรัสบอกให้เรากระทำ

ถ้าไปดูทุกวันไม่ได้ นานๆ สักครั้งหนึ่งก็ยังมี เพื่อจะได้เห็นและเตือนใจตนเอง

ว่าเจ้านกน้อยเพื่อนยากเหล่านี้ได้รับการเลี้ยงดูอย่างไร ที่จริงพวกมันไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าอาหารมื้อต่อไปของมันจะมาจากที่ไหน แต่ฉันก็ไม่เคยเห็นนกบนต้นไม้แม้แต่ตัวเดียวที่ป่วยเป็นโรคประสาทเพราะกังวลมากไป

สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าสรุปไว้ในคัมภีร์ตอนนี้เข้าใจได้ง่ายเหลือเกิน "ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ?"

ถึงแม้บางคนจะไม่คอยหนีถือตนเองเท่าไร แต่คุณคงเชื่อว่าตัวเองมีค่ามากกว่านกอย่างแน่นอน แต่เห็นไหมว่าพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์เอาใจใส่ดูแลพวกมันอย่างไรเพียงไร

กระวนกระวายแล้วจะได้อะไร?

มีใครในพวกท่านโดยความกระวนกระวาย อาจต่อชีวิตให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ

มัทธิว 6:27

พระเยซูทรงชี้ให้เห็นทันทีว่าการกระวนกระวายเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ มันไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น ถ้าเช่นนั้นแล้วทำไมเราต้องกระวนกระวาย หรือวิตกกังวลด้วย? ท่านวิตกกังวลไปทำไม?

ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่ามันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย

แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่ากษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศรี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในดอกหนึ่ง

แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ

มัทธิว 6:28-30

พระเยซูทรงใช้สิ่งหนึ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวช่วยอย่างชี้ให้เห็นบทเรียนว่าดอกไม้ซึ่งไม่ทำงานอะไรเลยแต่ก็ยังได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีจนความงามของมันยังมีสง่าราศียิ่งกษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ถ้าเช่นนั้นเราก็เชื่อได้เช่นกันว่า พระเจ้าทรงเอาใจใส่ดูแลและจัดเตรียมสิ่งต่างๆ เพื่อประทานแก่เรา เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายหรือวิตกกังวล

เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวาย หรือวิตกกังวลว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอา

อะไรดีม หรือจะเอาอะไรนุ่ม

ฉันชอบขยายความข้อนี้เพิ่มเติมไปด้วยว่า “จะอย่างไรดี?”

ฉันเชื่อว่าชาตาคอยส่งวิญญาณชั่วทั้งหลายออกไปทำงานเพียงอย่างเดียว ไม่ทำอะไรอื่นอีก คือให้คอยกรอกหูกคริสเตียนด้วยข้อความนี้ทั้งวัน พวกมันยิ่งคำถามยากๆ เหล่านี้แล้วผู้ที่เชื่อในพระเจ้าก็มิวแต่ใช้เวลาอันมีค่าของพวกเขาเพื่อค้นหาคำตอบ ทำสงครามสู้รบกันกับเรบาบนสนามรบในความคิดโดยหวังว่าคริสเตียนจะทำให้คริสเตียนพัวพันอยู่กับสงครามที่ยืดเยื้อยาวนาน จนเขาหมดเรี่ยวแรง และประสบความสูญเสียเป็นอันมาก

ขอให้อ่านเรื่องข้อความบางตอนในข้อที่ 31 ซึ่งพระองค์ได้สอนไม่ให้เราวิตกหรือกระวนกระวาย โปรดจำไว้ว่าใจบริบูรณ์ไปด้วยสิ่งใดก็จะพูดออกมาอย่างนั้น (มธ.12.34) พวกคัมภีร์ผู้ว่าถ้ามันใส่ความคิดผิดๆ ให้เราได้มากพอ ในที่สุดความคิดเหล่านี้ก็จะออกมาเป็นคำพูดในปากของเรา คำพูดของเรานั้นมีความสำคัญมากเพราะมันเป็นสิ่งยืนยันถึงความเชื่อของเรา หรือบางครั้งก็เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าเราขาดความเชื่อ

จงแสวงหาพระเจ้าไม่ใช่พระพร

เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้

เราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าลูกของพระเจ้าจะต้องไม่ประพฤติเหมือนกับชาวโลก ผู้คนในโลกแสวงหาทรัพย์สินสิ่งของ แต่เราต้องแสวงหาพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ว่า ถ้าเราทำเช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งอื่นๆ ที่พระองค์ทรงทราบว่าเราต้องการให้แก่เรา

เราต้องเรียนรู้ที่จะแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์!

พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงปดิดยินดีที่จะประทานสารพัดสิ่งดีให้แก่บุตรของพระองค์แต่พระองค์จะประทานให้เราไม่แสวงหาสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงทราบว่าเราต้องการสิ่งใดก่อนที่เราจะทูลขอเสียอีก ถ้าเราทูลเรื่องความปรารถนาให้พระองค์ทรงทราบ (ฟป.4.6) พระองค์ก็จะประทานให้ในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์ ความกระวนกระวาย ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ของเราดีขึ้นเลย ตรงกันข้ามมันเป็นสิ่งขัดขวางความเจริญของเราเสียด้วยซ้ำ

รับมือกับภาระที่ละวัน

“เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้คงมีการกระวนกระวาย สำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว”

มัทธิว 6:34

ฉันเห็นว่าความวิตกกังวลคือการใช้เวลาที่เรามีอยู่ในวันนี้เพื่อพยายามรู้ให้ได้ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ขอให้เราเรียนรู้ที่จะใช้เวลาซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่เราให้สมกับที่พระองค์ทรงมุ่งหมายไว้

ชีวิตของเรามีไว้เพื่อให้ดำรงอยู่ที่นี้และเวลานี้!

น่าเศร้าใจที่มีคนอยู่น้อยมากที่รู้จักวิธีดำเนินชีวิตในแต่ละวันอย่างเต็มคุณค่า แต่คุณสามารถเป็นหนึ่งในคนจำนวนน้อยที่ทำได้ พระเยซูตรัสว่า ว่าศัตรูของเราคือซาตานนั้นได้มาเพื่อขโมยชีวิตของเราไป (ยน.10.10) อย่ายอมให้มารทำอย่างนั้นอีกต่อไป อย่าใช้วันนี้ให้หมดไปกับความกังวลถึงเรื่องของพรุ่งนี้ วันนี้คุณก็มีภาระหนักพออยู่แล้ว คุณจำเป็นต้องเอาใจใส่ต่อภาระของวันนี้ พระคุณของพระเจ้าดำรงอยู่ในชีวิตของคุณ เพื่อให้คุณสามารถรับมือกับความต้องการต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันนี้ แต่พระคุณสำหรับวันพรุ่งนี้ยังมาไม่ถึงจนกว่าจะถึงวันพรุ่งนี้ ดังนั้นอย่าทำให้วันนี้สูญเปล่าไปเลย

อย่าวิตกและอย่าทุกข์ร้อน

อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ

ฟิลิปปี 4:6

นี่เป็นข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งที่ควรนำมาพิจารณาในเวลาที่คุณถูกโจมตีด้วย

ความกระวนกระวาย

ฉันขอแนะนำให้คุณออกเสียงพูดตามข้อพระคัมภีร์ พระวจนะคือดาบสองคมที่กวัดแกว่งต่อสู้กับมาร (สบ.4.12, อฟ.6.17) ดาบที่ซ่อนอยู่ในฝักย่อมเป็นประโยชน์อะไรในยามที่เราถูกโจมตี

ทำลายจินตนาการ

คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และที่รู้มานะทุกประการที่ตั้งตัว
ขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับ
จนถึงรับฟังพระคริสต์

2 โครินธ์ 10:5

เมื่อมีความคิดใดแวบเข้ามาแล้วคุณเห็นว่าขัดกับพระวจนะของพระเจ้า วิธีที่ดีที่สุด
ในการปิดปากของมารก็คือให้กล่าวพระวจนะออกไป

พระวจนะที่ออกมาจากปากของผู้ที่เชื่อในพระเจ้าโดยมีความเชื่อเสริมอยู่
เบื้องหลัง คืออาวุธเพียงอย่างเดียวที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการต่อสู้กับความวิตกและ
ความกระวนกระวาย

ละความกระวนกระวายไว้กับพระเจ้า

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของ
พระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร

จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรง
ห่วงใยท่านทั้งหลาย

1 เปโตร 5:6-7

เมื่อมารพยายามสร้างปัญหาให้เรา เรามีสิทธิที่จะละภาระปัญหาเหล่านั้น
ไว้กับพระเจ้า คำว่า "ละ" ที่จริงแล้วมีความหมายว่า โยนทิ้ง เราสามารถโยนภาระของเรา
ให้แก่พระเจ้า และขอให้เชื่อเถอะว่าพระองค์รับปัญหาของเราไว้ได้แน่ พระองค์รู้วิธีที่จะจัด
การกับมันด้วย

พระคัมภีร์ตอนนั้นทำให้เรารู้ว่าวิธีถ่อมใจลงนั้นคือการที่เราไม่กระวนกระวาย
ใครที่รู้สึกกระวนกระวาย อยู่แสดงว่าเขาคิดว่าเขายังพอทางแก้ไขปัญหาของตนเองได้
การกระวนกระวายคือการที่ความคิดของเราพยายามวิ่งค้นหาทางแก้ไขสถานการณ์
ของตัวเอง คนเยอหยิ่งนั้นถือว่าตัวเองเป็นใหญ่ แต่คนถ่อมใจถือว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่ คน
เยอหยิ่งเอาแต่กระวนกระวาย แต่คนถ่อมใจรอคอยพระเจ้า

มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ปลดปล่อยเราได้ และพระเจ้าต้องการให้เรารู้ถึงความจริง
ข้อนี้ เพื่อไม่ว่าเราจะเจอกับสถานการณ์ใดก็ตามเราจะพึ่งพาในพระองค์เป็นอันดับแรก

และจะได้เข้าสู่การพำนักของพระองค์

การพำนักของพระเจ้า

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเขาหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหม่อมหีมานี้ ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์

2พงศาวดาร 20:12

ฉันรักพระคัมภีร์ข้อนี้จริง ๆ! ประชาชนที่อยู่ในเหตุการณ์นี้ได้มาถึงจุดที่พวกเขาตระหนักถึงความจริง 3 ประการ คือ

1. พวกเขาไม่มีฤทธิ์จะต่อสู้กับศัตรูของเขา
2. พวกเขาไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด
3. พวกเขาจำเป็นต้องเพ่งดวงตาที่พระเจ้า

ในข้อที่ 15 และ 17 ของพระคัมภีร์ตอนเดียวกันนี้เราได้เห็นถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับพวกเขาเมื่อเขาตระหนักถึงความอ่อนแอของตนและยอมรับอย่างตรงไปตรงมาต่อพระพิทศ์พระเจ้า

...อย่ากลัวเลย และอย่าท้อถอยด้วยคนหม่อมหีมานี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า...

ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์ และเยรูซาเล็มจงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเจ้าเพื่อท่าน...

เราอยู่ในตำแหน่งใด? ตำแหน่งแห่งการเข้าสนิทในพระเยซูและเข้าสู่การพำนักของพระเจ้า และรอคอยพระเจ้าอยู่เสมอไปด้วยเพ่งตาจับจ้องอยู่ที่พระองค์ ทำในสิ่งที่พระองค์ทรงนำไปให้กระทำ และถ้าพระเจ้าไม่ทรงนำก็ยังไม่ลงมือทำเพราะเกรงว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวในเนื้อหนัง

เมื่อกล่าวถึงการพำนักของพระเจ้าฉันอยากจะบอกว่า "การพำนักของพระเจ้า" ที่ปราศจากอุปสรรคนั้นไม่มี

ขอเล่าเรื่องหนึ่งซึ่งได้ยื่นมาให้ฟังเพื่อประกอบการอธิบายในเรื่องนี้ มีศิลปินสองคนที่ได้รับเชิญให้วาดภาพที่แสดงถึงสันติสุขตามความเข้าใจของตน คนหนึ่งวาดภาพทะเลสาบอันสงบนิ่งซึ่งมีภูเขาล้อมรอบ อีกคนหนึ่งวาดภาพน้ำตกที่รุนแรงและ

เขี้ยวกราก มีไม้ต้นหนึ่งโน้มเอนออกไปอยู่เหนือหน้าต่างนั้น บนกิ่งไม้กิ่งหนึ่งมีนกน้อยตัวหนึ่งกำลังนอนอยู่ในรังของมัน

ภาพไหนที่สะท้อนให้เราเห็นภาพของสันติสุขอันแท้จริง? ภาพที่สอง เพราะสันติสุขแท้ที่ปราศจากอุปสรรคนั้นไม่มี ภาพแรกสะท้อนให้เห็นถึงการหยุดนิ่งมากกว่า ภาพที่เราเห็นอาจดูสงบก็จริง ใครเห็นก็คงอยากไปที่นั่นเพื่อพักผ่อนหรือรับกำลังใหม่ถึงแม้จะดูเป็นภาพที่สวยงามแต่ไม่ใช่ความหมายของ “การพักผ่อนของพระเจ้า”

พระเยซูตรัสว่า เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่เราให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้... (ยน.14.27) สันติสุขของพระองค์เป็นสันติสุขฝ่ายวิญญาณซึ่งจะสำแดงออกมาในเวลาเผชิญกับพายุร้ายไม่ใช่ในยามเงียบสงบ พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพื่อขจัดความยากลำบากทุกอย่างออกไปจากชีวิตของเรา แต่มาเพื่อประทานวิธีการใหม่ในการรับมือกับพายุแห่งชีวิต เราต้องเอาแอกของพระองค์แบกไว้และเรียนจากพระองค์ (มธ.11.29) ซึ่งหมายถึงเราต้องเรียนรู้จักวิธีการของพระองค์เพื่อเผชิญชีวิตแบบเดียวกันกับที่พระองค์ทรงกระทำ

พระเยซูไม่เคยกังวล และเราก็ไม่จำเป็นต้องกังวลด้วย

ถ้าคุณคิดว่าจะหยุดกระวนกระวายเมื่อไม่มีอะไรให้เป็นห่วงอีกแล้ว คุณคงต้องรอนานหน่อย เพราะคุณอาจจะไม่ได้เจอกับโอกาสอย่างนั้นเลยก็ได้ ไม่ใช่ว่าฉันมองโลกในแง่ร้าย ฉันพูดอย่างคนที่สัตย์ซื่อและยอมรับความจริง

มัทธิว 6.34 กล่าวไว้ว่าเราจะต้องไม่กระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะแต่ละวันก็มีความทุกข์พอกอยู่แล้ว พระเยซูเองเป็นผู้ตรัสเช่นนั้น พระองค์ยอมไม่ใช่ผู้ที่ชอบคิดในแง่ร้ายแน่ เมื่อเรามีสันติสุขและดำเนินชีวิตด้วยการพำนักในพระเจ้าในยามที่มีพายุร้ายได้ ย่อมเป็นการถวายเกียรติแก่พระเจ้าอย่างมากมายเพราะมันเป็นข้อพิสูจน์ว่าวิธีการของพระเจ้าใช้ได้ผล

กังวล กังวล กังวล!

ฉันเคยทำให้เวลาในชีวิตสูญเปล่าไปหลายปีด้วยการกระวนกระวายไปกับเรื่องที่ตัวเองก็ทำอะไรไม่ได้สักหน่อย ฉันอยากได้เวลาที่สูญไปนั้นกลับคืนมาเพื่อจะได้เผชิญหน้ากับภาวะปัญหาเหล่านั้นด้วยท่าทีใหม่ แต่เมื่อเราใช้เวลาที่พระเจ้าประทานให้ไปแล้ว เราจะเรียกกลับคืนมาอีก เพื่อแก้ตัวใหม่ก็ไม่ได้

สามีของฉันนั้น มีลักษณะที่ตรงกันข้าม คือเขาไม่เคยกระวนกระวายเลย มีหลายครั้งที่ฉันโมโหเขามากเพราะเขาไม่ยอมกระวนกระวายพร้อมกับฉัน ไม่ยอมร่วม

สนทนาวิสาสะในเรื่องเศรำหมองในยามที่พระเจ้ายังไม่ตอบคำอธิษฐาน บางครั้งฉันจะนั่งที่โต๊ะในห้องครัว ลากสมุดเช็คและใบแจ้งหนี้ต่างๆ ออกมาดู ยิ่งเศรำใจมากขึ้นไปอีก เพราะรายจ่ายมันมากกว่าเงินที่มีอยู่ในบัญชี ส่วนเดฟก็จะเล่นกับลูกๆ ในอีกห้องหนึ่ง เขานอนดูทีวีไป ปล่อยให้เด็กๆ กระโดดขึ้นๆ ลงๆ บนหลังหรือไม้เก้าอี้โรลมันวันผมมาม้วนเล่นบนหัวของเขา

ฉันจำได้ว่าครั้งหนึ่งเคยพูดกับเขาด้วยอารมณ์บูดว่า “มาช่วยฉันทำอะไรที่นั่นหน่อยได้ไหม คุณเอาแต่เล่น ปล่อยให้ฉันหาทางแก้ปัญหาคนเดียวได้ไง?” เขาก็ตอบว่า “แล้วจะให้ผมช่วยทำอะไรล่ะครับ?” ฉันก็ไม่ว่าจะให้เขาทำอะไรดี แต่รู้สึกโมโหที่เขายังมีอารมณ์ไปเล่นสนุกในขณะที่ครอบครัวกำลังมีปัญหาด้านการเงินรุนแรงอย่างนี้

เดฟมักจะปลอบให้ฉันสงบลงโดยเตือนใจให้ระลึกว่าพระเจ้าทรงประทานสิ่งที่เราขาดสนให้แก่เราเสมอมา และเราก็ได้ทำหน้าที่ในส่วนของเราแล้ว (เช่น การถวายสิบลด ถวายทรัพย์ อธิษฐานและไว้วางใจในพระเจ้า) และพระเจ้าก็จะทำในส่วนของพระองค์อยู่เรื่อยไป (คือเดฟเขาไว้วางใจในพระเจ้า ส่วนฉันกระวนกระวาย) จากนั้นฉันก็จะไปร่วมวงกับเขาและลูกๆ แต่อีกสักพักหนึ่งความคิดเดิมก็จะแวบเข้ามาในสมองของฉันอีก “แล้วเราจะทำอย่างไรกันดีล่ะ? เราจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าใบทองหนี้เหล่านี้? และถ้าเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ เราจะทำอย่างไรดี?...”

แล้วฉันก็จะจินตนาการถึงความวิตต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นยังกับดูภาพยนตร์ไม่ว่าจะเป็นการโดนยึดบ้าน ยึดรถ ความรู้สึกอับอายขายหน้าญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงถ้าเราต้องไปขอพวกเขาช่วยเงิน และเรื่องอื่นๆ อีกสารพัด คุณเคย “ดูหนัง” แบบนี้บ้างไหม คือ มีความคิดและจินตนาการต่างๆ ในทำนองเดียวกันนี้อยู่เสมอๆ? คุณต้องเคยแน่ไม่อย่างนั้นก็คงไม่มาอ่านหนังสือเล่มนี้

หลังจากฉันเพลิดเพลิดไปกับความคิดที่มารหียบยื่นให้ได้สักพักหนึ่ง ฉันก็จะลุกไปที่ห้องครัว หยิบใบแจ้งหนี้ เครื่องคิดเลข และสมุดเช็คออกมาพยายามหาวิธีแก้ปัญหาก็ครั้งหนึ่ง ยิ่งฉันพยายามแค่ไหนก็ยิ่งเป็นทุกข์มากขึ้นเท่านั้น แล้วเหตุการณ์อย่างเดิมก็จะเกิดขึ้นซ้ำอีก คือฉันจะไว้วางใจเดฟกับลูกๆ ที่เอาแต่สนุกปล่อยให้ฉันแบก “ภาระความรับผิดชอบ” ทั้งหมดอยู่คนเดียว

แต่ความจริง สิ่งที่ฉันทำอยู่ไม่ใช่การแสดงความรักรับผิดชอบอะไรเลย มันเป็นความกระวนกระวายต่างหาก เป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสบอกไว้อย่างเจาะจงแล้วว่าให้ละไว้ที่พระองค์ทั้งหมด

เดี๋ยวนี้เมื่อมองย้อนกลับไปฉันรู้สึกเสียดายช่วงเวลาเย็นเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้ในช่วงแรกๆ ของการแต่งงาน เวลาที่พระเจ้าประทานแก่เรา นั้นเป็นของขวัญอันล้ำค่า แต่ฉันกลับยกให้แก่มาร เวลาเป็นสมบัติของคุณ จึงใช้มันอย่างมีปัญญา คุณจะไม่มีโอกาสย้อนกลับไปในทางเดิมอีกแล้ว

ในที่สุดพระเจ้าก็ช่วยแก้ปัญหาทุกอย่างให้แก่เราโดยวิธีการต่างๆ พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งเรา ไม่เคยเลยแม้แต่ครั้งเดียว พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ

อย่ากระวนกระวาย จงวางใจพระเจ้า

ท่านจงอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย

ฮีบรู 13:5

พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นข้อที่ดีมากที่จะใช้ในการหนุนใจตนเอง เมื่อคุณรู้สึกกังวลว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือคุณหรือไม่ในยามที่มีปัญหา

ในพระธรรมตอนนี้ พระเจ้าทรงสำแดงให้เราเห็นว่าเราไม่จำเป็นต้องจดจ่อคิดอยู่แต่เรื่องเงิน วิดกกังวลว่าเราจะแก้ปัญหาได้อย่างไร เพราะพระองค์จะทรงเอาใจใส่ดูแลทุกสิ่งแทนเรา พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้วว่า จะไม่หลงลืมหรือทอดทิ้งเราเลย

จงทำหน้าที่ในส่วนของคุณ แต่อย่าพยายามทำหน้าที่แทนพระเจ้า ภาระจะหนักเกินกว่าที่คุณจะแบกไหว และถ้าคุณไม่ระวังให้ดี คุณก็จะทรุดเพราะรับน้ำหนักนั้นไม่ได้

อย่ากระวนกระวาย จงวางใจ (พึ่งพา พึ่งพิง และแสดงความมั่นใจ) ในพระเจ้า และกระทำความดี ท่านจึงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและอิมเมมกับความสัตย์ซื่อของพระองค์ และจะได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างแน่นอน (สดุดี 37:3)

บทที่ 13

ใจที่ขอบกล่าวโทษ นินทา และขีระแวง

อย่างกล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน

มัทธิว 7:1

ผู้คนมากมายต้องทนทุกข์ทรมานในชีวิต เนื่องจากบางคนมีทัศนคติที่ขอบกล่าวโทษ นินทา และขีระแวง ความสัมพันธ์ของคนจำนวนมากพังไปก็เพราะวิญญูณเหล่านี้ สนาบรบของมันก็คือความคิดของเราอีกนั่นแหละ

ความคิดของเรา เช่น เมื่อเราพูดว่า “ฉันคิดว่า” ก็อาจเป็นเครื่องมือของมารในการทำให้คนใดคนหนึ่งอยู่อย่างเปล่าเปลี่ยวได้ คนทั่วไปไม่ชอบอยู่ใกล้คนที่ชอบแสดงความคิดเห็นไปหมดเสียทุกอย่าง

จะขอยกตัวอย่างให้ฟัง ฉันเคยรู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสามีของเธอเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยมาก เขาเป็นคนค่อนข้างเงิบ แต่เธอต้องการให้เขาพูดมากขึ้น เขาเป็นคนที่มีความรู้ในหลาย ๆ ด้านดีทีเดียว เธอมักจะอารมณ์เสียใส่เขาเมื่อมีการร่วมกลุ่มสนทนากับคนอื่นในเรื่องที่สามีของเธอมีความรู้เชี่ยวชาญเป็นอย่างดี ซึ่งเขาน่าจะแสดงความคิดเห็นให้คนอื่นเหล่านั้นได้เห็นว่าเขามีความรู้มากแค่ไหน แต่เขาก็ไม่ยอมพูดอะไร

เย็นวันหนึ่งหลังจากผู้ชายคนนั้นกับภรรยากลับมาจากงานเลี้ยงสังสรรค์ เธอก็ตำหนิเขาว่า “ทำไมคุณไม่พูดถึงที่คุณรู้ออกมาบ้างตอนที่คนอื่นเขาคุยกับคุณนะ คุณหนึ่งนึ่งยังกับว่าตัวเองไม่รู้เรื่องรู้อะไรซักอย่าง”

“ผมรู้อยู่แล้วว่าตัวเองมีความรู้อะไรบ้าง” เขาตอบ “ผมพยายามนั่งฟังเงิบ ๆ เพื่อจะได้รู้ว่าคนอื่นเขารู้อะไร”

ฉันคิดว่าอันนี้คงจะเป็นเหตุที่ทำให้เขาเป็นคนร่ำรวย และเขาก็เป็นคนมีปัญญาด้วย มีน้อยคนนักที่ร่ำรวยได้โดยไร้ปัญญา และก็มึน้อยคนที่ผูกมิตรได้

โดยไม่ใช้ปัญญาในการพัฒนาความสัมพันธ์

การชอบตัดสิน แสดงความคิดเห็น และนินทาคนอื่น คือวิธีทำลายความสัมพันธ์ 3 ประการซึ่งได้ผลอย่างแน่นอน ชาดานนั้นต้องการให้เราเหงา ถูกคนอื่นปฏิเสธ มันจึงโจมตีความคิดของเราในด้านต่างๆ เหล่านี้ หวังว่าเนื้อหาของบทนี้จะช่วยให้เราถึงรูปแบบความคิดที่ผิดๆ เหล่านี้ และทำให้เรารู้จักวิธีที่จะจัดการกับความชั๊ระแวงด้วย

ความหมายของคำว่า การกล่าวโทษ

ในพจนานุกรมพระคัมภีร์ของไวน์ คำกรีกคำหนึ่งที่แปลว่าการกล่าวโทษ มีความหมายส่วนหนึ่งว่า "การตัดสินใจในเรื่องเกี่ยวกับความผิดของคนอื่น" และเชื่อมโยงไปยังคำว่า "การปรับโทษ" จากหนังสือเล่มเดียวกันนี้ คำกรีกที่แปลว่า "ทำการตัดสินความหมายส่วนหนึ่งแปลว่า "ตั้งข้อคิดเห็น" และเชื่อมโยงไปยังคำว่า "พิพากษาโทษ"

พระเจ้าคือผู้เดียวที่มีสิทธิที่จะปรับโทษและตัดสินลงโทษ ดังนั้นเมื่อเราตัดสินใครก็เท่ากับว่าเรากำลังตั้งตัวเป็นพระเจ้าในชีวิตของเขา

ไม่รู้ว่าคุณคิดอย่างไรในเรื่องนี้ แต่มันทำให้ฉันซ้กจะรู้สึก "เกรงกลัวพระเจ้า" ขึ้นมาบ้างแล้ว ฉันเป็นคนกล้าหาญอยู่เหมือนกัน แต่ที่จะให้ทำตัวเป็นพระเจ้านี้ คงไม่เอาแน่ เรื่องเหล่านี้ครึ่งหนึ่งเคยเป็นปัญหาใหญ่ใหญ่บุคลิกของฉันเลยที่เดียวและฉันเชื่อว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงสอนฉันนี้คงจะช่วยคุณได้

การนินทา การแสดงความคิดเห็น และการตัดสิน ดูเหมือนว่าทั้งหมดนี้จะเกี่ยวข้งกัน ดังนั้นเราจะพิจารณาดูทั้งสามสิ่งนี้ไปพร้อมๆ กัน

ฉันชอบวิพากษ์วิจารณ์เพราะดูเหมือนฉันจะเห็นแต่สิ่งๆ ผิดๆ อยู่เสมอ บางคนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่าคนอื่น บางคนชอบมองโลกในแง่ดีก็ไม่อยากรู้หรือเห็นอะไรนอกจากเรื่องที่ดีๆ และทำให้มีความสุข ดังนั้นเขาจึงไม่ค่อยใส่ใจกับสิ่งที่จะทำลายความสุขของเขาเท่าไรหรอก แต่คนที่ชอบคิดมากหรือคนชอบควบคุมคนอื่นมักจะคอยหาความผิดก่อน โดยทั่วไปคนที่มีบุคลิกอย่างนี้มักแสดงความคิดเห็นในแง่ลบให้คนอื่นฟังได้อย่างเปิดเผย

เราต้องตระหนักว่าคนเรามีมุมมองไม่เหมือนกัน เราชอบบอกให้คนอื่นรู้ว่าเราคิดอะไร นั่นแหละคือประเด็น เพราะสิ่งที่เราคิดอาจถูกต้องในสายตาของเรา แต่ไม่จำเป็นต้องถูกต้องในสายตาของคนอื่นเสมอไป บางเรื่องเราแยกแยะได้ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นสิ่งที่ถูกหรือผิด เช่น การลักขโมย ซึ่งทุกคนรู้อยู่แล้วว่าเป็นสิ่งที่ผิด แต่อีกหลายสิ่งหลายอย่างที่เราประสบในชีวิตซึ่งจะถือว่าผิดก็ไม่ใช่ว่าจะถูกก็ไม่เชิง ขึ้นอยู่กับความคิดเห็น

ของแต่ละคนเป็นส่วนตัว ซึ่งฉันอยากพูดเพิ่มเติมว่ามันเป็นสิทธิที่แต่ละคนจะพึงเลือกได้ ฉันกับสามีเป็นคนที่มีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ตรงกันข้ามกันอย่างสุดขั้ว เช่น วิธีการตกแต่งบ้าน เป็นต้น ทั้งนี้ไม่ใช่ว่าเราไม่ชอบสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งเลือก แต่เวลาที่เรากลับไปซื้อของใช้ในครัวเรือนด้วยกัน มันมักจะดูเหมือนว่าเราชอบอย่างหนึ่ง ส่วนฉันชอบอีกอย่างหนึ่ง ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ก็เพราะเราเป็นคนละคนกันนะสิ ข้อคิดเห็นของเขาก็ดีเท่าๆ กับข้อคิดเห็นของฉัน และข้อคิดเห็นของฉันก็ดีพอๆ กันกับข้อคิดเห็นของเขาด้วย เพียงแต่มันไม่เหมือนกันแค่นั้นแหละ

ฉันต้องใช้เวลาเป็นปีๆ กว่าจะเข้าใจได้ว่าที่เทพไม่เห็นด้วยกับฉันนั้น เขาไม่ได้เป็นคนผิดปกติแต่อย่างใด แต่แน่นอนฉันมักจะพยายามชี้ให้เขาเห็นว่ายังมีบางอย่างผิดปกติในตัวเขาซึ่งทัศนคติของฉันทำให้เกิดการกระทบกระทั่งและบั่นทอนความสัมพันธ์ของเราไปมากที่สุด

ความหยิ่ง ปัญหาที่เกิดขึ้นเพราะเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง

ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคนโดยพระคุณ ซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน

โรม 12:3

การขบถดัดสินและการนิโทษเป็นผลมาจากปัญหาที่อยู่ลึกในใจ คือความหยิ่งนั่นเอง เมื่อคิดถือตัวว่าเราเป็นใหญ่กว่าที่ควรจะเป็นมันก็จะก่อให้เกิดปัญหาอย่างที่เรากำลังพูดถึงนี้ พระคัมภีร์เตือนเราซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่ให้เราเป็นคนหัวสูง

เมื่อเราประสบความสำเร็จในเรื่องหนึ่งเรื่องใด มันก็เป็นเพราะพระเจ้าเป็นผู้ให้ของประทานแก่พระคุณแก่เรา ถ้าเราเริ่มหัวสูงหรือคิดอวดอ้างเรื่องตัวเองมากเกินไป มันมักจะทำให้เราเริ่มดูถูกคนอื่นและตีราคาคนอื่นต่ำกว่าที่เขาเป็นอยู่จริง ทัศนคติเช่นนี้ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า และเป็นการเปิดประตูแก่มารที่จะเข้ามาทำการในชีวิตของเราหลายด้าน

ความกัลวอันบริสุทธิ์

ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย แม้จับผู้ใดที่ละเมิดประการใดได้ ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเองเกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของ

พระคริสต์

เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง

กาลาเทีย 6:1-3

เมื่อเราศึกษาดูข้อพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างละเอียด จะทำให้เราเห็นได้ทันทีว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราตอบสนองต่อจุดอ่อนของคนอื่นอย่างไร พระคัมภีร์สอนให้เราทราบว่าเราควรจะมีท่าทีอย่างไร เราต้องมีความกลัวแบบบริสุทธิ์จึงไม่กล้าเยอหยิ่ง และต้องระวังไม่ไปตัดสินหรือชอบวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น

เราเป็นใครที่จะไปตัดสินโทษคนอื่น?

ท่านเป็นใครเล่า จึงกล่าวโทษบ่าวของคนอื่น บ่าวคนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงฤทธิ์อาจให้เขาได้ดีได้

โรม 14:4

ลองคิดอย่างนี้สิ สมมุติว่าคนข้างบ้านคุณมาที่หน้าบ้านแล้วก็เริ่มสั่งสอนลูกคุณว่าควรจะไปโรงเรียน ควรจะเลือกเรียนวิชาใดบ้าง คุณจะคิดยังไง? หรือมาบอกคุณว่าคนใช้ของคุณทำความสะอาดไม่ได้เรื่องเลย (ทั้ง ๆ ที่คุณก็เห็นว่าดีแล้ว) ถ้าเป็นแบบนี้คุณจะพูดกับเขายังไงบ้าง?

เรื่องนี้เหมือนกันเลยกับสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ได้กล่าวไว้ เราแต่ละคนเป็นคนของพระเจ้า ถึงแม้เรายังมีจุดอ่อนอยู่ในชีวิตพระองค์ก็ทรงสามารถทำให้เราตั้งมั่นและเป็นคนชอบธรรมได้ เราต้องรายงานต่อพระเจ้าไม่ใช่ต่อกันและกัน ดังนั้นเราจะต้องไม่ตัดสินหรือตำหนิซึ่งกันและกัน

มารซาตานกำลังสั่งให้ลูกสมุนของมันทำงานอย่างหนักเพื่อใส่ความคิดที่ชอบตัดสิน นินทา เข้าไปในสมองของคนเรา ฉันท้าได้ว่าในอดีตกเคยชอบไปนั่งในสวนสาธารณะหรือในห้างสรรพสินค้าดูคนเดินผ่านไปมา แล้วก็คิดวิพากษ์วิจารณ์เขาไปหมดทุกเรื่อง ทั้งการแต่งตัว ทรงผม คู่ควง ฯลฯ เราคงทนไม่ได้ที่จะมีความคิดเห็นบ้าง แต่เราไม่จำเป็นต้องแสดงความคิดเห็นออกมา ฉันท้าว่าเราสามารถเป็นผู้ใหญ่จนไม่ต้องมีความคิดเห็นมากเกินไป และความคิดเห็นที่มีก็จะต้องไม่เป็นไปในทำนองที่วิพากษ์วิจารณ์คนอื่น

ฉันบอกกับตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่า “มันไม่ใช่ถูกระงการอะไรของเธอจะจอยซ์” ปัญหาหลักคือการที่เราชอบบ่มความคิดไว้ในใจ เมื่อบ่มนานเข้ามันก็กลายเป็นการตัดสินใจไป ปัญหาจะยิ่งขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนเราต้องแสดงออกมาเป็นความคิดเห็นให้คนอื่นฟังหรือบางครั้งก็ไปพูดกับคนที่เรากำลังตัดสินใจนั้นแหละ ในเวลานั้นมันจะระเบิดและอาจก่อความเสียหายได้มากมาย ทั้งในด้านฝ่ายวิญญาณและด้านความสัมพันธ์ คุณสามารถยุติปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองในอนาคตได้ โดยการฝึกพูดกับตัวเองว่า “นี่ไม่ใช่ ถูกระงการของเรา”

ครอบครัวของฉันมีการตัดสินใจและการนินทาอยู่มาก จึงอาจพูดได้ว่าฉันเติบโตขึ้นมาพร้อมๆ กับมันเลยก็ว่าได้ ถ้าคุณเจอสถานการณ์อย่างเดียวกันนี้ มันก็เหมือนกับคนซัดที่พยายามจะเล่นฟุตบอล ฉันพยายามที่จะ “เล่นบอล” กับพระเจ้า อยากจะทำอะไรให้สอดคล้องกับวิธีการของพระองค์ ทั้งด้านความคิดและการกระทำ แต่ก็ทำไม่ได้ จนต้องทนทุกข์อยู่หลายปีกว่าจะได้เรียนรู้วิถีจัดการกับป้อมของมารในความคิดเรานั้นแหละ พุทธิกรรมจึงเปลี่ยนแปลงใหม่ได้

ขอให้จำไว้ว่าการกระทำของคุณจะเปลี่ยนแปลงใหม่ไม่ได้ จนกว่าคุณจะยอมเปลี่ยนความคิดเสียก่อน

มัทธิว 7:1-6 เป็นข้อพระคัมภีร์หลักตอนหนึ่งที่กล่าวถึงเรื่องการตัดสินใจและการวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น ถ้าคุณมีปัญหาเกี่ยวกับความคิดของตัวเองในเรื่องนี้ขอให้อ่านดูพระธรรมตอนนี้และตอนอื่นๆ ด้วย ขอให้อ่านดูแล้วอ่านออกเสียงซ้ำอีก ให้ใช้ข้อความเหล่านี้เป็นอาวุธในการต่อสู้กับมารซึ่งพยายามสร้างป้อมของมันขึ้นในความคิดของคุณ มารอาจทำการจากป้อมซึ่งมีอยู่ในความคิดของคุณมานานหลายปีแล้วก็ได้

ขอให้เราพิจารณาข้อพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่ง จากนั้นฉันจะอธิบายความหมายเป็นช่วงๆ ไป

การหว่านและการเก็บเกี่ยวการกล่าวโทษ

“อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน”

เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร พระเจ้าจะทรงกล่าวโทษท่านอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น

มัทธิว 7:1-2

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้สรุปง่าย ๆ คือเราหว่านสิ่งใดลงไปในใจก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น (กาลาเทีย 6.7) การหว่านและการเก็บเกี่ยวไม่ใช่แค่เรื่องของ การเกษตรและเรื่องการเงิน

เท่านั้น มันยังเกี่ยวข้องกับเรื่องระบบความคิดของเราด้วย เราหว่านและเก็บเกี่ยว
ท่าที่ของเราได้เช่นเดียวกับการหว่านพืชและการลงทุนอื่น ๆ

ศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ผมรู้จักบอกว่า เขาได้ยินคนพูดลับหลังเขาในทางที่
ไม่ค่อยดี เขาจึงถามตัวเองว่า "เขาคอนั้นกำลังหว่าน หรือผมกำลังเก็บเกี่ยวกันแน่?"
หลายครั้งเราเก็บเกี่ยวพืชผลในชีวิตของเราเพราะเราได้หว่านในชีวิตของคนอื่นไปก่อนหน้า
นั้นแล้ว

หมองจรัรักษาตัวเองเถอะ

เหตุไฉนท่านมองดูผมที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทิ้งท่อนที่อยู่ในตา
ของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก

เหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องว่า "ให้เราเขียนผมออกจากตาของเธอ"
แต่ที่จริงไม่ทิ้งท่อนมีอยู่ในตาของท่านเอง

ท่านคนหน้าชื่อใจจด จงชักไม้ทิ้งท่อนออกจากตาของท่านก่อนแล้ว ท่านจะ
เห็นได้ถนัด จึงจะเขียนผมออกจากตาพี่น้องของท่านได้

มัทธิว 7:3-5

มารชอบที่จะทำให้ความคิดของเราสาละวนอยู่กับการตัดสินความผิด
ของคนอื่น ซึ่งทำให้เราไม่เคยเห็นหรือจัดการแก้ไขความบกพร่องในชีวิตของตนเองเลย

เราเปลี่ยนแปลงคนอื่นไม่ได้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกระทำได้ และเราเปลี่ยน
ชีวิตของตัวเองก็ไม่ได้ด้วย แต่เราสามารถร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และยอมให้
พระองค์ทรงทำการ แต่ก้าวแรกที่จะนำเราไปสู่เสรีภาพในทุกเรื่องได้ ก็คือ การเผชิญหน้า
กับความจริงที่พระเจ้าพยายามสำแดงให้เราเห็น

เมื่อเราเกิดความคิดและสนทนมาถึงความผิดของคนอื่น เรามักจะถูกหลอก
เกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้นพระเยซูจึงทรงบัญชาไม่ให้เราคอยสนใจกับ
ความผิดของคนอื่นทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็มีความผิดอยู่โหนงโหนง จงยอมให้พระเจ้าทำการกับ
ตัวคุณเองก่อนแล้วคุณจะได้เรียนรู้จักวิธีการที่เหมาะสมตามแบบพระคัมภีร์ในการช่วยเหลือ
พี่น้องคนอื่นให้เติบโตขึ้นในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

รักซึ่งกันและกัน

อย่าให้ของประเสริฐแก่สุนัข อย่าโยนไข่มุกให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะ
เหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

มัทธิว 7:6

ฉันเชื่อว่าข้อพระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวถึงความสามารถที่พระเจ้าทรงประทาน เพื่อให้เรารักซึ่งกันและกัน

ถ้าเรามีความสามารถและได้รับบัญชาจากพระเจ้าที่จะรักคนอื่นแล้ว แต่แทนที่จะทำอย่างนั้นเรากลับไปตดตลิ่งและนินทาเขา ก็เท่ากับเราเอาสิ่งบริสุทธิ์ (ความรัก) โยนให้แก่พวกสุนัข (วิญญาณชั่ว) เราเปิดโอกาสให้พวกมันเหยียบย่ำสิ่งที่บริสุทธิ์และหันกลับมาแว้งกัดเราจนแหลกเป็นชิ้นๆ

เราต้องเห็นว่า "การดำเนินชีวิตในความรัก คือเกราะป้องกันเราจากการโจมตีของมาร" ฉันไม่เชื่อว่ามารจะทำอันตรายร้ายแรงอะไรแก่คนที่ดำเนินชีวิตในความรักอย่างแท้จริงได้

ตอนฉันตั้งท้องลูกคนที่สี่นั้น ฉันเป็นคริสเตียนและได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ฉันได้รับการทรงเรียกให้รับใช้พระเจ้าและเป็นคนที่ขยันในการศึกษาพระคัมภีร์ทีเดียว ฉันได้เรียนรู้จักการฝึกใช้ความเชื่อเพื่อการรักษาโรค แต่ในช่วงสามเดือนแรกของการตั้งครรภ์ฉันมีอาการแพ้ท้องรุนแรงมาก น้ำหนักตัวลดลงมากจนไม่ค่อยมีเรี่ยวมีแรงเหลือเลย ส่วนใหญ่ฉันจะนอนพักอยู่บนโซฟาและอาเจียนมากจนเหนื่อยแทบจะลุกไปไหนมาไหนไม่ได้

เหตุการณ์อย่างนี้ทำให้ฉันรู้สึกสับสนมาก เพราะการตั้งท้องทั้งสามครั้งก่อนหน้านี้ก็ปกติดีทุกอย่าง ทั้งๆ ที่ตอนนั้นฉันก็ไม่ค่อยจะรู้จักพระวาระของพระเจ้าดีนัก ถึงแม้ฉันจะไปโบสถ์เป็นประจำแต่ก็ไม่เคยฝึกใช้ความเชื่อเพื่อให้ได้รับพระพรอะไรจากพระเจ้า ตอนนั้นฉันคุ้นเคยกับพระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าดี แต่กลับยังป่วยอีก ถึงแม้จะอธิษฐานต่อพระเจ้าหรือกล่าวขานบารมีมากแค่ไหนก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย

วันหนึ่งขณะที่ฉันนอนอยู่บนที่นอน ฉันได้ยินเสียงสามกับลูกๆ กำลังเล่นกันอย่างมีความสุขอยู่ในสวนหลังบ้าน ฉันจึงอธิษฐานกับพระเจ้าอย่างก้าวร้าวว่า "ข้าพระองค์มีปัญหาอะไรกันนักกันหนา ทำไมถึงป่วยหนักขนาดนี้ ไม่ยอมทุเลาซักที?"

พระวิญญาณจึงทรงกระตุ้นให้ฉันอ่านมัทธิวกายที่ 7 ฉันจึงทูลถามพระเจ้าว่า ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องสุขภาพของฉัน ตอนนั้นฉันเกิดความรู้สึกอยากอ่านพระธรรมตอนนี้ซ้ำอีกหลายๆ รอบ ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงนำให้ฉันระลึกถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสองสามปีก่อนหน้า

ฉันกำลังนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์อยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง มีหญิงสาวคนหนึ่งมาร่วมประชุมด้วย ซึ่งเราจะเรียกเธอว่า เจน เจนมาร่วมประชุมศึกษาพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ จนถึงตอนที่เธอตั้งครรภ์ เธอจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและไม่ค่อยสบายมาก

จึงทำให้เธอไม่ค่อยได้มาร่วมประชุมอีก

ขณะที่ฉันนอนอยู่บนเตียงนั้น ฉันนึกขึ้นมาได้ว่า ฉันเคยคุยกับพี่น้องคริสเตียนอีกคนหนึ่งถึงเรื่องของเจน ฉันตำหนิเขาที่ไม่ค่อยตั้งใจจริงที่จะเอาชนะอุปสรรคเพื่อมาเรียนพระคัมภีร์ให้ได้ แต่เราก็ไม่ได้หยิบยื่นความช่วยเหลืออะไรให้เจนเลย เราพากันสรุปเอาว่าเจนอ่อนแอทางความเชื่อเกินไป จึงใช้การตั้งครรรภ์เป็นข้ออ้างเพื่อจะได้ไม่ต้องมาเรียนพระคัมภีร์

ตอนนี้ฉันเจอสถานการณ์อย่างเดียวกันกับเจนเมื่อสองปีก่อน พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นว่าถึงแม้ฉันไม่เคยมีปัญหาด้านสุขภาพเลยในการตั้งท้องครั้งก่อนๆ แต่ฉันได้เปิดประตูให้มารโดยใจที่ขอบตัดสินและนินทาคนอื่น ฉันได้เอาไข่มุกของตัวเอง (ความสามารถที่จะรักเจน) ไปโยนให้แก่สุนัขและสุกร มันจึงกลับมาแวงกัดฉันเป็นชิ้นๆ เมื่อรู้สึกลำบากอย่างนั้นแล้วฉันจึงรีบกลับใจใหม่ในวันที่ หลังจากนั้นสุขภาพของฉันก็ดีขึ้นเป็นปกติทุกอย่าง ตลอดช่วงที่ตั้งครรรภ์นั้น

จากเหตุการณ์ในครั้งนั้น ทำให้ฉันได้รับบทเรียนที่สำคัญมากถึงอันตรายของการกล่าวโทษและการนินทาคนอื่น ฉันอยากจะพูดได้ว่าหลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นแล้วฉันไม่เคยทำผิดซ้ำสองอีกเลย แต่ก็เสียใจที่ต้องบอกว่านับจากนั้นมาฉันยังทำผิดพลาดซ้ำอยู่อีกหลายครั้ง แต่ละครึ่งพระเจ้าก็จะทรงจัดการกับฉันซึ่งฉันรู้สึกขอบพระคุณพระองค์มาก

เราแต่ละคนต่างก็ทำผิดพลาดกันได้ทั้งนั้นเราทุกคนต่างก็มีจุดอ่อน พระคัมภีร์กล่าวว่าเราจะต้องไม่เป็นคนใจแข็งกระด้าง ขอบวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งกันและกัน แต่ต้องรู้จักยกโทษและมีใจเมตตาต่อกันและกันดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษให้เราแล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

การตัดสินนำมาซึ่งการปรับโทษ

เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขา ก็ยังประพุดติอยู่อย่างเดียวกับเขา

โรม 2:1

หรืออีกนัยหนึ่ง เราโทษคนอื่นในเรื่องใดก็เท่ากับว่าเรากำลังโทษตัวเองในเรื่องนั้นด้วย

ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานตัวอย่างที่ดีมากเรื่องหนึ่งแก่ฉัน เพื่อช่วยให้ฉันเข้าใจหลักการในข้อนี้ ฉันกำลังขบคิดว่าทำไมเวลาเราทำอะไรไปเรามักจะคิดว่ามันเป็นสิ่งถูกต้องดีแล้ว แต่เวลาคนอื่นทำเรากลับตัดสินใจว่าเขาทำไม่ถูก พระองค์ตรัสว่า “จอยซ์ เจ้ามองดูตัวเองผ่านทางกระจกสีดอกกุหลาบ แต่เวลามองดูคนอื่นกลับมองดูผ่านทางแว่นขยาย”

เรามักมีข้อแก้ตัวสำหรับพฤติกรรมของตัวเองเสมอ แต่เวลาคนอื่นทำอย่างเดียวกันกับที่เราทำ บ่อยครั้งเรากลับขาดความเมตตาต่อเขา จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน (มัทธิว 7:12) นั่นเป็นหลักการดำเนินชีวิตที่ดีซึ่งจะช่วยป้องกันการชอบตัดสินและนินทาได้มาก ถ้าเรายอมทำตาม

จิตใจที่ชอบตัดสินเป็นผลพวงอย่างหนึ่งของความคิดในแง่ลบ เป็นการคิดถึงแต่ส่วนเสียของคนอื่นแทนที่จะคิดถึงส่วนดี

จงเป็นคน คิดในแง่บวก อย่าคิดแง่ลบ

คนอื่นจะได้รับประโยชน์จากชีวิตของคุณ แต่คุณเองจะได้รับประโยชน์มากกว่าใครทั้งสิ้น

ระวังรักษาใจให้ดี

จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้านเพราะชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ

สุภาพิต 4:23

ถ้าคุณอยากให้ชีวิตไหลผ่านเข้าสู่ตัวคุณและผ่านไปสู่อื่นแล้วละก็ จงเฝ้าระวังรักษาจิตใจไว้ให้ดี

ความคิดบางอย่างเป็นสิ่ง “ต้องห้าม” สำหรับผู้เชื่อ การชอบตัดสินและนินทาว่าร้ายถือเป็นส่วนหนึ่งของความคิดเหล่านี้ด้วย ทุกสิ่งที่พระเจ้าพยายามสั่งสอนเรานั้นก็เพื่อประโยชน์และความสุขของเรานั้นเอง การดำเนินตามทางของพระเจ้าย่อมนำมาซึ่งการเกิดผล แต่ถ้าเราดำเนินตามทางของมารร้ายมันจะนำมาซึ่งความเปื่อยเน่า

จงระวังคนที่ชอบประเวง

ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง

1 โครินธ์ 13:7

ฉันต้องยอมรับด้วยความสัตย์ว่า การทำตามพระคัมภีร์ข้อนี้เป็นเรื่องที่ยากเหลือเกิน ฉันถูกเลี้ยงให้เป็นคนที่ชั๊ระแวง ฉันถูกสอนไม่ให้ไวใจคนอื่น โดยเฉพาะคนที่แสร้งทำเป็นใจดีกับเรา เพราะมันหมายถึงว่าเราอยากได้ประโยชน์จากเรา

นอกจากถูกสอนให้เป็นคนที่ชั๊ระแวงแล้ว ฉันยังมีประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกผิดหวังกับผู้คนอีกหลายครั้ง ไม่ใช่เฉพาะตอนก่อนที่จะเป็นคริสเตียนที่เอาจริงเอาจังเท่านั้น แต่หลังจากนั้นด้วย การได้ภาวนาใคร่ครวญถึงองค์ประกอบของความรัก ได้เห็นว่าความรักเชื่อในส่วนดีของคนอื่นอยู่เสมอ นั่น ช่วยเปลี่ยนแปลงรูปแบบการคิดของฉันได้เป็นอย่างมาก

เมื่อจิตใจของคุณมีภาวะเป็นพิษ หรือเมื่อซาตานสร้างป้อมขึ้นในความคิดของคุณขึ้นได้ คุณจำเป็นต้องรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ให้สอดคล้องกับพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งคุณทำได้โดยการเรียนรู้และภาวนาพระวจนะ (ใคร่ครวญ, พินิจพิจารณา, และคิดถึงพระวจนะ)

เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ประเสริฐสถิตอยู่ในเรา เพื่อคอยเตือนเราในเวลาที่ความคิดของเราหันเหไปในทางที่ผิด พระเจ้าทรงกระทำต่อฉันเช่นนั้นในตอนที่ฉันมีความคิดชั๊ระแวงคนอื่น แทนที่จะมีความรักต่อเขา ความคิดตามเนื้อหนังจะบอกเราว่า "ถ้าเราไวใจคนอื่น เราก็กูเขาเอาเปรียบ" ก็อาจเป็นไปได้ แต่ประโยชน์ที่เราจะได้รับมีมากกว่านั้นจนเทียบกันไม่ได้

ความวางใจและความเชื่อจะนำมาซึ่งความยินดีในชีวิตของเรา และจะช่วยให้ความสัมพันธ์ต่างๆ ในชีวิตเราพัฒนาขึ้นได้อย่างเต็มที่

ความชั๊ระแวงทำให้ความสัมพันธ์ทุกด้านกลายเป็นร่อง และมักจะทำลายความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นไป

ประเด็นสำคัญคือ วิธีการของพระเจ้านั้นเกิดผล ส่วนวิธีการของมนุษย์ล้มเหลว พระเจ้าทรงปรับโทษคนชอบตัดสิน นินทา และระแวงสงสัยคนอื่น เราก็ควรทำเช่นนั้นด้วย จงรักในสิ่งที่พระเจ้าทรงรักและเกลียดในสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด จงยอมในสิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตและอย่ายอมในสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงอนุญาต

แนวทางที่ดีที่สุดนั่นคือ เราต้องมีท่าทีที่สมดุลอยู่เสมอ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องใช้ปัญญาและการวินิจฉัยในการติดต่อกับผู้อื่น เราไม่จำเป็นต้องเปิดชีวิตเราให้คนอื่นเห็นจนโล่งใจ หรือยอมให้เขาย่ำเรายังไงก็ได้ แต่ในทางกลับกันเราไม่จำเป็นต้องมองใครในแง่ลบหรือคอยระแวงสงสัยเขา คิดว่าคนอื่นจะมองหาประโยชน์จากเราไปเสียหมด

จงวางใจในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง และวางใจในมนุษย์อย่างไตร่ตรอง

เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา มีคนเป็นอันมากได้วางใจในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น

เพราะพระองค์ทรงรู้จักมวลมนุษย์ และสำหรับพระองค์ไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

ยอห์น 2:23-25

ครั้งหนึ่ง หลังจากที่ฉันต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำให้ผิดหวังในคริสตจักรแล้ว พระเจ้าทรงนำให้ฉันระลึกถึงพระธรรมยอห์น 2:23-25 ขึ้นมา

พระคัมภีร์ตอนนั้นก็กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูกับบรรดาสาวกของพระองค์ พระคัมภีร์กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า พระองค์ไม่ได้วางพระทัยในพวกเขา แต่ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงระแวง หรือไม่ยอมเชื่อใจพวกเขาเลย แต่พระคัมภีร์อธิบายว่าเพราะเหตุที่พระองค์ทรงทราบธรรมชาติของมนุษย์เป็นอย่างดี (ซึ่งเราทุกคนมีธรรมชาตินี้อยู่) พระองค์จึงไม่ได้ทรงวางพระทัยพวกเขาอย่างไม่สมดุลง

ฉันได้เรียนรู้บทเรียนที่ดีข้อหนึ่ง ฉันได้รับความเจ็บช้ำมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโบสถ์ เพราะฉันเข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้หญิงกลุ่มหนึ่งมากเกินไปจนขาดความสมดุล เมื่อใดที่เราขาดความสมดุล เราก็กำลังเปิดประตูให้แก่มาร

1 เปโตร 5.8 กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงสงบใจ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมารวนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงห์คำรามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้"

ฉันได้รับบทเรียนว่า ฉันพึ่งพาในผู้หญิงกลุ่มนี้มาตลอดและมอบความไว้วางใจให้เขา (ซึ่งที่จริงควรจะมอบให้แก่พระเจ้าเท่านั้น) ไม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์เราจะดำเนินไปได้ดีเพียงใดก็ตาม แต่หากเราเดินล้ำเส้นแห่งปัญญา ปัญหาก็จะเกิดขึ้นจนเราพบความเจ็บปวด

ความไว้วางใจอันสูงสุดต้องมอบให้แก่พระเจ้าเท่านั้น ถ้าเราทำอย่างนั้น เราจะเปิดโอกาสให้พระวิญญาณเข้ามาช่วยเตือนเราว่า เมื่อใดที่เรากำลังก้าวล้ำเส้นแห่งความสมดุล

บางคนคิดว่าตัวเองกำลังสังเกตวิญญาณ ทั้งๆ อันที่จริงแล้วเขาจะแวงคนอื่นอยู่ต่างหาก ของประทานอันแต่อย่างหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือการสังเกต

วิญญาณ (1 โครินธ์ 12.10) ของประทานนี้จะสังเกตดูทั้งส่วนที่ดีและไม่ดี ไม่ใช่เฉพาะส่วนที่ไม่ดีของคนอื่นเท่านั้น ความชั๊ระแวงเกิดจากจิตใจที่ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ส่วนการสังเกตวิญญาณเกิดจากจิตใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว

จงอธิษฐานขอของประทานอันแท้ ไม่ใช่เนื้อหนังที่สำแดงตัวเป็นของประทานของพระวิญญาณ การสังเกตวิญญาณจะเร้าให้เกิดการอธิษฐานไม่ใช่หินทา ถ้าผู้ที่มีของประทานแห่งการสังเกตวิญญาณแท้ สังเกตเห็นปัญหาที่แท้จริงเรื่องใดแล้ว เขาจะปฏิบัติต่อปัญหาตามแนวทางแห่งพระคัมภีร์ ไม่ใช่โดยวิธีการเนื้อหนังซึ่งมีแต่จะแพร่ปัญหาและทำให้ปัญหาซับซ้อนหนักเข้าไปอีก

ถ้อยคำแช่มชื่นนั้นหวาน และนำการรักษามาให้

ใจของปราชญ์กระทำให้อาจาของเขาสุขุม และเพิ่มอำนาจในการสั่งสอนแก่ริมฝีปากของเขา

ถ้อยคำแช่มชื่นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่วิญญาณจิตและเป็นอนามัยแก่ร่างกาย

สุภาษิต 16.23-24

คำพูดกับความคิด เกี่ยวข้องกันเหมือนกระดูกกับไขในกระดูก มันใกล้ชิดกันมาก จนแยกออกจากกันได้ยาก (ฮีบรู 4.12)

ความคิดของเราก็คือคำพูดที่ยังเงียบอยู่ ซึ่งมีแต่เรากับพระเจ้าเท่านั้นที่ได้ยิน แต่มันเป็นคำพูดที่มีผลกระทบต่อตัวตนภายในเรา ทั้งสุขภาพ ความยินดี และทัศนคติของเรา สิ่งใดที่เราคิดอยู่บ่อยๆ จะกลายเป็นคำพูดออกจากปากของเรา ที่น่าเศร้าคือ บางครั้งคำพูดนั้นทำให้เราดูเป็นคนโง่ การชอบดัดสิน การนินทาว่าร้าย และการชั๊ระแวงไม่เคยนำมาซึ่งความยินดี

พระเยซูตรัสว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อเราจะได้มีและชื่นชมกับชีวิตใหม่ (ยอห์น 10.10) จงเริ่มดำเนินชีวิตโดยการใช้ความคิดอย่างพระทัยของพระคริสต์ แล้วคุณจะได้ก้าวไปสู่มิติแห่งการดำเนินชีวิตที่ใหม่ไปหมดทุกด้าน

บทที่ 14

ใจที่เฉยเมย

ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้...

โสเซีย 4:6

ข้อความนี้เป็นจริงแน่นอนสำหรับเรื่องของความเฉยเมย คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับคำนี้เลย และไม่รู้จักวิธีสังเกตอาการของจิตใจแบบนี้เสียด้วยซ้ำ

ความเฉยเมยคือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความกระตือรือร้น มันเป็นปัญหาที่อันตรายมาก เพราะพระวจนะของพระเจ้าสอนเราไว้อย่างชัดเจนว่าเราต้องตื่นตัวเฝ้าระวัง และกระตือรือร้นอยู่เสมอ (1ปต.5.8) คือเราต้องกระพือลมเพื่อให้ไฟลุกอยู่ ต้องกระทำให้ช่องประทานที่อยู่ในตัวเรานั้นรุ่งเรืองขึ้น (2 ทธ.1.6)

ฉันได้อ่านความหมายต่างๆ ของคำว่าความเฉยเมยแล้ว พอจะสรุปได้ว่ามันหมายถึง การขาดความรู้สึกรู้สึก ขาดใจปรารถนา มีความเฉื่อยชา เป็นแต่อ่อนๆ และเกียจคร้าน สิ่งที่อยู่เบื้องหลังความเฉยเมยคือวิญญานชั่ว มารรู้ดีว่าการเฉื่อยชา ขาดความตั้งใจนั้น จะทำให้ผู้เชื่อในพระคริสต์พบกับความพ่ายแพ้ในที่สุด トラบใดที่เราตั้งใจ ยืนหยัดต่อสู้มาร มันก็เอาชนะเราไม่ได้ แต่เมื่อใดที่เราเริ่มเข้าสู่สภาพที่เฉยเมย เรากำลังเจอ ปัญหาร้ายแรงเข้าแล้ว

ผู้เชื่อหลายคนถูกรอบครอบด้วยอารมณ์ความรู้สึก ถ้าเขาไม่มีอารมณ์เสียแล้ว เขาก็จะไม่ยอมลงมือทำอะไรเลยถึงแม้จะได้รับคำสอนให้ทำสิ่งนั้นๆ มาแล้วก็ตาม เขาจะสรรเสริญพระเจ้าเมื่อรู้สึกอยากจะสรรเสริญ เขาจะถวายทรัพย์ถ้าเขารู้สึกอยาก จะถวาย จะรักษาคำสั่งสัญญา ถ้าเขามีความรู้สึกเช่นนั้น แต่ถ้าเขาไม่มีความรู้สึกแล้วละก็ เขาจะไม่ยอมทำอะไรเลย

จิตใจที่ว่างเปล่าคือโอกาสของมาร ...และอย่าให้โอกาสแก่มาร

เอเฟซัส 4:27

โอกาสที่เราเปิดให้แก่มารอยู่บ่อยๆ นั้น คือการที่จิตใจของเราว่างเปล่า จิตใจที่ว่างเปล่าและเฉยเมยนั้นจะถูกป้อนด้วยความคิดผิดๆ ได้อย่างง่ายดาย

ผู้เชื่อที่มีจิตใจเฉยเมยและไม่ยอมต่อสู้กับความคิดผิดๆ จะยอมรับเอาความคิดเหล่านั้นเป็นความคิดของตนอยู่บ่อยๆ เขาจะไม่รู้ตัวว่าวิญญาณชั่วเป็นผู้ที่ป้อนความคิดผิดๆ เหล่านั้นให้แก่เขาเพราะมันได้โอกาสเนื่องจากความคิดของเขาว่างเปล่าอยู่เสมอ

ทางหนึ่งที่จะป้องกันไม่ให้ความคิดผิดๆ เข้ามาในใจของเราได้ก็คือ เราต้องป้อนความคิดที่ถูกต้องเข้าไปจนเต็มอยู่เสมอ มารอาจจะถูกขับไล่ออกไปได้ แต่มันก็จะวนเวียนไปตามถิ่นกันดารอยู่พักหนึ่ง เมื่อมันย้อนกลับมายังบ้านที่มันเคยสิงอยู่และเห็นว่า บ้านนั้นว่างเปล่าอยู่ พระธรรมลูกา 11:24-26 กล่าวไว้ว่า มันก็จะกลับเข้ามาและพาผีร้ายตัวอื่นๆ เข้ามาอยู่พร้อมกับมันด้วย ในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอนแรก เพราะเหตุนี้เราจึงไม่พยายามขับผีออกจากใคร จนกว่าจะได้สอนให้เขารู้จักวิธีป้อนความคิดที่ถูกต้องเข้าสู่จิตใจของตนเองเสียก่อน

ฉันไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่มีความคิดชั่วร้ายจะมีวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่ แต่หลายครั้งวิญญาณชั่วมักจะอยู่เบื้องหลังของความคิดชั่วร้าย เราอาจทำลายป้อมของความคิดชั่วแล้วซ้ำอีก แต่มันก็จะกลับก่อตัวขึ้นมาใหม่ได้อีกในเวลาไม่นาน จนกว่าเราจะเรียนรู้ที่จะป้อนความคิดที่ถูกต้องเข้าสู่จิตใจที่ว่างเปล่า เมื่อผีร้ายย้อนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง มันก็จะไม่พบสถานที่ที่ว่างเปล่าเพื่อจะกลับเข้ามาอาศัยได้อีก

ความบาปมีอยู่สองชนิดคือความบาปแบบเชิงรุก หรือความบาปที่เราลงมือกระทำและความบาปแบบเฉยเมย คือความบาปแห่งการละเลย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เราทำบาปเมื่อทำกระทำการที่ผิด และเมื่อเราไม่ยอมกระทำให้สิ่งที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น เราอาจทำลายความสัมพันธ์อันดีได้โดยการพูดแบบไม่รู้จักรคิด หรือหากเราละเลยไม่ยอมกล่าวถ้อยคำอันดีเพื่อแสดงความรู้สึกประทับใจเลยthings ที่เราควรจะพูด เราก็อาจทำลายความสัมพันธ์ได้เช่นกัน

คนที่เฉยเมยมักจะคิดว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรผิด เพราะว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรเลย เมื่อมีคนมาบอกว่าเขาทำผิดพลาด เขาก็จะปฏิเสธว่า "ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยนะ"

การวิเคราะห์ของเขาถูก แต่พฤติกรรมของเขาผิด ที่ปัญหาเกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะเขาไม่ยอมทำอะไรนั่นเอง

วิธีเอาชนะความเฉยเมย

เดฟ สามีสของฉันมีปัญหในเรื่องความเฉยเมยเมื่อหลายปีก่อน เขาเป็นคนที่กระตือรือร้นในหลายๆ เรื่อง ไปทำงานทุกวัน ไปตีกอล์ฟในวันเสาร์ ดูฟุตบอลวันอาทิตย์ แต่นอกจากนี้แล้วมันยากเหลือเกินที่จะกระตุ้นให้เขาทำอะไรอื่นอีก ถ้าฉันอยากให้เขาช่วยตอกตะปูติดรูปที่ข้างฝา บางที่ต้องรอสามสี่อาทิตย์กว่าจะได้ สถานการณ์นี้ทำให้เราขัดแย้งกันอยู่เสมอๆ มันดูเหมือนว่าเขาจะทำเฉพาะสิ่งที่เขาอยากทำเท่านั้น นอกจากนั้นก็ไม่ยอมทำอะไรอีกเลย

เดฟ เป็นคนที่รักพระเจ้า เมื่อเขาแสวงหาพระองค์เกี่ยวกับปัญหานี้ พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้เขาเข้าใจถึงอันตรายของความเฉยเมย เขาพบว่าวิญญาณชั่วเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังความเฉื่อยชาของเขา เขาไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเขาด้านอื่น เพราะเขาตั้งใจที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนในเรื่องเหล่านั้น แต่ในบางด้านความเฉยเมยของเขาได้กลายเป็นการให้โอกาสแก่มารที่จะควบคุมเขา เขาถูกครอบงำในเรื่องเหล่านั้น จนตกอยู่ในสภาพที่เขาไม่มีใจปรารถนา ไม่อยาก และไม่มีแรงกระตุ้นใดๆ เหลืออีกเลยที่จะทำให้เขาทำงานบางอย่างให้เสร็จสิ้นได้

การศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและการอธิษฐานเป็นอีกสองเรื่องที่เดฟรู้สึกเฉื่อยชา เพราะฉันเห็นว่าเขาไม่ค่อยได้แสวงหาการทรงนำจากพระเจ้าเลย ฉันจึงรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะยอมฟังเขา ที่จริงฉันเป็นคนที่ชอบขัดขืนอำนาจอยู่แล้ว ดังนั้นคุณคงเห็นชัดเลยว่ามารได้ใช้จุดอ่อนของเราทั้งสองคนเพื่อให้ต่อสู้กันอย่างไรบ้างหลายคนต้องหย่าร้างกันเพราะเป็นปัญหาเหล่านี้เป็นเหตุ พวกเขาไม่เข้าใจว่าอะไรคือสาเหตุที่แท้จริง

ที่จริงฉันเคยเป็นคนที่ก้าวร้าวมากเกินไป ฉันชอบวิ่งนำหน้าพระเจ้าเสมอ ในเนื้อหนัง ทำอะไรตามความคิดของตัวเองแล้วหวังว่าพระเจ้าคงจะอวยพร ส่วนเดฟไม่ค่อยจะทำอะไรมากนอกจากรอคอยพระเจ้า ซึ่งมันทำให้ฉันรู้สึกรำคาญใจมาก เดียวนี้เราต่างก็หัวเราะให้กับสภาพที่ตัวเองเคยเป็น แต่ในเวลานั้นมันไม่สนุกเอาเสียเลย และถ้าพระเจ้าไม่ทรงช่วย เราก็คงได้กลายเป็นหนึ่งในสถิติของคนที่ย่ำร้างไปแล้ว

เดฟมักจะบอกว่าฉันล้าหน้าพระเจ้าอยู่เสมอ ฉันก็จะโต้กลับว่าเขาล้าหลังพระเจ้าไปเป็นสิบลิโลเมตรแล้ว ฉันชอบบรุกรมมากเกินไป ส่วนเดฟก็เฉื่อยชามากเกินไป

ถ้าผู้เชื่อขาดความกระตือรือร้นในเรื่องใด ทั้งๆ ที่เขามีความสามารถหรือ ตะลันต์ในเรื่องนั้น ความสามารถของเขาในด้านนั้นก็แค่แคะแกร็นหรือถูกกดหนึ่งอยู่ ยิ่งเขาไม่อยากทำอะไรนานเท่าไร เขาก็จะยิ่งไม่อยากทำอะไรมากขึ้นเท่านั้น สิ่งหนึ่งที่เป็นตัวอย่างที่ดีก็คือเรื่องการออกกำลังกาย

ในช่วงนี้ฉันกำลังฝึกออกกำลังกายด้วยโปรแกรมที่ดีโปรแกรมหนึ่ง ยิ่งฉัน ออกกำลังกายมากขึ้นเท่าใด มันก็รู้สึกง่ายขึ้นไปเรื่อยๆ ตรงกันข้ามกับที่ทำตอนแรก ซึ่งรู้สึกยากมาก แต่ครั้งที่ออกกำลังกายก็ปวดเมื่อยมากเพราะฉันเฉื่อยชาในเรื่องนี้มานาน แต่ยิ่งฉันไม่ออกกำลังกายนานเท่าไร สภาพร่างกายก็จะยิ่งแย่ลงไปเรื่อยๆ ร่างกายฉันจะอ่อนแอไปเรื่อยๆ เพราะกล้ามเนื้อไม่ได้ทำงานอะไร

เดฟ เริ่มมองเห็นปัญหาของตนเองแล้ว! เขากำลังต่อสู้กับวิญญาณชั่วที่ครอบงำเขาอยู่ เนื่องจากการเฉื่อยชามาเป็นเวลานาน เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสำแดงความจริง เรื่องนี้ให้เขาเห็น เขาจึงมุ่งมั่นที่จะเป็นคนกระตือรือร้นและทำการในเชิงรุกมากขึ้นอีก ไม่ใช่เกียจคร้านและผลัดวันประกันพรุ่ง

การตัดสินใจทำเป็นขั้นตอนที่ง่าย แต่การลงมือกระทำจริงๆ เป็นสิ่งที่ยาก มันยาก ก็เพราะว่าเขาต้องกลับไปกระตุ้นแต่ละเรื่องที่เขาเฉื่อยชายุ่งในตอนนี ให้เกิดความตื่นตัวและเข้มแข็งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

เขาจะต้องตื่นนอนตอนตีห้าแล้วอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานก่อนจะไปทำงาน สงครามเกิดขึ้นแล้ว มารไม่ยอมสูญเสียดินแดนที่มันครอบครองไว้แล้ว มันจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ เป็นอันขาด เดฟมักจะตื่นขึ้นมาเข้าเฝ้าพระเจ้าแล้วก็ฟุบหลับไปบนมานั่ง แต่ถึงแม้เขาเพลอหลับไปบ้างเป็นบางครั้ง เขาก็ค่อยๆ พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เพราะเขายอมลุกจากที่นอนด้วยความตั้งใจที่จะสร้างนิสัยในการเป็นนักอธิษฐาน

มีหลายครั้งที่เขารู้สึกเบื่อ มีบางวันที่เขารู้สึกว่าไม่ได้ทำอะไรให้ศิษย์หน้าได้เลย เขาไม่เข้าใจในพระวจนะที่อ่าน การอธิษฐานก็รู้สึกเหมือนไม่ได้รับชัยชนะ แต่เขาก็ ยืนหยัดสู้ เพราะเหตุที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สำแดงให้เขาเห็นถึงความเฉื่อยชาของตนเอง

ฉันเริ่มสังเกตเห็นว่าเมื่อใดที่ต้องการให้เดฟช่วยติตรูปหรือซ่อมแซมบ้าน เขาจะรีบตอบสนองทันที เขาเริ่มกลับเป็นเจ้าของความคิดของตนเองและตัดสินใจได้เอง มีหลายครั้งเขาไม่รู้สึกลอยๆ จะทำอะไรตามธรรมชาติ แต่เขาตัดสินใจทำในสิ่งที่ขัดกับความรู้สึกและความต้องการของเนื้อหนัง ยิ่งเขาตัดสินใจทำในสิ่งที่เขารู้ว่าเป็น เรื่องที่ถูกต้องมากเท่าไร เขาก็รู้สึกว่าเขาเองมีเสรีภาพมากขึ้นเท่านั้น

ฉันบอกตามตรงว่ามันไม่ง่ายเลยสำหรับเขา เขาไม่ได้เป็นอิสระในเวลาเพียง

ไม่กี่วัน ความเฉยเมยเป็นสภาวาการณ์ที่ยากที่สุดประการหนึ่งที่เราจะเอาชนะ
 ทั้งนี้เพราะดังที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่า มันไม่มีความรู้สึกใดๆ เหลืออยู่ที่จะคอยสนับสนุน
 ให้กำลังใจเรานั้นเอง

เดฟยื่นหยัดสู้โดยพระกำลังของพระเจ้า เตี่ยนี่เขาไม่ใช่คนเฉื่อยชาก็แล้ว
 เขาเป็นผู้จัดการขององค์การชีวิตในพระวจนะ ดูผลงานประกาศทางวิทยุและโทรทัศน์
 ของเราทุกอย่าง รวมทั้งด้านการเงินของเราทั้งหมดด้วย เขาเดินทางไปในที่ต่างๆ
 กับฉันแบบเต็มเวลา เป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับตารางเวลาในการเดินทางหมดทุกอย่าง
 เขาเป็นหัวหน้าครอบครัวที่เยี่ยมยอดด้วย เขาใช้เวลาอธิษฐานและศึกษาพระวจนะ
 พระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ กล่าวโดยสรุป เขาเป็นบุรุษคนหนึ่งที่น่าศรัทธาและเคารพ

เขายังไปตีกอล์ฟและดูกีฬาอยู่เหมือนเดิม แต่เขาทำหน้าที่อื่น ๆ ที่ควรจะทำด้วย
 ถ้าคุณได้รู้จักกับเขาเตี่ยนี่และเห็นความสำเร็จต่างๆ ของเขา คงไม่มีใครคิดว่าเขาเคยเป็น
 คนเฉื่อยชามากขนาดนั้น

เราสามารถเอาชนะสภาวาการณ์แห่งความเฉยเมยนี้ได้ แต่การที่จะเอาชนะ
 ความเฉยเมยในภาคปฏิบัติได้นั้น เราต้องเอาชนะความเฉยเมยในความคิดเสียก่อน
 เดฟจะก้าวหน้าในเรื่องนี้ไม่ได้เลยหากเขาไม่ได้ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนวิธีการคิดของเขาเสียก่อน

การกระทำที่ถูกต้องเป็นผลมาจากการคิดที่ถูกต้อง

**อย่าประพฤติดังคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจแล้ว
 อุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า
 จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยี่ยม**

โรม 12:2

มีหลักการสำคัญประการหนึ่งที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเรา
 จะดำเนินชีวิตในชัยชนะไม่ได้เลยหากไม่เข้าใจและไม่ดำเนินชีวิตตามหลักการข้อนี้
 หลักการที่ว่านี่ก็คือการกระทำที่ถูกต้องเป็นผลมาจากการคิดที่ถูกต้อง

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เราจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเราไม่ได้เลย หากเรา
 ไม่เปลี่ยนแปลงความคิดของเราเสียก่อน

ลำดับที่ถูกต้องตามแนวทางของพระเจ้า นั่น ความคิดที่ถูกต้องจะต้องเกิดขึ้น
 ก่อน แล้วการกระทำที่ถูกต้องจะตามมา ฉันเชื่อว่าการกระทำที่ถูกต้องหรือพฤติกรรม
 ที่เหมาะสมเป็น "ผล" ของความคิดที่ถูกต้อง ผู้เชื่อส่วนใหญ่พยายามดิ้นรนที่จะทำ

ในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ผลไม้มิได้เกิดขึ้นได้โดยการดีนรณ ผลไม้เป็นผลพวงของการที่ กิ่งติดสนิทอยู่กับลำต้น (ยน.15.4) และส่วนหนึ่งของการติดสนิทก็คือการเชื่อมพียง (ยน.15.10)

ฉันขอบยกพระธรรมเอเฟซัส 4.22-24 เมื่อต้องสอนถึงหลักการเรื่องนี้ ข้อ 22 กล่าวว่า "ท่านจงทิ้งตัวเก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปสู่ความตายตามต้นหาอันเป็นที่ลือกสงว"

ข้อที่ 24 กล่าวต่อไปว่า "และให้ท่านสวมสภาพใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง"

เราเห็นแล้วว่า ข้อที่ 22 สอนให้เราหยุดกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสม และข้อที่ 24 บอกให้เราเริ่มกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ข้อที่ 23 เป็นข้อที่ฉันขอเรียกว่าเป็น "ข้อพระธรรมที่เป็นสะพานเชื่อม" ซึ่งบอกให้เรารู้ว่าเราจะก้าวออกจากข้อที่ 22 (การประพฤติที่ไม่เหมาะสม) ไปสู่ข้อที่ 24 (การประพฤติที่เหมาะสม) ได้อย่างไร และจงให้วิญญาณจิตของท่านเปลี่ยนแปลงใหม่

เป็นไปไม่ได้ที่เราจะเปลี่ยนจากพฤติกรรมที่ผิดไปสู่พฤติกรรมที่ถูกต้อง โดยที่ไม่เปลี่ยนแปลงความคิดเสียก่อน คนที่เฉื่อยชาอาจจะอยากทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่จะไม่มีวันทำเช่นนั้นได้เลยหากเขาไม่ตั้งใจที่จะกระตุ้นความคิดของตนให้กระตือรือร้นขึ้น แล้วปรับความคิดให้เข้ากับพระวจนะและพระประสงค์ของพระเจ้า

มีตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่แวบเข้ามาในความคิดของฉัน เป็นเรื่องของผู้ชายคนหนึ่ง ที่มาเข้าแถวรอรับการอธิษฐานเพื่อการสัมมนาของฉัน เขามีปัญหาเรื่องโรคกระดูก เขารักภรรยาของตนมากและไม่อยากให้อายุขัยของเขาพัง แต่ปัญหาของเขาจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขไม่เช่นนั้นเขาจะกลายเป็นผู้ทำลายครอบครัวของตนเองแน่

"อาจารย์ออยซ์ครับ ผมมีปัญหาเรื่องโรคกระดูก" เขากล่าว "มันดูเหมือนว่าผมออกห่างผู้หญิงคนอื่นไม่ได้เลย ช่วยอธิษฐานปลดปล่อยผมได้ไหมครับ? ผมได้รับการอธิษฐานเมื่อมาหลายครั้งแล้ว แต่รู้สึกไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย"

ในเวลานั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงนำให้ฉันบอกเขาว่า "ได้ค่ะ ฉันจะอธิษฐานให้คุณ แต่คุณต้องรับผิดข้อบกพร่องต่างๆ ที่คุณยอมให้มันเข้ามาปรากฏในความคิดของคุณเอง คุณต้องไม่คิดถึงภาพไป หรือจินตนาการว่าตัวเองกำลังนอนกับผู้หญิงคนอื่น ถ้าคุณต้องการที่จะได้รับเสรีภาพจริงๆ"

คนอื่นๆ อีกหลายคนก็เป็นเช่นเดียวกันกับผู้ชายคนนี้ เขาตระหนักในทันทีว่าเหตุใดตนเองจึงไม่ได้รับการปลดปล่อยสักที ทั้งๆ ที่เขาต้องการที่จะมีเสรีภาพ เหตุผล

ก็คือเขาต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมของตน แต่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความคิด

บ่อยครั้งที่ ความคิดของเรากลายเป็นเหมือนสถานที่ที่ คนเล่นสนุก กับความบาป พระเยซูคริสต์ไว้ในมัทธิว 5.27, 28 ว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินคนกล่าวแล้วว่า อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา แต่เราบอกท่านว่า ผู้ใดมองผู้หญิงด้วยใจกำหนัด ผู้นั้น ได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว” หนทางที่จะก้าวไปสู่การกระทำบาปนั้น ความคิดบาปได้แผ้วถางไว้รออยู่แล้ว

ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเคยเข้าร่วมกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ในบ้านที่ฉันจัดขึ้น เป็นครั้งแรก เธอได้มอบถวายชีวิตให้พระเจ้าแล้วและต้องการให้ชีวิตสมรสและครอบครัว ของตนมีความมั่นคง เพราะทุกสิ่งในชีวิตของเธอมันยุ่งเหยิงไปหมด ไม่ว่าจะเรื่องบ้าน เรื่องลูก เรื่องครอบครัว การเงิน สุขภาพ และเรื่องอื่นๆ เธอยอมรับอย่างเปิดเผยว่า เธอไม่รักสามีเลย ที่จริงเธอรู้สึกรังเกียจเขาเสียด้วยซ้ำ เธอรู้ตัวดีว่าทำที่ตั้งกล่าวไม่ถูกต้อง เธออยากจะรักเขา แต่ก็ดูเหมือนว่ารู้สึกทนไม่ได้เลยที่จะอยู่ใกล้เขา

เราร่วมกันอธิษฐาน เธออธิษฐานและทุกคนก็อธิษฐานด้วยเราขอขอบพระคัมภีร์ ให้เธออ่าน เอาเทปคำเทศนาให้ฟัง ทำทุกอย่างเท่าที่จะนึกออก ถึงแม้ดูเหมือนว่าเธอจะพยายามทำตามคำแนะนำทุกอย่างแต่ก็ยังไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย ปัญหาอยู่ตรงไหน กันแน่? ในช่วงที่เราให้คำปรึกษาเธออยู่นั้น เราพบว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ชอบเพื่อฝัน มาตลอดชีวิต เธอชอบจินตนาการเสมอว่าตัวเองเป็นเจ้าของในเทพนิยาย เมื่อเจ้าชาย รูปงามออกจากที่ทำงานมาถึงบ้านเขาก็จะเอาช่อดอกไม้มามอบให้เธอพร้อมด้วยขนมหวาน โอบกอดเธอด้วยความรักจนตัวลอยพันพัน

แต่ละวันเธอชอบนึกถึงแต่ภาพอย่างนั้น และเมื่อสามีอ้วนจุของเธอกลับมา ถึงบ้านด้วยความเหน็ดเหนื่อย มีเหงื่อโชก และเนื้อตัวสกปรก (เขาพันหลอซีหนึ่งด้วย) เธอจึงรู้สึกรังเกียจเขาอย่างยิ่ง

ลองนึกถึงสถานการณ์นี้สักครู่หนึ่ง ผู้หญิงคนนี้นับเกิดใหม่แล้ว แต่ชีวิตของเธอ เต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง เธออยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อพระเจ้าและมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และเธอก็อยากจะทำสามีของตนด้วยเพราะรู้ว่านั่นคือหน้าที่พระทัยพระเจ้า เธออยาก ประสบชัยชนะในชีวิตและในครอบครัว แต่ความคิดของเธอคือสิ่งที่ทำให้เธอพ่ายแพ้ ไม่มีทางใดเลยที่จะทำให้เธอเอาชนะความรูสึกรังเกียจสามีได้จนกว่าเธอจะเริ่ม ปฏิบัติตัวด้วย “จิตใจที่ปรกติ”

ในด้านจิตใจนั้นเธอกำลังมีชีวิตอยู่ในโลกที่ไม่มีอยู่จริง และไม่มีทางที่จะ เป็นจริงขึ้นมาได้ ดังนั้นเธอจึงไม่พร้อมที่จะเผชิญกับความเป็นจริง เธอมีจิตใจที่เฉยเมย

เธอไม่ได้เลือกที่จะคิดตามพระวาทะของพระเจ้า วิญญาณชั่วได้ป้อนความคิดนั้นเข้าสู่จิตใจของเธอ

จงให้ใจจดจ่ออยู่ที่สิ่งซึ่งอยู่เบื้องบน

ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายตามซึ่งพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงสถิตอยู่คือประทับข้างขวาของพระเจ้า จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลก

โคโลสี 3:1 - 2

เราได้เห็นหลักการเดียวกันนี้อีกครั้งหนึ่งแล้ว นั่นคือ หากเราต้องการดำเนินชีวิตอย่างคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายตามซึ่งพระเยซูได้ทรงจัดเตรียมไว้แล้วนั้น เราก็ต้องแสวงหาชีวิตใหม่ซึ่งเต็มไปด้วยฤทธิ์เดช โดยการเอาใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลกนี้

อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ชัดว่า ถ้าคุณและฉันอยากมีชีวิตที่ดี เราก็ต้องคิดจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ดีๆ

ผู้เชื่อจำนวนมากปรารถนาชีวิตที่ดี แต่เขาเอาแต่นั่งอยู่เฉยๆ เพื่อฝันว่าจะมีอะไรดีๆ เกิดขึ้นกับตัวเองบ้าง บ่อยครั้งที่เขารู้สึกอิจฉาคนอื่นซึ่งมีชีวิตในชัยชนะ และรู้สึกขมขื่นที่ชีวิตตัวเองเต็มไปด้วยความยากลำบาก

หากคุณปรารถนาที่จะมีชัยชนะเหนือปัญหา ถ้าคุณต้องการอย่างแท้จริงที่จะดำเนินชีวิตอย่างผู้ที่เป็นขึ้นมาจากความตาย คุณต้องไม่ทำตัวเป็นคนสันหลังยาวที่เอาแต่นั่งเพื่อฝัน คุณต้องกระตือรือร้น ไม่ใช่เฉื่อยชา การกระทำที่ถูกต้องเริ่มต้นที่การคิดที่ถูกต้อง อย่าเป็นคนเฉื่อยชาเฉยเมย จงเริ่มต้นเลือกคิดในสิ่งที่ถูกต้องเสียแต่วันนี้

บทที่ 15

พระทัยของพระคริสต์

เพราะว่าใครเล่ารู้จักพระทัยของพระเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้ แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

1 โครินธ์ 2:16

ฉันเชื่อว่าตอนนี้คุณได้ตัดสินใจแน่วแน่แล้วที่จะเลือกคิดในสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นตอนนี้ให้เราพิจารณาดูว่าความคิดอย่างไรบ้างที่ถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องในพระผู้เป็นเจ้า แน่หนอน มีความคิดหลายอย่างซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งที่พระเยซูคงไม่ยอมคิด เมื่อพระองค์ยังดำเนินอยู่ในโลกนี้ ถ้าเราต้องการดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ เราก็จะต้องเริ่มคิดตามอย่างของพระองค์

ในจุดนี้ คุณคงคิดว่า "เป็นไปได้หรือหากอาจารย์จอยซ์ พระเยซูเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบ ฉันคงปรับปรุงความคิดของตนเองได้บ้าง แต่ไม่มีทางหรือที่จะคิดได้อย่างองค์พระเยซู"

เออาละ พระคัมภีร์กล่าวว่า เรามีพระทัยของพระคริสต์ เรามีหัวใจใหม่ และวิญญาณใหม่

ใจใหม่และวิญญาณใหม่

เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า

และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้าและกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และให้รักษากฎหมายของเราและกระทำตาม

เอเสเคียล 36:26 - 27

ในฐานะที่เป็นคริสเตียนเรามีธรรมชาติใหม่แล้ว ซึ่งที่จริงคือธรรมชาติของพระเจ้าที่ประทานแก่เราในตอนที่ยังเกิดใหม่นั้นเอง

เราเห็นจากพระคัมภีร์ตอนนั้นแล้วว่า พระเจ้าทรงทราบว่าจะให้เราดำเนินตามกฎเกณฑ์และแนวทางของพระองค์ได้นั้น พระองค์จะต้องทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์และหัวใจใหม่ (ความคิดใหม่) ให้แก่เรา โรม 8.6 กล่าวถึงจิตใจที่ติดพันอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและจิตใจที่ติดพันอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ และกล่าวว่าการดำเนินตามจิตใจที่ติดพันอยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะทำให้เราพบกับความตาย และการดำเนินตามจิตใจที่ติดพันอยู่ฝ่ายพระวิญญาณจะทำให้เราพบกับชีวิต

เพียงแค่เรารู้จักเรียนรู้ที่จะแยกแยะระหว่างชีวิตกับความตาย เราก็จะก้าวหน้าไปได้อย่างมากมายเลยทีเดียว

ถ้ามีสิ่งใดที่คุณทำแล้วมันนำความตายมาสู่คุณ ก็จงอย่าทำอีกต่อไป เมื่อความคิดดีที่แวบเข้ามาในใจแล้วเต็มไปด้วยความตาย คุณก็รู้ได้ทันทีว่านั่นไม่ใช่ความคิดที่มาจากพระวิญญาณ

เพื่อจะอธิบายในเรื่องนี้ ฉันขอสมมุติว่าฉันกำลังคิดถึงเรื่องการที่ฉันได้รับความไม่ยุติธรรมจากใครคนหนึ่งซึ่งทำให้ฉันรู้สึกโกรธ ฉันจึงเริ่มเกิดความคิดไม่ชอบคนคนนั้นเอามากๆ ถ้าฉันเป็นคนรู้จักสังเกตใจตนเองก็จะเห็นว่าตัวเองกำลังเต็มไปด้วยความตาย ฉันรู้สึกเจ็บใจ เต็มไปด้วยความเครียด ฉันอาจเริ่มรู้สึกไม่สบายในด้านร่างกายด้วย ผลจากการมีความคิดผิดๆ นี้ อาจทำให้เกิดอาการปวดหัว ปวดกระเพาะ และเหนื่อยล้าอย่างผิดปกติ ในทางกลับกันถ้าฉันคิดว่าพระเจ้าอวยพรฉันมากแค่ไหน และพระองค์ทรงต่อฉันมากเพียงใด ฉันก็จะสังเกตเห็นว่าตนเองกำลังเต็มไปด้วยชีวิต

ถ้าผู้เชื่อเรารู้จักสังเกตแยกแยะระหว่างชีวิตและความตายในชีวิตของตน มันจะเป็นประโยชน์อย่างมาก พระเยซูได้ทรงจัดเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้วเพื่อจะให้เราได้เต็มไปด้วยชีวิต โดยการที่พระองค์ทรงเอาความคิดของพระองค์บรรจุไว้ในตัวเราทั้งหลาย เราสามารถที่จะเลือกดำเนินชีวิตในน้ำใจ (ความคิด) อย่างพระคริสต์

ต่อไปนี้เป็นแนวทางต่างๆ ที่เราต้องทำ เพื่อที่จะมีชีวิตที่เต็มไปด้วยน้ำใจ (ความคิด) อย่างพระเยซูคริสต์

1. คิดในแง่บวก

สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือ นอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน

อาโมส 3:3

ความคิดของเราต้องเป็นอย่างไร จึงจะถือว่าเป็นความคิดที่สอดคล้องกับพระทัยหรือความคิดของพระคริสต์? ต้องเป็นความคิดในแง่บวกแน่นอน ในบทก่อนๆ เราได้อภิปรายกันแล้วถึงความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่เราจะต้องมีความคิดในแง่บวก ตอนนี้คุณอาจจะต้องย้อนกลับไปอ่านดูบทที่ 5 เพื่อทบทวนความจำถึงความสำคัญของการมีความคิดในแง่บวก ฉะนั้นย้อนกลับไปอ่านดูแล้วรู้สึกได้รับพระพรมากถึงแม้จะเป็นผู้เขียนเองก็ตาม

ไม่รู้ว่าจะเน้นถึงความสำคัญของการมีความคิดในแง่บวกอย่างไรจึงจะพอพระเจ้าทรงเป็นผู้มีความคิดในแง่บวก และถ้าเราอยากจะดำเนินไปพร้อมกับพระองค์ เราก็ต้องปรับคลื่นให้ตรงกันกับพระองค์แล้วเริ่มต้นคิดในแง่บวก ฉะนั้นไม่ได้หมายถึงการฝึกควบคุมจิตใจ แต่หมายถึงการเป็นคนที่มีความคิดในแง่บวกในทุกๆ ด้าน

ขอให้เราเริ่มทัศนคติและท่าทีในแง่บวก รักษาความคิดและความคาดหวังในแง่บวกไว้เสมอ และร่วมสนทนากันในแง่บวก

พระเยซูได้ทรงสำแดงถึงทัศนคติและท่าทีในแง่บวกอย่างเด่นชัด พระองค์ทรงทนทุกข์ยากลำบากสารพัด ทั้งถูกคนโจมตี กล่าวร้ายเป็นความเท็จ ถูกสาวะทิ้งในยามที่พระองค์ต้องการเพื่อนมากที่สุด ถูกขยี้หยัน เปลาเปลิเยว ถูกเข้าใจผิด และสิ่งที่น่าท้อใจอื่นๆ อีกสารพัดอย่าง แต่ในท่ามกลางเหตุการณ์ในแง่ลบเหล่านี้พระองค์ยังทรงดำรงไว้ ซึ่งความคิดในแง่บวก พระองค์ทรงไว้ซึ่งพระดำรัสหนุนจิตใจอยู่เสมอ ทรงประทานความหวังใจแก่ทุกคนที่เข้ามาใกล้พระองค์เสมอ

พระทัยของพระคริสต์ที่อยู่ในตัวเราเป็นสิ่งที่เป็นแง่บวก ดังนั้นเวลาใดที่เราเกิดความคิดในแง่ลบแสดงว่าเราไม่ได้ดำเนินการโดยน้ำใจแบบพระเยซูคริสต์ คนนับล้านกำลังทนทุกข์เพราะความหดหู่ และฉันเห็นว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่คนเราจะเกิดความรู้สึกหดหู่โดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความคิดในแง่ลบ นอกเสียจากว่าจะเกิดจากการบำบัดด้วยยารักษาโรค และถึงจะเป็นเช่นนั้นการคิดในแง่ลบก็จะยิ่งทวีปัญหาและอาการป่วยให้หนักยิ่งขึ้นไปอีก

จากพระธรรมสดุดี 3:3 พระเจ้าทรงเป็นพระสิริและผู้ทรงยกชูศีรษะเราขึ้น พระองค์ประสงคที่จะยกเราขึ้นในทุกด้าน ทั้งความหวัง ท่าที อารมณ์ ศีรษะ มือ และหัวใจของเรา คือทุกส่วนในชีวิตของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ยกชูเราขึ้นซึ่งสถิตอยู่เบื้องบน

พระเจ้าทรงประสงคที่จะยกชูเราขึ้น มารร้ายต้องการที่จะกดเราให้ต่ำลง ซาตานจะใช้เหตุการณ์ในแง่ลบในชีวิตของเรา เพื่อกดให้เราตกต่ำ พจนานุกรมให้ความหมายของคำว่ากดดันไว้ว่า "ทำให้วิญญาณตกต่ำลง ทำให้รู้สึกเศร้า" เว็บบสเตอร์อธิบายว่า

สิ่งที่ถูกกดตันนั้นคือสิ่งที่ “จมลึกลงจนต่ำกว่าพื้นทีล้อมรอบหลุม” คำว่า กดตัน หรือหดหู่ หมายถึง การจมลง การกด หรือกดไว้ให้อยู่ต่ำกว่าพื้น เรามีโอกาสที่จะคิดในแง่ลบ อยู่เสมอ แต่มันเป็นสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกตกต่ำลงไปอีก การคิดแง่ลบ ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย มีแต่เพิ่มปัญหาให้เราเท่านั้น

วิธีเอาชนะความกดตันหรือความรู้สึกหดหู่

พระธรรมสดุดี 143:3-10 อธิบายให้เราเข้าถึงความหมายและวิธีเอาชนะความกดตันไว้ ขอให้พิจารณาดูพระธรรมตอนนี้อย่างละเอียด เพื่อเราจะได้อ่านถึงขั้นตอนที่จะเอาชนะการโจมตีของศัตรูได้

1. พิจารณาดูว่าอะไรคือสาเหตุและลักษณะของปัญหา

เพราะศัตรูไล่กดข้าพระองค์ มันทนชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระทำให้ข้าพระองค์นั่งในที่มืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว

สดุดี 143:3

ประโยคที่ว่า “มันได้กระทำให้ข้าพระองค์นั่งในที่มืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว” ฟังดูแล้วเหมือนคนที่หดหู่ใจ

ขอให้สังเกตว่าสาเหตุหรือแหล่งแห่งความหดหู่ หรือการโจมตีจิตใจนี้ คือซาตาน

2. ขอให้รับทราบว่าคุณกดตันหรือความหดหู่เป็นสิ่งที่แย่งเอาชีวิตและความสว่างออกไปจากเรา

เพราะฉะนั้นใจของข้าพระองค์อ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์จิตใจภายในข้าพระองค์ก็กลัวลาน

สดุดี 143:4

ความหดหู่จะบีบคั้น กดขี่ กำลังและเสรีภาพในฝ่ายวิญญาณของเรา

วิญญาณของเรา (ซึ่งได้รับกำลังและการชูใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า) เป็นสิ่งที่ทรงพลังและมีเสรีภาพ ดังนั้นซาตานจึงหาช่องทางที่จะกดขี่กำลัง และเสรีภาพของวิญญาณไว้ โดยเอาความมืดมนและเศร้าโศกยึดเยียดเข้าสู่ความคิดของเรา ขอให้ระลึกว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องขับความรู้สึกหดหู่ใจออกไปในทันทีที่มันแวบเข้ามาในความคิด ยิ่งเราปล่อยให้มันอยู่นานเท่าใด เรายิ่งขับมันออกไปยากขึ้นเท่านั้น

3. จงระลึกถึงช่วงเวลาที่ได้รับพระพร

ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์ภาวนาถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์

สดุดี 143:5

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ เราได้เห็นถึงวิธีที่ผู้เขียนพระธรรมสดุดีตอบสนองต่อสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ หน้าที่ของจิตใจคนเรานั้นได้แก่การจดจำ การภาวนา และใคร่ครวญ ผู้เขียนสดุดีต้องรู้ว่าความคิดของตนจะมีผลกระทบต่อความรู้สึก ท่านจึงพยายามคิดถึงสิ่งที่จะช่วยให้ตนเอาชนะการโจมตีที่เข้ามาในความคิดได้

4. จงสรรเสริญพระเจ้าเมื่ออยู่ท่ามกลางปัญหา

ข้าพระองค์เหยียดแขนออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก

สดุดี 143:6

ผู้เขียนสดุดีรู้ถึงความสำคัญของการสรรเสริญ ท่านจึงได้ชูมือขึ้นสรรเสริญพระเจ้า ท่านป่าวประกาศว่าสิ่งที่ท่านต้องการอย่างแท้จริงนั้นคือพระเจ้า มีแต่พระองค์เท่านั้นที่จะทำให้ท่านอิ่มใจได้

บ่อยครั้งเหลือเกินที่เรารู้สึกหดหู่ใจเพราะเราต้องการบางสิ่งบางอย่างแล้วแสวงหามันผิดที่ ซึ่งมีแต่จะทำให้เกิดปัญหามากขึ้นเท่านั้น

ในพระธรรมเยเรมีย์ 2.13 พระเจ้าตรัสว่า “เพราะว่าประชากรของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ คือเขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็นแล้วสกัดหินซึ่งน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นแอ่งแตกที่ซึ่งน้ำตาย ซึ่งซึ่งน้ำไม่ได้”

พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถให้น้ำ แก่ดวงวิญญาณที่หิวกระหายได้ อย่าหลงคิดว่าจะมีสิ่งอื่นใดที่ทำให้คุณพึงพอใจและอิ่มใจได้ การเสาะหาสิ่งที่ผิดจะทำให้คุณรู้สึกผิดหวังเสมอ ความรู้สึกผิดหวังนั้นแหละที่จะเปิดประตูไปสู่ความหดหู่ใจ

5. จงทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรีบตอบข้าพระองค์ ใจข้าพระองค์ฝ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ไว้จากข้าพระองค์เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย

สดุดี 143:7

ผู้เขียนสวดได้ร้องขอความช่วยเหลือ คำพูดของท่านแปลได้ง่ายๆ ว่า “เร็วหน่อยเถิดพระเจ้าข้า เพราะถ้าไม่มีพระองค์ ข้าพระองค์คงจะยืนหยัดต่อไปได้อีกไม่นานแล้ว”

6. จงฟังเสียงของพระเจ้า

ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยืนถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์

สดุดี 143:8

ผู้เขียนสวดรู้ว่าท่านจำเป็นต้องได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า ท่านต้องการการยืนยันถึงความรักและพระกรุณาของพระเจ้า ท่านต้องการให้พระเจ้าสนพระทัยและนำพาในชีวิต

7. จงอธิษฐานขอความช่วยเหลือ

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์

สดุดี 143:9

อีกครั้งหนึ่งที่ผู้เขียนสวดประกาศว่า พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยเหลือท่านได้ ขอให้สังเกตว่า ตลอดข้อความเหล่านี้ท่านได้เอาใจของท่านจดจ่ออยู่ที่พระเจ้าไม่ได้อยู่ที่ปัญหา

8. จงแสวงหาพระปัญญา ความรู้ และการทรงนำจากพระเจ้า

ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระวิญญูณประเสริฐของพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ไปตามวิถีราบ

สดุดี 143:10

ผู้เขียนสวดนี้อาจจะชี้ให้เราเห็นว่า ท่านได้ก้าวออกจากรู้พระทัยของพระเจ้า จึงเป็นเหตุให้จิตใจโดนโจมตี ตอนนี้ท่านจึงต้องการกลับมาอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง เพราะตระหนักแล้วว่า การอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้ท่านปลอดภัย

จากนั้นท่านจึงทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้ท่านมั่นคง ฉันเชื่อว่าข้อความที่ว่า "ทรงนำข้าพระองค์ไปตามวิถีราบ" บ่งชี้ถึงอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่สงบนิ่ง ท่านอยากให้ อารมณ์มั่นคง ไม่ขึ้นๆ ลงๆ

จงใช้ศาสตร์ราวของคุณ

เพราะว่าศาสตร์ราวของเราไม่เป็นฝ่ายโลกีย์วิสัยแต่มีฤทธิ์เดชจากพระเจ้า อาจทำลายป้อมได้

คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และทิวิมานะทุกประการที่ตั้งตัว ขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับ จนถึงรับฟังพระคริสต์

2 โครินธ์ 10:4 - 5

ซาตานใช้ความรู้สึกหดหู่ใจเพื่อลากคนนับล้านลงไปสู่หลุมแห่งความมืด และสิ้นหวัง บ่อยครั้งความหดหู่ใจนำไปสู่การฆ่าตัวตาย คนที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ เป็นคนที่มีความคิดในแง่ลบมากจนไม่เหลือความหวังสำหรับอนาคตอีกเลย

ขอให้ระลึกไว้ว่า ความรู้สึกในแง่ลบ เกิดจากความคิดในแง่ลบ

ความคิดของเราคือสามารบ เป็นสถานที่ที่เราระงับหรือแพ้สงคราม จงเลือกเสีย แต่วันนี้ที่จะเป็นคนมีความคิดในแง่บวก ทำลายจินตนาการในแง่ลบไปให้หมด และ น้อมนำความคิดของคุณให้อยู่ใต้บังคับของพระคริสต์ (2 คร.10.5)

2. จงมีใจจดจ่ออยู่ที่พระเจ้า

ใจแน่วแน่นั้นพระองค์ทรงรักษาไว้ในसानติภาพอันสมบูรณ์อย่างต่อเนื่อง เพราะใจของเขา (ทั้งความมุ่งหมายและบุคลิกภาพของใจ) พักอยู่ในพระองค์ เพราะเขาอุทิศตัวให้แก่พระองค์ พึงพาในพระองค์ และหวังในพระองค์อย่างมั่นใจ

อิสยาห์ 26.3

พระเยซูทรงดำรงความสามัคคีธรรมกับพระบิดาอย่างต่อเนื่อง เป็นไปไม่ได้ ที่เราจะมีสามัคคีธรรมกับใครได้อย่างเต็มที่ โดยที่ใจไม่ได้จดจ่ออยู่กับคนนั้น ถ้าฉัน กับสามีหนึ่งอยู่ในรถยนต์ด้วยกัน แล้วเขาพูดกับฉันแต่ใจฉันจดจ่ออยู่กับสิ่งอื่น ก็แสดงว่า ตอนนั้นเราไม่ได้สามัคคีธรรมกัน เพราะฉันไม่ได้ให้ความสนใจเขาเลย ดังนั้นฉันเชื่อว่า เราสามารถพูดได้ว่าผู้ที่คิดตามพระทัยของพระคริสต์นั้นต้องมีใจจดจ่ออยู่ที่พระเจ้าและ พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์

จงภาวนาถึงพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

จิตใจของข้าพระองค์จะอิม่หน้าดังกินเนื้ออย่างดีและไขมัน และปากของ
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ขึ้นบาน
เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอนและภาวนาถึงพระองค์
ทุก ๆ ยาม

สดุดี 63:5 - 6

ข้าพระองค์จะตรึงตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และรำพึงถึง
พระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระองค์

สดุดี 77:12

ข้าพระองค์จะภาวนาข้อบังคับของพระองค์ และจับดาของข้าพระองค์อยู่
ที่วิถีทั้งหลายของพระองค์

สดุดี 119:15

ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์ภาวนาถึงทุกสิ่งที่พระองค์
ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์

สดุดี 143:5

บ่อยครั้งที่ดาวิดผู้เขียนสดุดี ได้กล่าวถึงการภาวนาถึงพระเจ้า คุณความดี
พระราชกิจและพระมรรคาของพระองค์ การคิดใคร่ครวญถึงคุณความดีและกิจการ
อัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระเจ้านั้น ก่อให้เกิดความชื่นใจเป็นอันมาก

ฉันชอบดูรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับธรรมชาติ ชีวิตสัตว์และท้องทะเล ฯลฯ
เพราะมันสะท้อนให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่และน่าเกรงกลัวของพระเจ้า มันทำให้เราเห็นถึง
ความคิดสร้างสรรค์อันไม่มีขีดจำกัดและฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการผดุงสรรพสิ่งไว้
(สบบ.1.3)

หากคุณต้องการประสบชัยชนะ คุณจำเป็นต้องภาวนาถึงพระเจ้า พระมรรคา
และพระราชกิจของพระองค์อยู่เป็นประจำเสมอ

ข้อพระคัมภีร์ที่ฉันโปรดปรานมากข้อหนึ่งคือ สดุดี 17:15 ซึ่งผู้เขียนสดุดี
ได้กล่าวถึงพระเจ้าไว้ว่า "ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของพระองค์
ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิม่เอิบใจด้วยพระลักษณะ
ของพระองค์"

สามัคคีธรรมกับพระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตามเราจะบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้น ก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์พระผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน

ยอห์น 16:7

ถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูเป็นผู้ตรัสก่อนที่พระองค์จะเสด็จสู่สวรรค์ เพื่อประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาอย่างเต็มด้วยพระสิริ เราเห็นได้ชัดจากพระคัมภีร์ตอนนี้ว่าพระเจ้ามีน้ำพระทัยให้เราสนิทสนมและสามัคคีธรรมกับพระองค์

ไม่มีอะไรที่ใกล้ชิดกับเรายิ่งกว่าความคิดของเราอีกแล้ว ดังนั้นถ้าเราเพิ่มความความคิดของเราให้เต็มไปด้วยพระผู้เป็นเจ้า มันก็จะทำให้เราระลึกพระองค์และเริ่มขึ้นชมกับการมีสามัคคีธรรมกับพระองค์อยู่เสมอ ซึ่งนั่นแหละจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจดี สันติสุข และชัยชนะมาสู่ชีวิตประจำวันของเรา

พระองค์ทรงสถิตอยู่กับเราเสมอ ดังที่ได้ทรงสัญญาไว้ (มธ.28.20, ฮบ.13.5) แต่เราจะไม่ตระหนักถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์เลย จนกว่าเราจะคิดถึงพระองค์ ถ้าฉันอยู่ในห้องกับใครคนหนึ่งแต่ใจลอยไปคิดถึงสิ่งอื่นๆ ฉันก็อาจก้าวออกจากห้องนั้นไปโดยไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่ามีคนอยู่ในห้องนั้น สิทธิพิเศษที่จะสามัคคีธรรมกับพระเจ้าก็มีลักษณะเช่นกัน พระองค์ทรงสถิตอยู่กับเราเสมอ แต่เราจำเป็นต้องคิดถึงเรื่องของพระองค์และตระหนักเสมอว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่กับเรา

3. จงมีความคิดเสมอว่า "พระเจ้าทรงรักฉัน"

ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงรู้ และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น

1 ยอห์น 4:16

ฉันได้เรียนรู้ว่า ความจริงเรื่องการที่พระเจ้าทรงรักเราก็เป็นเช่นเดียวกันกับการที่พระเจ้าสถิตอยู่กับเราด้วย ถ้าเราไม่ใคร่ครวญภาวนาถึงความรักที่พระองค์มีต่อเรา เราก็จะไม่มีประสบการณ์กับความรักนั้น

เปาโลอัครทูตในพระธรรมเอเฟซัสบทที่ 3 ขอให้พี่น้องคริสเตียนได้มีประสบการณ์กับความรักของพระเจ้าเป็นส่วนตัว พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงรักเรา แต่ว่ามีบุตรของเจ้าอีกมากมายเพียงใดที่ยังไม่เห็นถึงการสำแดงของพระเจ้า

ในเรื่องความรักนี้?

ฉันยังจำเหตุการณ์ตอนที่เราร่วมต้นงานองค์การชีวิตในพระวจนะได้ในสัปดาห์แรกนั้นฉันจะต้องจัดการประชุม จึงได้อิฐฐานต่อพระเจ้าว่าพระองค์จะให้ฉันสอนในเรื่องใด พระองค์ตรัสตอบว่า “จงบอกประชากรของเราว่า เรารักเขา”

“พวกเขาไม่รู้เรื่องนั้นดีแล้ว” ฉันกล่าว “ฉันอยากสอนในเรื่องที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดช ไม่ใช่บทเรียนสำหรับเด็กกรวย ที่เอามาจากยอห์นบท 3 ข้อ 16”

พระเจ้าตรัสกับฉันว่า “มีประชากรของเราไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าเรารักเขามากเพียงใด ถ้าเขาไม่รู้เรื่องนี้จริง เขาต้องประพฤติตัวแตกต่างไปจากที่เป็นอยู่”

เมื่อฉันเริ่มศึกษาเรื่องการรับเอาความรักพระเจ้า ฉันก็ตระหนักว่าตัวเองจำเป็นต้องรับเอาความรักของพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งด้วย พระเจ้าทรงนำให้ฉันศึกษาในพระธรรม 1 ยอห์น 4.16 ซึ่งกล่าวว่าเราควรจะรู้สึกถึงความรักของพระเจ้าซึ่งหมายถึงว่าเราควรรู้สึกอย่างแท้จริงเสมอว่าพระเจ้าทรงรักเรา

ฉันเคยเข้าใจและรู้สึกสัมผัสกับความรักของพระเจ้าแบบलगง แต่ความรักของพระเจ้าควรเป็นอำนาจที่ทรงพลังอยู่ในชีวิตของเรา เป็นพลังที่จะสามารถนำเราฝ่าฟันความยากลำบากแสนเข็ญไปสู่ชัยชนะได้

ในพระธรรมโรม 8.35 อัครทูตเปาโลหนุนใจเราว่า แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความทุกข์หรือ ความยากลำบากหรือ การเคียดเข็ญหรือ การกัณดารอาหารหรือ การเปลือยกายหรือ การถูกโพล่ภัยหรือ การถูกคุมขังหรือ และในข้อ 37 ท่านกล่าวต่อไปอีกว่า แต่ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้เรามีชัยชนะโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย

ฉันศึกษาดูในเรื่องนี้อยู่เป็นเวลานาน จึงเริ่มเกิดความรู้สึกสัมผัสถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อฉันโดยทางการคิดถึงความรักของพระองค์และกล่าวยอมรับด้วยปาก ฉันพยายามศึกษาดูข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรักของพระเจ้าและใคร่ครวญภาวนาตามนั้น แล้วกล่าวยอมรับด้วยปาก ทำอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่หลายเดือน แต่ครั้งที่ทำฉันก็ได้รับการสำแดงให้เห็นถึงความรักแบบไม่มีเงื่อนไขของพระองค์อย่างชัดเจนเป็นจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ

เดี๋ยวนี้ ความรักของพระเจ้าเป็นจริงสำหรับฉันมาก จนแม้ในยามยากลำบาก ฉันยังรู้สึกอบอุ่นใจได้เพราะรู้ว่าพระองค์ทรงรักฉัน และฉันไม่จำเป็นต้องดำเนินอยู่ในความกลัวอีกต่อไป

อย่ากลัวเลย

ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัว
เสีย...

1 ยอห์น 4:18

พระเจ้าทรงรักเราอย่างสมบูรณ์ตามที่เราเป็นอยู่ โรม 5.8 บอกเราว่า
“แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็น
คนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา”

ผู้เชื่อที่ติดตามพระทัยของพระคริสต์จะไม่คอยคิดว่าตัวเองแย่เพียงใด แต่เขาจะ
มีความคิดที่อยู่บนพื้นฐานของความชอบธรรม คุณจะต้องมีจิตสำนึกว่าตนเองชอบธรรม
ใคร่ครวญภาวนาอยู่เสมอถึงฐานะใหม่ของเราในพระคริสต์

จงมีจิตสำนึกว่าตนเองชอบธรรม ไม่ใช่คนบาป

เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็น
แก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

2 โครินธ์ 5:21

ผู้เชื่อจำนวนมากมายำก้างทันทูศุขุทรมาน เพราะการคิดถึงตนเองในแง่ลบ
คอยคิดอยู่เสมอว่าพระเจ้าคงจะไม่พอใจในชีวิตของตน เพราะเหตุที่ตนเองอ่อนแอและ
ความล้มเหลวในด้านต่างๆ

นานเพียงใดแล้ว ที่คุณทำให้เวลาสูญเปล่าไปกับการดำเนินชีวิตในความรู้สึกลึก
และตำหนิตัวเอง? ขอให้สังเกตฉันทใช้คำว่าทำให้เวลาสูญเปล่า เพราะการคิดแบบนั้นก็คือ
การทำให้เวลาสูญเปล่านั้นเอง

อย่าไปคิดเลยว่า ตัวเองแย่เพียงใดก่อนที่จะรับเชื่อในพระคริสต์ แทนที่จะ
คิดอย่างนั้นขอให้คิดว่าพระเจ้าได้ทำให้คุณเป็นคนชอบธรรมอย่างไรบ้างในพระคริสต์
ขอให้จำไว้ว่าความคิดนำไปสู่การกระทำ ถ้าคุณอยากมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นในเรื่องใด ก็ขอให้
เปลี่ยนวิธีการคิดเสียก่อน ถ้าคุณคิดอยู่เสมอว่าตัวเองเลวเพียงใด คุณก็จะยิ่งประพฤ
ติแย่ลงไปเรื่อยๆ ทุกครั้งที่ความคิดในแง่ลบ ความคิดตำหนิตนเอง แวบเข้ามาในใจคุณ
ขอให้เตือนตัวเองว่าพระเจ้าทรงรักคุณ และคุณได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว
ในพระคริสต์

คุณกำลังเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา คุณกำลังเติบโตในฝ่ายวิญญาณขึ้นทุกวัน พระเจ้าทรงมีแผนการอันเลิศสำหรับชีวิตของคุณ ทั้งหมดนี้ คือ สัจธรรมที่คุณจะต้องคิดใคร่ครวญ

นี่คือสิ่งที่คุณควรจะใช้ความคิดของตนเองให้ทำ

ขอให้งuardใจที่จะคิดเฉพาะสิ่งที่สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า อย่าสักแต่คิดเรื่องอะไรก็ได้ที่แวบเข้ามาในความคิด

จงขนาบมารร้าย และก้าวต่อไปข้างหน้าโดยการคิดแต่สิ่งที่ถูกต้อง

4. จงมีความคิดในเชิงहनุนจิตซูใจ

ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ... (हनุนจิตซูใจ)

โรม 12:8

ผู้ที่มีพระทัยของพระคริสต์ย่อมคิดในแง่บวก หนุนใจ และเสริมสร้างคนอื่นและตัวเอง รวมทั้งสภาพแวดล้อมของตัวเองด้วย

พันธกิจแห่งการहनุนจิตซูใจเป็นที่ต้องการอย่างยิ่งในโลกเราทุกวันนี้ คุณจะใช้ถ้อยคำहनุนใจใครไม่ได้เลยถ้าคุณไม่มีใจที่คิดกรุณาต่อเขาเสียก่อน ขอให้ระลึกไว้ว่าสิ่งใดที่อยู่ในคุณก็จะกลายเป็นคำพูดออกปากมาด้วย ขอให้ตั้งใจที่จะคิดอย่างเต็มไปด้วยความรักเสียบ้าง

ขอให้ส่งความคิดที่เต็มไปด้วยความรักไปยังคนอื่น กล่าวถ้อยคำที่हनุนจิตซูใจเขา

หนังสือพจนานุกรมพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ของไวน์ ให้คำจำกัดความคำกรีก พาราคาเลโอ (ซึ่งแปลว่า เตือนสติ หรือहनุนใจ) ไว้ว่า "เป็นการเรียกใครคนหนึ่ง (คำว่า พารา แปลว่า อยู่เคียงข้าง คาเลโอ แปลว่า เรียก)... สั่งสอน เตือนสติ กระตุ้นคนให้ดำเนินตามรูปแบบการประพฤติ..." ฉันทตีความหมายคำจำกัดความนี้ว่า เป็นการเข้ามาอยู่เคียงข้างกับใครคนหนึ่งเพื่อที่จะกระตุ้นให้เขายับยั้งประพฤติอย่างใด อย่างหนึ่งต่อไปเรื่อยๆ ของประธานพันธกิจที่กล่าวไว้ในพระธรรมโรม 12.8 นั้น เห็นได้ชัดอยู่แล้วในชีวิตของคนที่มีของประธาน เขาจะเป็นคนที่ชอบพูดในสิ่งที่हनุนใจและให้กำลังใจทุกคนอยู่เสมอ เป็นคำพูดที่ทำให้คนอื่นรู้สึกสบายใจขึ้น และहनุนใจให้เขายับยั้งต่อไป

เราคงไม่ได้มีของประธานแห่งการहनุนใจกันหมดทุกคน แต่ใครๆก็สามารถเรียนรู้ที่จะเป็นคนที่ทำให้ผู้อื่นได้รับกำลังใจ ง่ายๆ ในเรื่องนี้ก็คือ ความรักเชื่อในส่วนดีของคนอื่นอยู่เสมอ (1 คร.13.7)

เมื่อคุณเริ่มคิดถึงคนอื่นด้วยความรัก คุณก็จะรู้สึกว่าเขาประพุดตัวน่ารักขึ้นมาก ความคิดและถ้อยคำของเรา เป็นได้ทั้งพาหนะที่นำพาพลังแห่งการสร้างสรรค์หรืออาวุธแห่งการทำลายล้าง เราจะใช้ความคิดและคำพูดต่อผู้มารและกิจการของมัน หรือใช้ส่งเสริมกิจการแห่งการทำลายล้างของมันก็ได้

สมมุติว่าคุณมีลูกอยู่คนหนึ่งซึ่งประพุดตัวไม่ค่อยเรียบร้อย และจำเป็นต้องปรับปรุงตัว คุณอธิษฐานเพื่อเขาและขอพระเจ้าทรงทำการในชีวิตของเขาเพื่อเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่เป็นปัญหานั้น ขณะที่กำลังรอคอยคำตอบของการอธิษฐานนั้น คุณจะทำอย่างไรบ้างกับความคิดและคำพูดของตัวเอง? หลายคนไม่เคยได้รับคำตอบของสิ่งที่ตนอธิษฐานขอ เพราะเขาลบล้างสิ่งที่ตนเองทูลขอด้วยคำพูดและความคิดของเขาเสียก่อนที่พระเจ้าจะมีโอกาสทำการช่วยเหลือเขา

คุณอธิษฐานเพื่อลูกให้เปลี่ยนชีวิตใหม่ แต่แล้วก็เอาแต่คิดสารพัดอย่างในแง่ลบเกี่ยวกับตัวเขาหรือเปล่า? หรืออาจจะอธิษฐานให้เกิดการเปลี่ยนแปลง แต่กลับไปคิดหรือพูดกับคนอื่นว่า “เด็กคนนี้ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้เลย” ถ้าคุณอยากมีชัยชนะ คุณต้องเริ่มปรับความคิดให้สอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้า

เราไม่ได้ดำเนินชีวิตในพระวาระแน่ ถ้าความคิดของเราอยู่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระวาระกล่าวไว้ เราไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ในพระวาระเลยถ้าเราไม่ได้คิดให้สอดคล้องกับพระวาระ

ถ้าคุณอธิษฐานเมื่อใคร ขอให้ปรับความคิดและคำพูดให้สอดคล้องกับสิ่งที่ได้อธิษฐานไปนั้น แล้วคุณจะเริ่มเห็นชัยชนะเกิดขึ้น

ฉันไม่ได้แนะนำให้คุณขาดความสมดุล ถ้าลูกของคุณมีปัญหาเรื่องความประพฤติในโรงเรียน และมีเพื่อนคนหนึ่งถามว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง คุณควรจะตอบเขาอย่างไรดี ในเมื่อจริงๆ แล้วพฤติกรรมของเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเลย? คุณก็อาจตอบไปว่า “ก็ยังไม่เห็นชัยชนะในตอนี้ แต่ฉันเชื่อว่าพระเจ้ากำลังทำการอยู่ เด็กคนนี้จะเป็นคนหนึ่งที่สำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราจะเห็นเขาเปลี่ยนแปลง มีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป ทีละเล็ก ทีละน้อย ทุกวันเรื่อยไป”

5. จงพัฒนาใจที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณ

จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสาธุการ แต่พระนามของพระองค์

ผู้ที่มีความคิดซึ่งประกอบไปด้วยพระทัยของพระคริสต์ จะพบว่าความคิดของตนเองเต็มล้นไปด้วยการสรรเสริญและขอบพระคุณอยู่เสมอ

เราเปิดประตูให้มารซาตานหลายด้านเมื่อเราบ่น บางคนดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความเจ็บไข้และร่างกายอ่อนแอ ขาดฤทธิ์เดช เพราะเชื่อโรคที่เรียกว่าการบ่นนั่นเอง ที่คอยโจมตีความคิดและการสนทนาของพวกเขา

เราจะมีชีวิตที่เต็มด้วยฤทธิ์เดชไม่ได้หากปราศจากการขอบพระคุณ พระคัมภีร์สอนเราถึงหลักแห่งการขอบพระคุณอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า การคิดหรือพูดบ่นเป็นหลักที่นำไปสู่ความตาย แต่การมีใจขอบพระคุณและการกล่าวขอบพระคุณเสมอเป็นหลักที่นำไปสู่ชีวิต

หากใครขาดใจหรือความคิดที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณ การขอบพระคุณก็จะไม่ออกมาจากปากของเขา แต่ถ้าเรามีใจบริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณเราก็จะพูดอย่างนั้นด้วย

จงขอบพระคุณในทุกกรณี

เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไป โดยทางพระองค์นั้น คือคำกล่าวยอมรับเชื่อพระนามของพระองค์

ฮีบรู 13:15

เราจะต้องถวายคำสรรเสริญเมื่อใด? ทุกเวลา ทุกสถานการณ์ และในทุกๆด้าน เมื่อเรากระทำอย่างนั้นแล้ว เราก็ได้ก้าวเข้าสู่ชีวิตที่มีชัยชนะซึ่งมารซาตานไม่สามารถควบคุมเราได้

มันจะควบคุมเราได้อย่างไร ถ้าชีวิตของเราเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและการขอบพระคุณ ไม่ว่าจะมียะไรเกิดขึ้นก็ตาม? เราต้องยอมรับว่าวิถีชีวิตอย่างนี้ บางครั้งเราต้องเสียสละยอมถวายคำสรรเสริญและการขอบพระคุณเป็นเครื่องบูชาแก่พระเจ้า แต่ฉันยอมถวายการขอบพระคุณแด่พระเจ้าดีกว่าที่จะเสียความยินดีให้แก่มารซาตาน ฉันได้เรียนรู้ด้วยความเจ็บปวดว่า ถ้าเราเอาแต่หัวเสียและไม่ยอมถวายการขอบพระคุณ เราก็จะลงเอยด้วยการสูญเสียความยินดี กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราเสียความยินดีให้แก่วิญญาณแห่งการบ่น

ในพระธรรมสดุดี 34:1 ผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะสรรเสริญ (ถวายพระพร) พระเจ้าตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป"

เราจะถวายพระพรแต่พระเจ้าได้อย่างไร? ก็โดยการให้คำสรรเสริญอยู่ที่ปากและอยู่ในใจของเราเรื่อยไป

จงเป็นคนที่มีใจกตัญญู จงรู้สึกสำนึกบุญคุณไม่ใช่ต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ต่อคนอื่น ๆ ด้วย ถ้ามีใครกระทำความดีต่อเรา จงแสดงให้เขารู้ว่าคุณรู้สึกซาบซึ้งในสิ่งที่เขาทำนั้น

จงแสดงความรู้สึกซาบซึ้งต่อสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวของคุณด้วย บ่อยครั้งเมื่อพระเจ้าทรงอวยพระพรเรา เรามักจะคิดว่าเป็นหน้าที่ของพระองค์อยู่แล้ว เราจะสูญเสียบางสิ่งไปแน่นอนถ้าเราไม่รู้จักแสดงความรักซาบซึ้งในสิ่งนั้น

ฉันรู้สึกประทับใจในตัวสามีของฉันมาก เราแต่งงานกันมานานแล้วก็จริง แต่ฉันก็ยังบอกเขาเสมอว่าฉันประทับใจในตัวเขา เขาเป็นคนที่มีความอดทนในเรื่องต่างๆ มาก และยังมีคุณลักษณะที่ดีในด้านอื่นๆ อีกมากมาย ฉันรู้ว่าถ้าเราบอกให้คนอื่นรู้ว่าเรารู้สึกประทับใจในตัวเขา มันจะเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างและรักษาความสัมพันธ์อันดีไว้ เราอาจกล่าวขอบคุณเขาสำหรับบางเรื่องอย่างเฉพาะเจาะจง ซึ่งเขาได้ทำเพื่อเราก็ได้

ฉันมีโอกาสดูได้เกี่ยวข้องกับชีวิตของหลายคนซึ่งทำให้ฉันรู้สึกประหลาดใจอยู่เสมอ ที่เห็นบางคนเป็นผู้ที่มีใจกตัญญูมาก แม้แต่ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่มีคนกระทำเพื่อเขา ในขณะที่บางคนกลับไม่เคยรู้สึกพึงพอใจในเรื่องใดเลยถึงแม้คนอื่นจะได้ช่วยเขามากมายเพียงใดก็ตาม ฉันเชื่อว่าความหยิ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาแบบนี้ บางคนหลงตัวเองจนคิดว่าไปว่า สิ่งที่คนอื่นทำเพื่อเขานั้นเพราะเขาสมควรจะได้รับอยู่แล้ว และน่าจะได้รับมากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำ! เขาแทบจะไม่เคยแสดงความรู้สึกประทับใจต่อใครเลย

การแสดงความรู้สึกประทับใจไม่เพียงแต่เป็นผลดีต่อคนอื่นเท่านั้น แต่เป็นผลดีต่อตัวเราเองด้วย เพราะมันช่วยปลดปล่อยความยินดีเข้าสู่ชีวิตของเรา

จงใคร่ครวญภาวนาทุกวันในสิ่งดีต่างๆ ที่คุณสมควรจะขอบพระคุณพระเจ้า ทบทวนสิ่งต่างๆ เหล่านั้นต่อพระผู้เป็นเจ้าด้วยการอธิษฐาน เมื่อคุณทำอย่างนั้นคุณจะพบว่าหัวใจของคุณเต็มล้นไปด้วยชีวิตและความสว่าง

จงขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งอยู่เสมอ

และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญ คือ

ร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่าน ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา

เอเฟซัส 5:18 - 20

ข้างเป็นข้อพระคัมภีร์ที่เติมไปด้วยพลังอะไรอย่างนี้!

เราจะเติมมันไปด้วยพระวิญญาณอยู่เสมอได้อย่างไร? ก็โดยการพูดกับตนเอง (โดยทางความคิด) และพูดกับคนอื่นๆ (โดยถ้อยคำ) ด้วยเพลงสดุดีและเพลงนมัสการและบทเพลงฝ่ายวิญญาณ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือให้เรารักษาความคิดและคำพูดของเราให้เติมมันไปด้วยพระวาทะของพระเจ้า โดยการถวายเป็นคำสรรเสริญและขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งอยู่เสมอ ทุกเวลา

6. จงเป็นคนที่มีความคิดจดจ่ออยู่กับพระวาทะ

และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้วางใจในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น

ยอห์น 5.38

พระวาทะของพระเจ้าคือความคิดของพระองค์ที่บันทึกไว้บนแผ่นกระดาษ เพื่อให้เราได้ศึกษาและไตร่ตรองดู พระวาทะของพระองค์คือแนวความคิดของพระองค์ที่มีต่อสถานการณ์และเรื่องราวต่างๆ

ในยอห์น 5.38 พระเยซูได้เตือนคนที่ไม่เชื่อบางคน เราได้เห็นจากพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วว่าพระวาทะของพระเจ้าก็คือความคิดของพระเจ้าที่สำแดงออกมาในรูปของข้อเขียน และใครก็ตามที่อยากจะเชื่อและพบกับผลดีต่างๆ เขาจะต้องยินยอมให้พระวาทะได้กลายเป็นถ้อยคำอันมีชีวิตอยู่ภายในใจของเขา ซึ่งสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราได้ใคร่ครวญภาวนาพระวาทะของพระเจ้า นี่เป็นวิธีที่ทำให้พระดำรัสของพระเจ้ากลายมาเป็นความคิดของเราเป็นวิธีเดียวที่จะพัฒนาพระทัยของพระคริสต์ขึ้นภายในตัวเรา

พระคัมภีร์ในยอห์น 1.14 กล่าวว่า พระเยซูทรงเป็นพระวาทะที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ การนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยหากพระองค์ไม่ได้ทรงเติมมันไปด้วยพระวาทะของพระเจ้าอยู่ตลอด

การภาวนาพระธรรมของพระเจ้านั้น ถือเป็นหลักสำคัญในการดำเนินชีวิตประการหนึ่งที่เราอาจเรียนรู้ได้ พงนาอนุกรมศัพท์พระคัมภีร์เดิมและใหม่ของไวน์

ใต้ให้คำจำกัดความคำกรีกสองคำที่แปลว่า ภาวนา ไว้ว่า “..เอาใจใส่” “เข้ามาใกล้, ผูกพัน” “ขยันขันแข็งในเรื่องดังกล่าว” “ฝึกปฏิบัติตาม” ซึ่งนัยสำคัญของคำคือ “การรำพึง, การจินตนาการ” “การไตร่ตรองไว้ก่อน” หนังสืออีกเล่มหนึ่งกล่าวเสริมไว้ว่า หมายถึง “การพิมพ์” หรือ “การเคี้ยวเอื้อง”

ฉันไม่รู้ว่าจะเน้นถึงความสำคัญของหลักการข้อนี้ได้อย่างไรอีก ฉันเรียกมันว่าหลักการแห่งชีวิต เพราะการภาวนาพระคำจะนำชีวิตมาสู่คุณ และในท้ายที่สุดก็จะไปสู่คนอื่นๆ ที่อยู่รอบข้างคุณด้วย

คริสเตียนหลายคนกลัวเมื่อพูดถึงการภาวนาและทำสมาธิ เพราะเห็นการทำสมาธิของคนในศาสนาที่ไม่เชื่อพระเจ้าและพวกลัทธิเทียมเท็จต่างๆ แต่ฉันอยากเตือนความจำคุณว่าชาตานั้นไม่เคยคิดค้นอะไรได้เองเลย มันลอกเลียนสิ่งที่เป็นอย่างของอาณาจักรแห่งความสว่าง แล้วก็เปียงเบนนำไปใช้ในอาณาจักรแห่งความมืด เราต้องฉลาดพอที่จะตระหนักว่า ถ้าการภาวนาทำสมาธิก่อให้เกิดพลังในด้านความชั่วร้ายได้มากขนาดนั้น มันก็ต้องก่อให้เกิดพลังมากมายในการสร้างสรรค์ความดี หลักการภาวนาเกิดขึ้นโดยตรงจากพระวาระของพระเจ้า ขอให้เรามาศึกษาดูว่าพระคัมภีร์สอนถึงเรื่องนี้ไว้อย่างไรบ้าง

ภาวนาพระธรรมแล้วพบความจำเริญ

อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึงตรองตามมันทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้นั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี

โยชูวา 1:8

ในพระธรรมตอนนี้ พระเจ้าตรัสบอกไว้อย่างชัดเจนว่าเราจะกระทำตามข้อพระคัมภีร์ในภาคปฏิบัติไม่ได้เลยถ้าเราไม่ตรึงตรองภาวนาในความคิดของเราเสียก่อน

พระธรรมสดุดี 1.2,3 กล่าวถึงคนชอบธรรมไว้ว่า แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระธรรมของพระเจ้า เขาภาวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เขาเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จำเริญขึ้น

ภาวนาพระธรรมแล้วหายโรค

บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเราจงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา

อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันรักษาเนื้อของผู้ที่นั่นทั้งสิ้น

สุภาซิต 4:20 - 22

ขอให้ระลึกถึงความหมายหนึ่งของคำว่า "ภาวนา" คือ "เข้ามาใกล้" แล้วพิจารณาดูพระธรรมตอนนี้ซึ่งกล่าวว่า พระวจนะของพระเจ้าคือคลังแห่งสุขภาพดีและการบำบัดรักษาแก่เนื้อหนัง

การภาวนา (ใคร่ครวญ, คิดถึง) พระวจนะของพระเจ้าในใจ จะส่งผลกระทบโดยตรงต่อร่างกายของเรา รูปร่างหน้าตาของฉันทเปลี่ยนแปลงไปตลอดระยะเวลา 18 ปีที่ผ่านมา เมื่อฉันเริ่มเอาจริงเอาจังในการภาวนาพระวจนะของพระเจ้า และยึดถือพระวจนะเป็นศูนย์กลางของชีวิตในทุกด้าน พระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงร่างกายของฉันทจนคนบอกว่าดอนนี้ฉันดูอายุน้อยกว่าเมื่อเริ่มภาวนาพระวจนะใหม่ๆ ไปอย่างน้อย 15 ปี

คอยฟังแล้วเก็บเกี่ยวผล

พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ฟังให้ดี ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันดี จะทรงดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะทรงเพิ่มเติมให้อีก

มาระโก 4:24

นี่ก็เหมือนกันกับหลักการเรื่องการหว่านและการเก็บเกี่ยว ยิ่งเราหว่านมากเท่าใด เมื่อถึงเวลาเราก็ได้เก็บเกี่ยวมากเท่านั้น พระเยซูตรัสในพระธรรมมาระโก 4:24 ไว้ว่า ยิ่งเราใช้เวลาส่วนตัวที่จะคิดใคร่ครวญและศึกษาถึงพระวจนะที่เราได้ยินได้ฟังมากเท่าใด เราก็จะได้รับประโยชน์จากพระวจนะนั้นๆ มากเท่านั้น

จงอ่านแล้วเก็บเกี่ยวผล

เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย

มาระโก 4:22

ข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้บอกเราไว้แน่ชัดว่ามีคลังทรัพย์ยิ่งใหญ่ และเคล็ดลับที่นำไปสู่ชีวิตซึ่งพระเจ้าประสงค์จะสำแดงให้เราได้รับรู้ ซ่อนอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า และ

จะเปิดเผยให้แก่ผู้ที่ภาวนา ไคร่ครวญ ศึกษา คิดคำนึง และเคี้ยวเอื้องพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

ในฐานะที่เป็นครูสอนพระวจนะของพระเจ้าคนหนึ่ง ฉันได้เรียนรู้ถึงสังฆกรรมแห่งหลักการข้อนี้เป็นส่วนตัว มันดูเหมือนว่าพระเจ้าสามารถทำให้ฉันเห็นความจริงจากข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวกันได้อย่างไม่มีวันจบสิ้น ตอนแรกเมื่อศึกษาพระคัมภีร์ข้อนั้นๆ ก็ได้รับบทเรียนอย่างหนึ่ง ต่อมาเมื่อกลับมาศึกษาข้อนั้นซ้ำอีก ก็ได้รับบทเรียนใหม่ๆ ซึ่งไม่เคยพบมาก่อน

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสำแดงความรักของพระองค์แก่ผู้ที่ขยันในการภาวนา พระวจนะอยู่เสมอ อย่าให้เราเป็นคนที่ยออาศัยการสำแดงของคนอื่นอยู่ตลอดเวลา จงศึกษาพระวจนะด้วยตนเองและเปิดโอกาสให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ช่วยชีวิตของคุณด้วยสังฆกรรมจากพระคัมภีร์

ถ้าจะให้พูดถึงเรื่องการภาวนาพระวจนะ ฉันคงพูดต่อไปได้ไม่มีวันจบ ตามที่ได้กล่าวไปแล้วว่ามันเป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราจะสามารถเรียนรู้ได้ ในขณะที่คุณทำภารกิจประจำวัน จงทูลขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เตือนใจคุณให้นึกถึงข้อพระคัมภีร์บางตอน เพื่อคุณจะได้ไคร่ครวญภาวนา แล้วคุณจะมีประสบการณ์ที่เห็นฤทธิ์เดชมากมายปลดปล่อยเข้าสู่ชีวิตของคุณจากการปฏิบัติดังกล่าว ยิ่งคุณภาวนาพระวจนะของพระเจ้ามากเพียงใด คุณก็พร้อมจะเข้ามารับเอากำลังจากพระวจนะในยามที่มีปัญหามากขึ้นเท่านั้น โปรดจำไว้ว่า กำลังที่จะทำให้คุณปฏิบัติตามพระวจนะได้นั้น มาจากการฝึกฝนที่จะไคร่ครวญภาวนาพระธรรมพระเจ้า

จงเปิดใจและรับเอาพระวจนะ

เหตุฉะนั้นจงเลิกความโสมมทั้งหลายแหล่ และการชั่วร้ายอันดกตื้น และจงโน้มใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

ยากอบ 1:21

เราได้เห็นจากพระธรรมตอนนี้แล้วว่า พระวจนะมีฤทธิ์เดชที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากชีวิตแห่งความบาป แต่มีเงื่อนไขว่าเราจะต้องเปิดใจและรับเอาพระวจนะแล้วปลุกฝัง หยั่งรากพระวจนะไว้ในหัวใจ(ความคิด)ของเรา การปลุกฝังและหยั่งรากของพระวจนะจะเกิดขึ้นได้ด้วยการเอาใจใส่ต่อพระวจนะของพระเจ้า โดยการให้พระวจนะอยู่ในความคิดของเรามากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

ถ้าเราใคร่ครวญภาวนาถึงปัญหาของเราอยู่ตลอดเวลา เราก็จะยิ่งฝังรากลึกลงไปในปัญหามากขึ้น ถ้าเราใคร่ครวญถึงความผิดของตัวเองและของคนอื่นอยู่เสมอ เราก็จะยิ่งซึมซาบลึกลงไปในปัญหา โดยไม่มีวันพบกับทางออกมันเปรียบเหมือนมีมหาสมุทรที่เต็มล้นด้วยชีวิตรออยู่ข้างหน้าเรา และอุปสรรคที่เราได้รับเพื่อให้ตักน้ำนั้น มาดื่มกินก็คือ การศึกษาและภาวนาพระวจนะของพระเจ้าอย่างขยันขันแข็ง

งานพันธกิจของเรามีชื่อว่า ชีวิตในพระวจนะ จากประสบการณ์ที่เราบอกได้ว่า ชีวิตมีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าจริงๆ

จงเลือกชีวิต!

ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข

โรม 8:6

น่าจะเป็นการดีที่จะปิดท้ายหนังสือในตอนนี้ โดยนำความคิดของคุณ มาพิจารณาที่พระธรรมฟิลิปปี 4:8 อีกครั้งหนึ่ง

ดูก่อนที่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ของใจใคร่ครวญถึงสิ่งที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่เป็นบริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ทรงคุณค่า คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญก็ของใจใคร่ครวญดู

ฟิลิปปี 4:8

สภาวะของความคิดจิตใจที่คุณควรมี ได้อธิบายไว้แล้วในพระธรรมตอนนี้ คุณมีพระทัยของพระคริสต์แล้ว จงเริ่มดำเนินตามนั้น ถ้าพระเยซูไม่ยอมคิดในเรื่องใด คุณก็ไม่ควรคิดในเรื่องนั้นเช่นเดียวกัน

โดยการเฝ้าดูความคิดของตนเองเช่นนี้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ คุณก็จะสามารถ นำอารมณ์ความคิดทุกประการของตนให้เชื่อฟังพระเยซูคริสต์ (2 คร. 10:5)

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะรีบเตือนใจคุณถ้าคุณเริ่มคิดในสิ่งที่ผิด แต่การตัดสินใจทำตามเป็นหน้าที่ของคุณ คุณจะดำเนินตามความคิดของเนื้อหนัง หรือ ความคิดของพระวิญญาณ? อย่างแรกนำไปสู่ความตาย อย่างหลังนำไปสู่ชีวิต ทางเลือกขึ้นอยู่กับคุณเอง จงเลือกเอาชีวิต

ภาคที่ 3

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในอันตราย

บทนำ

หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน

เฉลยธรรมบัญญัติ 1:2

ประชาชนอิสราเอลได้เดินวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี ซึ่งที่จริงควรจะใช้เวลาเดินทางเพียงแค่วันสิบเอ็ดวันเท่านั้น ทำไมหรือ? เป็นเพราะศัตรูขัดขวาง เป็นเพราะสิ่งแวดล้อม เป็นเพราะความยากลำบากในการเดินทาง หรือเป็นเพราะอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง ที่ขัดขวางพวกเขาไม่ให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้?

เมื่อฉันใคร่ครวญถึงสถานการณ์เหล่านี้ พระเจ้าได้ทรงประทานการสำแดงอันทรงพลานุภาพซึ่งไม่เพียงแต่เป็นพระพรต่อฉันเท่านั้นแต่ยังเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นๆ อีกนับพันนับหมื่นคน พระองค์ตรัสกับฉันว่า “ชนอิสราเอลใช้เวลาเดินทางในถิ่นทุรกันดารนานถึงสี่สิบปี ทั้งๆ ที่น่าจะใช้เวลาเพียงสิบเอ็ดวันเท่านั้น ก็เพราะว่าพวกเขาไม่ “รูปแบบความคิดอย่างคนที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร”

เจ้าทั้งหลายได้พักที่นี้นานพอแล้ว

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า “เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว”

เฉลยธรรมบัญญัติ 1:6

ที่จริงเราไม่ควรจะมองดูชีวิตของคนอิสราเอลด้วยความแปลกใจเลย เพราะพวกเราส่วนใหญ่ก็กระทำอย่างเดียวกันกับพวกเขาด้วย เราเดินวนเวียนไปมารอบๆ ภูเขา ลูกเด็มหันที่จะเดินทางไปข้างหน้า ผลลัพธ์ก็คือเราต้องใช้เวลาเป็นปีๆ กว่าจะมีชัยชนะเหนือบางสิ่งบางอย่างซึ่งที่จริงน่าจะใช้เวลาจัดการได้อย่างรวดเร็ว

ฉันคิดว่าพระเจ้ากำลังตรัสถึงพวกเราในทุกวันนี้เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ตรัสกับชนชาติอิสราเอลในยุคก่อนหน้านั้นคือ “เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว”

จงเอาใจจดจ่อ และกำหนดทิศทางไว้ให้ใจ จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก

โคโลสี 3:2

พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้ฉันเห็นถึง “แนวคิดอย่างคนที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร” สิบประการซึ่งมีอยู่ในคนอิสราเอลและเป็นเหตุทำให้พวกเขาต้องวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร “แนวคิดอย่างคนที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร” ก็คือรูปแบบความคิดผิดๆ นั่นเอง

เราอาจจะมึนรูปแบบความคิดที่ถูกหรือผิดก็ได้ รูปแบบที่ถูกต้องจะทำให้เราได้รับประโยชน์ ส่วนรูปแบบที่ผิดจะทำร้ายและขัดขวางเราไว้ไม่ให้ก้าวหน้าไป เราจำเป็นต้องกำหนดเส้นทางที่ถูกต้องให้กับจิตใจของเรา รูปแบบความคิดที่ผิดไม่ได้เป็นผลเสียต่อสถานการณ์ของเราเท่านั้น แต่ยังมีผลกระทบต่อตัวตนภายในของเราอีกด้วย

บางคนดำเนินชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร แต่บางคนกลับเป็นถิ่นทุรกันดารเสียเอง มีอยู่ครั้งหนึ่งที่สถานการณ์ของฉันไม่ได้ถึงกับเลวร้ายอะไรนัก แต่ฉันชื่นชมกับสิ่งใดไม่ได้เลยเพราะฉันเป็นคนที่ “ถิ่นทุรกันดาร” อยู่ในตัว เดพกับฉันมีครอบครัวที่ดีพร้อมด้วยลูกที่น่ารักอีกสามคน มีภาระงานที่ดีและมีเงินพอที่จะอยู่ได้อย่างสบายๆ แต่ฉันชื่นชมยินดีกับพระพรต่างๆ ไม่ได้ เพราะฉันมี “แนวคิดอย่างคนที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร” อยู่หลายอย่าง เมื่อดูชีวิตของตัวเองก็เห็นว่าเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารก็เพราะฉันมองเห็นทุกสิ่งเป็นถิ่นทุรกันดารเช่นกัน

บางคนชอบเห็นอะไรๆ เป็นแง่ลบไปหมดเพราะเขาประสบแต่สถานการณ์ที่เลวร้ายตลอดชีวิต จนนึกภาพไม่ออกว่าสิ่งต่างๆ จะดีขึ้นได้อย่างไร แต่ก็มีบางคนที่มีมองอะไรเลวร้ายและเป็นแง่ลบไปหมดเพราะในใจของเขามีแต่เรื่องแบบนั้น แต่ไม่ว่าสาเหตุจะเป็นอะไรก็ตาม การมีทัศนคติแง่ลบจะทำให้เรากลายเป็นคนอมทุกข์ และดูท่าทางว่าคงจะไม่สามารถก้าวหน้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาได้

พระเจ้าได้ทรงเรียกประชากรอิสราเอลให้ออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์เพื่อเข้าไปสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาจะประทานให้พวกเขาเป็นมรดก คือแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ พร้อมทั้งสิ่งดีสารพัดเท่าที่เขาสามารถจินตนาการได้ เป็นแผ่นดินที่

พวกเขาไม่มีวันขาดแคลนสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็น แผ่นดินแห่งความมั่งคั่งในทุกๆ ด้านของชีวิต

แต่คนส่วนใหญ่ที่พระเจ้าทรงเรียกออกมาจากอียิปต์กลับไม่ได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา ตรงข้ามพวกเขากลับล้มตายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร สำหรับฉันเห็นว่าเป็นหนึ่งในเรื่องที่น่าเศร้าที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับลูกของพระเจ้าได้ คือการที่เรามีสิ่งสารพัดรอเราอยู่อย่างพร้อมมูลแล้ว แต่กลับไม่สามารถเขยชมสิ่งเหล่านั้นได้เลย

ฉันเคยเป็นคนหนึ่งในคริสเตียนเหล่านั้นอยู่เสียหลายปี ฉันกำลังเดินทางไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา(สวรรค์) แต่กลับไม่มีความสุขกับการเดินทางเอาเสียเลย ฉันกำลังจะตายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร แต่ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระกรุณาของพระองค์ ความสว่างได้ส่องเข้ามาในความมืด และพระองค์ได้ทรงนำฉันออกมา

ฉันขออธิษฐานให้หนังสือในภาคนี้ได้กลายเป็นความสว่างแก่คุณ และเตรียมคุณให้พร้อมที่จะเดินออกจากถิ่นทุรกันดารเข้าไปสู่ความสว่างในราชอาณาจักรอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า

บทที่ 16

“อนาคตของฉัน ถูกกำหนดโดยอดีตและปัจจุบัน”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 1

ที่ใด ๆ ที่ไม่มีการเผยแพร่(นิมิต) ประชาชนก็ละทิ้งความยับยั้งชั่งใจเสีย
(ประชาชนก็พินาศ) ...

สุภาษิต 29:18

คนอิสราเอลไม่มีนิมิตในทางสร้างสรรค์สำหรับชีวิตของพวกเขา พวกเขาไม่มี
ความใฝ่ฝันเลย พวกเขารู้ว่าเขาออกมาจากไหน แต่ไม่รู้ว่ากำลังมุ่งหน้าไปสู่ที่ใด ทุกสิ่ง
จึงขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาเคยเห็นมาและสิ่งที่เขามองเห็นได้ พวกเขาไม่รู้จักวิธีมองดูด้วย
“สายตาแห่งความเชื่อ”

รับการเจิมเพื่อนำการปลดปล่อย

พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้
ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้
ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก
ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ

และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเป็นเจ้า

ลูกา 4:18 - 19

ฉันมีเบื้องหลังชีวิตซึ่งถูกย้าย เติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ไม่เป็นครอบครัว ชีวิตในวัยเด็กของฉันเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและความทรมาน ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่า บุคลิกภาพของเด็กจะถูกพัฒนาขึ้นในช่วงเวลาห้าปีแรกในชีวิตของเขา บุคลิกภาพของฉันทันนั้นสับสนยุ่งเหยิงมาก ฉันดำเนินชีวิตอย่างเสแสร้ง ซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังกำแพงที่ฉันสร้างขึ้นเพื่อป้องกันตัวเองไม่ให้ใครมาทำให้ฉันเจ็บปวดได้อีก ฉันปิดกั้นคนอื่นไว้ภายนอกและขังตัวเองไว้ภายใน โดยที่ตัวเองเป็นคนคอยควบคุม ฉันเต็มไปด้วยความหวาดกลัวจนคิดว่าทางเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้อชีวิตได้ก็คือต้องพยายามทำให้รู้สึกว่าการตนเองควบคุมสถานการณ์ ทุกอย่างไว้ได้แล้วและไม่มีใครทำให้ฉันเจ็บได้อีก

เมื่ออยู่ในช่วงชีวิตวัยรุ่นตอนปลาย ฉันพยายามดำเนินชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ ตามวิถีทางของคริสเตียนที่ดี ฉันรู้ตัวที่ว่าฉันมาจากไหน แต่ไม่รู้ว่าจะตนเองกำลังจะมุ่งหน้าไปสู่ที่ใด ฉันรู้สึกว่อนาคตของตัวเองจะต้องแปรเปลี่ยนไปตามอดีต ฉันคิดว่า “จะเป็นไปได้อย่างไรที่คนซึ่งมีอดีตอย่างฉันจะพบกับสิ่งที่ที่ดีได้ มันเป็นไปได้” อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่า พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อรักษาคนที่เจ็บป่วย ซอกซ้าระกำใจ เติบโตไปด้วยบาดแผลและพริกขี้ คือคนที่ถูกเหยียบย่ำด้วยความหายนะ

พระเยซูเสด็จมาเพื่อเปิดประตูเรือนจำ และปล่อยเชลยให้เป็นไท ฉันทันจะก้าวหน้าไปไม่ได้เลยจนกว่าฉันจะเริ่มเชื่อว่าฉันพระเจ้าปลดปล่อยฉันทันให้เป็นไทได้ ฉันทันต้องสนิมนิตในทางสร้างสรรค์สำหรับชีวิตตนเอง ฉันทันต้องเชื่อว่าอนาคตของฉันทันไม่ได้ถูกกำหนดไว้โดยอดีตหรือแม้แต่ปัจจุบันของฉันทัน

คุณอาจมีอดีตอันทุกข์ระทมหรือกำลังเผชิญกับสถานการณ์ที่ย่ำแย่อยู่ในปัจจุบัน จนชีวิตเต็มไปด้วยความหดหู่ คุณอาจกำลังประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายจนดูเหมือนว่าไม่รู้จะหวังอะไรได้อีกแล้ว แต่ฉันขอพูดกับคุณอย่างกล้าหาญว่า อนาคตของคุณไม่ได้ถูกกำหนดไว้โดยอดีตหรือปัจจุบัน

จงรับเอารูปแบบความคิดใหม่ จงเชื่อว่าโดยพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้ (ลูกา 18.27) โดยกำลังมนุษย์บางอย่างก็อาจจะเป็นไปได้ แต่เรากำลังปรนนิบัติพระเจ้า ผู้ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งที่เรามองเห็นขึ้นมาจากความว่างเปล่า (ฮีบรู 11.3) จงมอบถวายความว่างเปล่าของคุณให้แก่พระองค์ แล้วคอยดูพระองค์ทรงกระทำการ สิ่งเดียวที่พระองค์ประสงค์ก็คือการที่คุณเชื่อในพระองค์ พระองค์จำเป็นต้องเห็นความเชื่อของคุณ แล้วส่วนที่เหลือ พระองค์จะทรงกระทำการเอง

ตาที่มองเห็นได้และหูที่ฟังได้

จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา

และพระวิญญาณของพระเจ้าจะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอำนาจภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเจ้า

ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเจ้า ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน

อิสยาห์ 11:1 - 3

เราจะตัดสินสิ่งใดอย่างถูกต้องแม่นยำโดยอาศัยสายตาฝ่ายเนื้อหนังของเราไม่ได้ เราจะต้องมีสายตาฝ่ายวิญญาณซึ่ง “มองเห็นได้” และหูซึ่ง “ฟังเสียงได้” เราจำเป็นต้องฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัส ไม่ใช่เสียงของโลก จงยอมให้พระเจ้าตรัสกับคุณถึงเรื่องอนาคตของคุณเอง ไม่ใช่ฟังเสียงของคนอื่นๆ

ชนอิสราเอลมองดูและพูดกันถึงสิ่งที่เคยเป็นมาในอดีตอยู่เสมอ พระเจ้าทรงนำพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์โดยมือของโมเสส และสนทนากับพวกเขาถึงเรื่องแผ่นดินแห่งพระสัญญาโดยทางโมเสส พระองค์ทรงประสงค์ให้สายตาของเขาจดจ่ออยู่ที่จุดหมายที่เขากำลังเดินทางไปหา และละทิ้งสายตาเสียจากสถานที่ที่เขาเคยอยู่เมื่อก่อน ขอให้เราพิจารณาดูพระคัมภีร์บางข้อที่กล่าวถึงทำที่ที่ผิดพลาดของคนอิสราเอล

อะไรคือปัญหา?

บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า “ให้เราตายเสียที่อียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ดีกว่า”

พระเจ้านำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยคมกระบี่ที่ทำไมเล่า ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ”

กัณดารวิถี 14:2-3

ขอหนุนใจให้คุณพิจารณาดูพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างละเอียด ขอให้สังเกตดูว่าคนเหล่านี้มีความคิดในแง่ลบมากแค่ไหน ขอบ่นว่า พร้อมทั้งจะล้มเลิก เต็มใจที่จะกลับไปเป็นทาสแทนที่จะมุ่งหน้าฝ่าฟันถิ่นทุรกันดารจนผ่านเข้าไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา ที่จริงก็ไม่ได้เห็นเขามีปัญหาอะไร พวกเขาเองนั่นแหละที่เป็นตัวปัญหา

ความคิดที่ไม่ดีก่อให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดี

ครั้งนั้นชุมชนมุขมนไม่มีน้ำ เขาประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน
ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า “เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น
เราตายเสียด้วยก็ดี
ท่านพาชุมชนมุขมนของพระเจ้ามาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี่ ทั้งตัวเรา
และสัตว์ของเราทำไม

กันดารวิถี 20:2-4

จากคำพูดของพวกอิสราเอลทำให้เราเห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้วางใจใน
พระเจ้าเลย พวกเขามีทัศนคติในแง่ลบอย่างคนที่ล้มเหลว เขาตัดสินใจว่าเขาจะต้อง
ล้มเหลวแน่เพราะสภาพแวดล้อมที่ไม่สมบูรณ์แบบ ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ลงมือทำอะไรเลย
เขาแสดงให้เห็นว่าทัศนคติของเขาเกิดมาจากรูปแบบความคิดที่ผิดๆ

ทัศนคติที่ไม่ดีเป็นผลมาจากความคิดที่ไม่ดี

การขาดใจกตัญญู

เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาโฮร์ตามทางที่ไปทะเลแดง เพื่อจะอ้อม
แผ่นดินเอโดม ประชาชนท้อถอยเพราะเหตุหนทางและประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้า
และว่าโมเสสว่า “ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มี
อาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่้อาหารอันไร้ค่านี”

กันดารวิถี 21:4-5

นอกจากทำที่ที่ไม่ดีอย่างอื่นๆ แล้ว เราได้เห็นหลักฐานชัดเจนจากพระคัมภีร์
ตอนนั้นแล้วว่าคนอิสราเอลขาดใจกตัญญูเป็นอย่างยิ่ง คนอิสราเอลไม่สามารถหยุด
คิดถึงที่ที่เขาจากมาได้เลย และเขาแต่คิดว่าระยะทางที่เขาเดินทางมานั้นมันไกล
มากพอแล้ว น่าจะสิ้นสุดการเดินทางได้แล้ว

มันคงจะช่วยให้มากถ้าพวกเขาจะคิดถึงอับราฮัมบรรพบุรุษผู้ซึ่งแม้ต้อง
ประสบกับเหตุการณ์อันน่าผิดหวังหลายครั้งในชีวิตแต่ก็ไม่ยอมสิ่งเหล่านั้นมีผลกระทบ
ในแง่ลบต่ออนาคตของตนเอง

การแตกแยกขัดขวางชีวิตแห่งพระพร

คนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลทก็วิวาทกัน เวลานั้นพวกคานาอันและคนเปริสซียังอาศัยอยู่ที่นั่น

อับรามจึงพูดกับโลทว่า “เราอย่าวิวาทกันเลย อย่าให้คนเลี้ยงสัตว์ของเจ้ากับคนเลี้ยงสัตว์ของเราวิวาทกันเพราะเราเป็นญาติสนิท

ที่ดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ จงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายเราก็จะไปทางขวา หรือเจ้าจะไปทางขวาเราก็จะไปทางซ้าย”

โลทเงยหน้าแลดูที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทางทิศเมืองโคอาร์ เห็นว่ามีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่งเหมือนพระอุทยานของพระเจ้า เหมือนแผ่นดินอียิปต์ นี่เป็นสภาพก่อนพระเจ้าทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

โลทจึงเลือกที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดเป็นส่วนของตน โลทออกเดินทางไปที่ศตะวันออกเขาทั้งสองจึงแยกกันไป

ปฐมกาล 13:7-11

อับราฮัมรู้ดีถึงอันตรายของการดำเนินชีวิตในความแตกแยก ดังนั้นท่านจึงบอกโลทว่าจะต้องแยกทางกัน เพื่อไม่ให้มีการแตกแยกกันอีกและจะสามารถอยู่ร่วมกันได้ในอนาคตด้วยความรัก อับราฮัมจึงยอมให้หลานชายของท่านเป็นผู้เลือกทำเลหุบเขาที่เขาต้องการก่อน โลทจึงเลือกเอาส่วนที่ดีที่สุดคือหุบเขาจอร์แดน เขาทั้งสองจึงแยกทางกัน

เราต้องจำไว้ว่าโลทไม่มีอะไรติดตัวเลยจนอับราฮัมได้อวยพรเขา ลองคิดดูสิว่าอับราฮัมจะคิดกับเขาในแง่ไม่ได้อย่างไรก็ได้ แต่ท่านเลือกที่จะไม่คิดอย่างนั้น ท่านทราบว่หากท่านกระทำในสิ่งที่ชอบ พระเจ้าจะทรงเอาใจใส่ดูแลท่านเอง

จงเงยหน้าขึ้นมองดู

เมื่อโลทจากอับรามไปแล้ว พระเจ้าตรัสแก่อับรามว่า “เจ้าจงเงยหน้าแลดูสถานที่ ตั้งแต่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก

ดินแดนทั้งหมดที่เจ้าแลเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าต่อไป เป็นนิตย์

ปฐมกาล 13:14-15

พระธรรมตอนนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าถึงแม้อับราฮัมจะอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาเท่าไรนักหลังจากที่ต้องแยกจากโลตหลานชาย แต่พระเจ้ายังประสงค์ที่จะให้ท่าน “เงยหน้าขึ้น” จากสถานที่ที่ท่านอยู่ แล้วมองออกไปยังสถานที่ที่พระเจ้าประสงค์จะพาท่านไปนั้น

อับราฮัมมีทัศนคติที่ดีต่อสถานการณ์ของท่าน ดังนั้นมารจึงไม่สามารถขัดขวางพระพรของพระเจ้าไปจากท่านได้ พระเจ้าได้ทรงอวยพระพรให้ท่านมีทรัพย์สินมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมที่จะแยกจากโลต และพระองค์ได้ทรงอวยพรท่านอย่างมากมายในทุกด้าน

ฉันขอหนุนใจให้คุณมองดูความเป็นไปได้ของอนาคตด้วยความคิดในแง่บวกแล้วเริ่ม “เรียกสิ่งที่ยังไม่มีให้มีขึ้น” (โรม 4.17) จงคิดและพูดถึงอนาคตของคุณในแง่บวกตามนิมิตที่พระเจ้าได้บรรจุไว้ในใจของคุณ ไม่ใช่ตามสิ่งที่เคยประสบมาในอดีตหรือตามสถานการณ์ที่มองเห็นในปัจจุบัน

บทที่ 17

“ขอใครทำแทนฉันหน่อย ฉันไม่อยากจะรับผิดชอบ”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 2

เทราห์ก็พาอับรามบุตรของตนกับโลทหลานชาย คือบุตรของฮารานและนางซารายบุตรสะเก้ คือภรรยาของอับราม ออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน แต่เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น

ปฐมกาล 11:31

คำว่า “ความรับผิดชอบ” หลายครั้งถูกนิยามว่าเป็นการตอบสนองของเราต่อความสามารถที่พระเจ้าทรงประทานให้ การเป็นผู้มีความรับผิดชอบก็คือการตอบสนองต่อโอกาสที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ต่อหน้าเรา

พระเจ้าทรงประทานหน้าที่รับผิดชอบให้แก่บิดาของอับราฮัม เป็นโอกาสหนึ่งที่เขาจะได้ตอบสนองต่อความสามารถที่พระเจ้าทรงประทานให้ พระองค์ทรงประทานโอกาสให้เขาเดินทางไปยังคานาอัน แต่แทนที่จะดำเนินไปกับพระผู้เป็นเจ้าของเขา เขากลับเลือกที่จะหยุดแล้วไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ฮาราน

เป็นการง่ายมากที่เราจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มตรัสกับเราและประทานโอกาสให้เราได้กระทำบางอย่าง แต่เช่นเดียวกับเทราห์หลายครั้งเราริเริ่มทำอะไรไปแต่ก็ไม่เคยสำเร็จสักที เพราะพอเริ่มลงมือทำงานเราก็พบว่าเราจะอาศัยแค่ความรู้สึกตื่นเต้นเฉยๆ เพื่อให้งานสำเร็จไม่ได้

การผจญภัยใหม่ๆ ส่วนใหญ่จะทำให้เรารู้สึกตื่นเต้นเหตุผลง่าย ๆ ก็เพราะมันเป็นสิ่งใหม่นั้นแหละ ความตื่นเต้นจะทำให้เราทำงานต่อไปได้สักพักหนึ่ง แต่จะไม่สามารถทำให้เรายืนหยัดต่อไปได้จนงานเสร็จ

ผู้เชื่อหลายคนทำอย่างที่พระคัมภีร์กล่าวว่าเราทำได้ที่กระทำ เขาเริ่มต้นเดินทางไปสู่จุดหมายแห่งหนึ่ง แต่แล้วก็กลับไปลงเอยในที่อีกแห่งหนึ่งบนเส้นทางนั้น เขาารู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เขาอยากจะบรรลุจุดหมายปลายทางแต่ก็ไม่พร้อมที่จะแบกภาระรับผิดชอบ ถ้ามีใครคนอื่นยอมแบกภาระนั้นแทนเขา เขาก็พร้อมที่จะรับเอาความดีความชอบนั้น แต่นั่นไม่ใช่วิธีการของพระเจ้า

หน้าที่รับผิดชอบส่วนตัวจะมอบให้ใครทำแทนไม่ได้

ครั้งวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้”

โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเจ้าทูลว่า “โอพระเจ้าข้า ประชากรนี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง

แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้”

อพยพ 32:30-32

เท่าที่ฉันอ่านและศึกษาดูพระคัมภีร์ ฉันสังเกตว่าคนอิสราเอลนั้นไม่อยากจะแบกภาระรับผิดชอบในเรื่องใดเลย โมเสสอธิษฐานแทนเขา แสวงหาพระเจ้าแทนเขา มีหน้าซำยังกลับใจใหม่แทนพวกเขาอีก ทั้งๆที่พวกเขาเป็นคนก่อเรื่องเอง (อพยพ 32.1-14)

เด็กทารกเป็นคนที่ไม่ต้องรับผิดชอบในเรื่องอะไรเลย แต่เมื่อเขาเริ่มโตขึ้นเขาจะถูกคาดหวังให้รับผิดชอบมากขึ้นเรื่อยๆ หน้าที่หลักประการหนึ่งของพ่อแม่ก็คือต้องสอนให้ลูกๆ ของตนเป็นผู้มีความรับผิดชอบ พระเจ้าก็ทรงปรารถนาที่จะสอนบุตรของพระองค์อย่างเดียวกันด้วย

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงประทานโอกาสให้ฉันได้เข้าสู่งานรับใช้เต็มเวลา ให้สอนพระวาระของพระองค์ทางสถานีวิทยุและโทรทัศน์ระดับชาติ ให้ประกาศพระกิตติคุณทั่วสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ แต่ขอบอกคุณได้เลยว่าการทรงเรียกนี้มีหน้าที่ความรับผิดชอบแฝงอยู่มากมายซึ่งหลายคนคงไม่รู้ ผู้คนมากมายบอกว่าเขาอยากรับใช้

พระเจ้า เพราะเขาคิดว่ามันทำให้เราอยู่ในบรรยากาศฝ่ายวิญญาณตลอดเวลา

หลายครั้งมีคนมาสมัครทำงานในองค์กรของเราเพราะเขาคิดว่าสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขาคือการที่เขาจะได้มีส่วนในพันธกิจการรับใช้พระเจ้า ต่อมาเขาก็พบว่าเขาต้องทำงานในองค์กรของเราเช่นเดียวกับที่ต้องทำงานในที่อื่นๆ ต้องตื่นนอนและไปทำงานตรงเวลา ต้องอยู่ใต้บังคับบัญชา ต้องทำตามตารางเวลาประจำวัน ฯลฯ เมื่อมีใครบอกว่าเขาอยากมาทำงานร่วมกับเรา ฉันจะบอกเขาว่าพวกเราไม่ได้ลดยไปลยมาอยู่บนก้อนเมฆ วันๆ เอาแต่พากันร้องเพลง “ฮาเลลูยา คอรัส” เราทำงานกันและทำงานหนักด้วย เราดำเนินชีวิตในความซื่อสัตย์และทำงานให้ดีที่สุด

แน่นอนว่ามันเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่เราได้รับใช้พระเจ้า แต่ฉันพยายามให้ผู้ที่มาสมัครงานเข้าใจชัดเจนไปเลยว่า เมื่อความรู้สึกว้าวาบตื่นเต้นของเขาหมดไปแล้ว เขาจะพบว่าพวกเราคาดหวังให้เขาแสดงความรับผิดชอบอย่างสูงต่อหน้าที่การงานของเขา

ไปดูมดไป!

คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามดไป พิเคราะห์ดูทางของมัน และจงฉลาด

โดยปราศจากผู้หัวหน้า เจ้าหน้าที่หรือผู้ปกครอง

มันเตรียมอาหารของมันในฤดูแล้ง และสร้างสมของกินของมันในฤดูเกี่ยว

คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ

หลับนิด เคลิ้มหนอย กอดมือพักนิดหนอย

และความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสน อย่างคนถืออาวุธ

สุภาษิต 6:6-11

รูปแบบความคิดที่ซีเกียจที่คนอิสราเอลมีอยู่นั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พวกเขาต้องวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลานานถึงสี่สิบปี ทั้งๆ ที่น่าจะใช้เวลาเพียงสิบเอ็ดวันเท่านั้น

ฉันชอบอ่านพระธรรมสุภาษิตตอนนี้ที่เชิญชวนให้เราไปดูมดซึ่งทั้งๆ ที่มันไม่มีหัวหน้าหรือนายงานแต่ก็ยังออกไปหาอาหารสะสมไว้เพื่อตัวมันเองและครอบครัว

คนที่ต้องคอยให้คนอื่นมาบอกให้ทำโน่นทำนี่อยู่เสมอจะไม่มีวันทำอะไรที่ยิ่งใหญ่ได้ คนที่ทำดีแต่ตอนที่อยู่ต่อหน้าคนอื่นก็จะไปได้ไม่ไกลนักเช่นกัน เราต้องรู้จักกระตุ้นตนเองไม่ใช่คอยให้คนอื่นกระตุ้น เราต้องดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยตระหนักว่าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นทุกสิ่งและเราจะได้รับบำเหน็จจากพระองค์

เมื่อเรายื่นหยัดกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ

ผู้ที่ถูกเรียกมีมาก ผู้ที่ถูกเลือกมีน้อย
...ด้วยผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย

มัทธิว 22:14

ฉันเคยได้ยินอาจารย์ท่านหนึ่งสอนว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ หมายความว่า มีหลายคน ที่ได้รับการทรงเรียกหรือได้รับมอบโอกาสให้ทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระเจ้า แต่มีน้อยคน ที่พร้อมจะแบกความรับผิดชอบเพื่อตอบสนององการทรงเรียกนั้น

ดังที่กล่าวไปแล้วในบทก่อนว่าหลายคนมีแต่ใจนึกอยากได้โน่นได้นี้แต่ไม่พร้อมที่จะลงมือทำงานหนัก ผู้ที่มีรูปแบบความคิดอย่างคนในถิ่นทุรกันดารอยากจะได้สารพัดอย่าง แต่ก็ไม่ยอมทำอะไรเลย

จงลุกขึ้นแล้วก้าวไป!

อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าตรัสกับโยชูวา บุตรนูนรองโมเสสว่า

“โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้นยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมดไปยังแผ่นดิน ซึ่งเรายกให้แก่เขาทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล

ทุก ๆ ตำบลถิ่นที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสส”

โยชูวา 1:1 - 3

เมื่อพระเจ้าตรัสบอกโยชูวาว่าโมเสสสิ้นชีวิตแล้ว และท่านต้องรับหน้าที่แทนในการนำคนอิสราเอลให้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปสู่แผ่นดินคานาอันนั้น หมายถึงว่าโยชูวาต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ใหม่ ๆ อีกหลายอย่างทีเดียว

เช่นเดียวกับเราทั้งหลายเมื่อเราต้องก้าวไปเพื่อรับเอามรดกฝ่ายวิญญาณของเรา ทั้งคุณและฉันจะไม่สิวันได้รับเกียรติให้รับใช้พระเจ้าภายใต้การทรงเจิมของพระองค์เลยถ้าเราไม่พร้อมที่จะแบกความรับผิดชอบอย่างเอาจริงเอาจัง

ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาแห่งความโปรดปราน
ผู้ใดมัวสังเกตุลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เกี่ยวข้าว

ปัญญาจารย์ 11:4

ในปี 1993 เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงให้เดฟและฉันรู้ว่าพระองค์ประสงค์ให้เราทำรายการโทรทัศน์ พระองค์ตรัสว่า “เราให้โอกาสแก่เจ้าที่จะได้ออกรายการโทรทัศน์ แต่ถ้าเจ้าไม่ฉวยโอกาสนี้ไว้ เจ้าจะไม่ได้พบโอกาสนี้อีกเลย” ถ้าพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยให้เราเห็นว่าโอกาสนี้จะมีเฉพาะในเวลาตอนนั้นเท่านั้นเราก็คงจะผลัดผ่อนเวลาออกไป เพราะในช่วงเวลานั้นเราก็มีฐานะที่ค่อนข้างจะสบายพอสมควรแล้วหลังจากที่ต้องดิ้นรนต่อสู้อุมานาน

เราใช้เวลาถึงเก้าปีในการพยายามที่จะ “ทำคลอด” ให้แก่องค์การชีวิตในพระวจนะ แต่จู่ๆพระเจ้าก็ประทานโอกาสให้แก่เราที่จะเข้าถึงผู้คนได้มากขึ้น ซึ่งเราก็อยากทำอย่างหมัดใจอยู่แล้ว แต่การที่ก้าวเข้าไปทำรายการโทรทัศน์ เราก็ต้องพร้อมที่จะสละความสะดวกสบายของเราเพื่อที่จะแบกภาระความรับผิดชอบใหม่ๆ

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ประชากรของพระองค์ทำสิ่งใด มันมักจะมีการทดลองใจให้เขารอคอย “ช่วงเวลาเวลาที่สวดก” (กิจการ 24.25) เรามักจะมีแนวโน้มที่จะหน่วงเหนี่ยวไว้จนถึงเวลาที่เราคิดว่าจะไม่ต้องสูญเสียอะไรเลย หรือไม่ต้องยุ่งยากเท่าไรหรอก

ฉันขอหนุนใจให้คุณเป็นคนที่ไม่กลัวความรับผิดชอบ เมื่อคุณต้องพบกับอุปสรรคขัดขวางคุณก็จะเข้มแข็งขึ้น ถ้าคุณเอาแต่ทำในสิ่งที่ง่ายคุณก็จะเป็นคนอ่อนแออยู่เรื่อยไป

พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเป็นคนที่มีความรับผิดชอบและเอาใจใส่ดูแลทุกสิ่งทีพระองค์ทรงประทานแก่เรา คือทำอะไรสักอย่างเพื่อให้มันเกิดผลดีขึ้นมา หากเราไม่ยอมใช้ของประทานและตะลันต์ที่พระองค์ทรงประทานให้ เราก็เป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสิ่งที่พระองค์ทรงฝากไว้กับเรา

จงเตรียมตัวให้พร้อม

เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงนั้น

มัทธิว 25:13

พระมหัทธวิพทที่ 25 เป็นพระคัมภีร์บทที่สอนให้เราทราบว่าควรจะทำอย่างไร ในขณะที่เรากำลังรอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

สิบสองข้อแรกบอกเราว่ามีหญิงพรหมจารีสี่สิบคน เป็นหญิงโง่เขลาห้าคนและหญิงที่มีปัญญาห้าคน หญิงที่โง่เขลาไม่ยอมทำอะไรพิเศษเพื่อให้ตัวเองพร้อมอย่างเต็มที่เพื่อจะพบกับเจ้าบ่าวในเวลาที่ทำนกลับมา พวกเขาทำตามหน้าที่พอให้พ้นๆ ไป และไม่ยอมทำอะไรพิเศษนอกเหนือจากนั้นอีก เขาจึงเติมน้ำมันเท่าที่จำเป็นสำหรับตะเกียงเท่านั้น แต่หญิงพรหมจารีที่มีปัญญานั้นยอมทำนอกเหนือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เขาเตรียมน้ำมันสำรองไว้เผื่อว่าจะต้องรอคอยนานออกไปอีก

เมื่อเจ้าบ่าวกลับมา พวกหญิงโง่เขลาก็เห็นว่าตะเกียงของตนกำลังจะมอดดับแล้ว เขาจึงอยากให้พวกหญิงที่มีปัญญาได้แบ่งน้ำมันให้พวกตนบ้าง ซึ่งนี่ก็เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วคนที่ขี้เกียจและชอบผลลัวันประกันพรงมักจะต้องการให้คนที่ทำงานหนักและมีความรับผิดชอบทำงานต่างๆ แทนพวกเขาอยู่แล้ว

จงใช้สิ่งที่ท่านได้รับมา

นายจึงตอบว่า “อ้ายข้าชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้หรือว่าเราเกียจที่เราไม่ได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย”

มัทธวิ 25:26

ตอนต่อมาในพระธรรมมัทธวิพทที่ 25 ได้บันทึกคำอุปมาที่พระเยซูได้ทรงเล่าถึงเรื่องของคนใช้สามคนที่ได้รับมอบเงินให้ดูแลเงินตะลันต์ของเจ้านาย จากนั้นเจ้านายจึงเดินทางไปยังเมืองไกลโดยหวังไว้ว่าคนใช้ของตนจะดูแลทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นอย่างดี ในขณะที่ตนไม่อยู่

ชายที่ได้รับเงินห้าตะลันต์ก็นำเงินนั้นไปลงทุน และได้รับกำไรเพิ่มอีกห้าตะลันต์ ชายที่ได้รับเงินสองตะลันต์ก็ทำอย่างเดียวกันด้วย แต่ชายที่ได้รับเงินตะลันต์เดียวนำเอาเงินนั้นไปฝังไว้ในดินเพราะเขากลัว เขาไม่กล้าที่จะก้าวออกไปทำสิ่งใด เขากลัวความรับผิดชอบ

เมื่อเจ้านายกลับมา ท่านได้ชมเชยคนใช้ทั้งสองคนนั้นผู้ซึ่งนำเอาเงินที่ตนได้รับไปลงทุน ส่วนคนใช้ที่นำเงินไปฝังไว้และไม่ยอมนำไปลงทุนอย่างใดเลย ท่านกล่าวว่า “เจ้าข้าชั่วช้า และเกียจคร้าน” ท่านจึงได้สั่งให้นำเงินตะลันต์เดียวของเขานั้นมอบให้แก่ชายที่มีสิบตะลันต์ ส่วนคนใช้ที่ขี้เกียจนั้นท่านให้นำตัวไปลงโทษอย่างหนัก

ฉันขอหนุนใจให้คุณตอบสนองต่อความสามารถที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในตัวคุณ แล้วโดยการที่คุณพยายามใช้ความสามารถนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา คุณจะได้อยู่ด้วยสันติสุขนั้นให้แก่พระองค์พร้อมด้วยผลกำไรด้วย

พระคัมภีร์สำแดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า พระเจ้ามีพระประสงค์ให้เราเกิดผลอันดี (ยอห์น 15:16)

ละความกระวนกระวาย ไม่ใช่ละทิ้งหน้าที่รับผิดชอบ

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร

จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย

1 เปโตร 5:6-7

อย่ากลัวความรับผิดชอบ จงเรียนรู้ที่จะละความกระวนกระวายไว้ แต่อย่าละทิ้งความรับผิดชอบ บางคนได้เรียนรู้ที่จะไม่กังวลในเรื่องใดเลย เขากลายเป็นผู้ชำนาญในการ “ละความกระวนกระวาย” เขารู้สึกสบายใจดีจนผลของสิ่งความรับผิดชอบไปด้วย จงเอาใจจดจ่อทำการที่อยู่ต่อหน้าคุณ และอย่าละทิ้งงานใดไปเพียงเพราะว่ามันดูยากลำบาก

ขอให้จำไว้เสมอว่า ถ้าพระเจ้าประทานสิ่งใดที่คุณขอลงพระองค์จะประทานหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกันให้คุณด้วย ถ้าคุณมีบ้านหรือรถยนต์ พระเจ้าก็ทรงประสงค์ให้คุณเอาใจใส่ดูแลวิญญูณแห่งความซื่อสัตย์จะพยายามโจมตีความคิดและอารมณ์ ความรู้สึกของคุณ แต่คุณก็มีพระทัยของพระคริสต์แล้ว คุณย่อมสังเกตเห็นการหลอกลวงของมารและมองข้ามความรู้สึกของตนเองไป แล้วลงมือทำในสิ่งที่คุณรู้ว่าถูกต้องได้แน่ การที่เราจะขอลสิ่งใด ๆ นั้นมันง่าย แต่การรับผิดชอบสิ่งนั้นคือส่วนสำคัญที่จะพัฒนา บุคลิกภาพของเรา

ฉันยังจำเหตุการณ์ตอนที่ฉันพยายามโน้มน้าวให้สามีไปซื้อบ้านริมทะเลสาบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เหมาะสมมากสำหรับการพักผ่อน การอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์มันเป็นสถานที่ที่เราสามารถจะแยกตัวออกมาจากสังคมที่วุ่นวาย ฉันบอกเขาว่ามันจะยอดเยี่ยมสักเพียงใด ลูกหลานของเราต้องชอบมันแน่ และเราสามารถที่จะพากลุ่มผู้นำ

ของเราไปประชุมปรึกษางานกันที่นั่น แล้วใช้เวลาอธิษฐานร่วมกันได้อย่างมีความสุข

ทุกอย่างฟังดูเข้าท่าดี และมันทำให้ฉันมีความสุขรู้สึกที่ดี แต่เดฟก็พยายามบอกว่าเราต้องทำอะไรบ้างในการที่จะดูแลรักษาบ้าน เขาเตือนว่าเรามีงานยุ่งมากพออยู่แล้ว คงไม่มีเวลาพอที่จะมารับผิดชอบดูแลบ้านเพิ่มอีกหลังหนึ่ง เขาพูดถึงการตัดหญ้า การตกแต่งดูแล และค่าใช้จ่ายต่างๆ เขาบอกว่าถ้าเราจำเป็นต้องใช้บ้าน ต้องการปลีกตัวจากเมือง ก็น่าจะเช่าเป็นครั้งเป็นคราวไปดีกว่าที่จะต้องมานั่งแบกภาระความรับผิดชอบในฐานะที่เป็นเจ้าของ

ฉันพิจารณาดูเรื่องนี้ในแง่ของอารมณ์ ส่วนเดฟพิจารณาในแง่ปฏิบัติ ทุกครั้งที่จะต้องตัดสินใจเราควรจะพิจารณาทั้งสองด้าน อย่าดูเพียงแค่ส่วนที่จะทำให้เรารู้สึกมีความสุขเท่านั้น แต่ดูภาระความรับผิดชอบที่จะต้องเพิ่มขึ้นด้วย บ้านริมทะเลสาบนั้นเหมาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่มีความสบายใจ แต่เราไม่มีเวลาเลย ลึกๆ ในใจฉันรู้ข้อนี้ดี แต่ก็ยังพยายามโน้มน้าวใจเดฟอยู่ปีหนึ่งเพื่อให้เขายอมซื้อไว้สักหลัง

ฉันตั้งใจที่เขายื่นหัตถ์มั่นคง ไม่อย่างนั้นเราก็คงจะซื้อหลังดังกล่าวไว้สักพักหนึ่ง แล้วสุดท้ายก็คงต้องขายมันไปเพราะเป็นภาระแก่เรามากไป ปรากฏว่าเพื่อนของเราได้ไปซื้อบ้านริมทะเลสาบไว้หลังหนึ่ง และเขาอนุญาตให้เราใช้ได้ตามที่โอกาสอำนวย

ถ้าคุณใช้สติปัญญา คุณจะได้พบว่าพระเจ้าทรงตอบสนองในสิ่งที่คุณต้องการ ผู้ใดที่ดำเนินชีวิตในพระทัยของพระคริสต์ย่อมดำเนินชีวิตในปัญญา ไม่ใช่ในอารมณ์ความรู้สึก

จงเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ!

บทที่ 18

“ช่วยหาวิธีง่ายๆ ให้หน่อย ถ้ามันยากเกินไปฉันรับไม่ไหว”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 3

“เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ สำหรับท่านไม่ยากเกินไป และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย”

เฉลยธรรมบัญญัติ 30:11

รูปแบบความคิดที่ผิดในข้อนี้ก็คล้ายๆ กันกับข้อที่เราเพิ่งพิจารณาไปแล้วนั้น แต่เพราะมันสร้างปัญหาให้แก่ประชากรของพระเจ้าไปมากแล้ว ฉันจึงเชื่อว่าน่าจะเป็นการดีที่จะหยิบยกขึ้นมาพิจารณาในบทนี้

มันเป็นข้อแก้ตัวหลักๆ ข้อหนึ่งที่ฉันมักจะได้ยินคนที่มาเข้าแถวรอรับคำอธิษฐานยกขึ้นมาอ้ากั้น บ่อยทีเดียวที่มีคนมาขอรับคำปรึกษาและขอให้ฉันอธิษฐานเพื่อ และเมื่อฉันบอกเขาว่าพระคัมภีร์สอนไว้อย่างไรหรือบอกว่าฉันคิดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสอย่างไร เขามักจะตอบว่า “ผมรู้นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง พระเจ้าได้สั่งแต่งตั้งให้ผมรู้อย่างเดียวกันด้วย แต่อาจารย์จอยซ์ครับ มันเป็นเรื่องที่ยากเกินไป

พระเจ้าได้สั่งแต่งตั้งให้ฉันเห็นว่ามารพยายามใส่คำพูดแบบนี้เข้าในหัวคิดของคนเพื่อทำให้เขาอ้อมแพ้ว หลายปีก่อนเมื่อพระเจ้าสั่งตั้งธรรมข้อนี้แก่ฉัน พระองค์ทรงกำชับไม่ให้ฉันคิดว่าอะไรต่างๆ มันยากไปหมด ทรงตรัสยืนยันว่าถ้าฉันยอมทำตาม มันจะง่ายขึ้นเอง”

แม้กระทั่งตอนที่เราพยายามจะทำโครงการบางอย่างให้สำเร็จ เราชอบใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการคิดและพูดถึงความยากลำบากของโครงการ จนทำให้โครงการนั้นๆ จบลงด้วยความยากลำบากหนักเข้าไปอีก ซึ่งไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นเลยถ้าเพียงแต่เรามีความคิดในแง่บวกแทนที่จะเป็นแง่ลบ

เมื่อฉันพบพระวณะของพระเจ้าซึ่งสอนถึงวิธีประพฤติตัวและดำเนินชีวิตแล้ว เปรียบเทียบกับการประพฤติของตัวเองจริงๆ ในตอนนั้น แรกๆ ฉันมักจะพูดว่า “พระเจ้าข้า ข้าพระองค์คืออยากทำตามวิถีทางของพระองค์ แต่มันยากเกินไป” พระเจ้าทรงนำให้ฉันดู พระคัมภีร์เฉลยธรรมบัญญัติ 30.11 ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระบัญญัติของพระองค์นั้น ไม่ได้ยากและไม่ได้อยู่ห่างไกลจนเกินไป

เหตุที่พระบัญชาของพระเจ้าไม่ได้ยากเกินไปสำหรับเราก็เพราะพระองค์ได้ทรงประทานพระวิญญาณให้ทำการด้วยฤทธิ์เดชอยู่ภายในเรา และทรงช่วยเราให้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ได้

พระผู้ช่วย

เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป

ยอห์น 14:16

อะไรๆ จะยากไปหมดถ้าเราพยายามทำเองโดยไม่พึ่งพาและพึ่งพิงในพระคุณของพระเจ้า ถ้าทุกอย่างในชีวิตเรามันง่ายไปหมดเราก็คงไม่ต้องการฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะช่วยเรา พระคัมภีร์เรียกพระวิญญาณว่าเป็น “พระผู้ช่วย” พระองค์ ทรงสถิตอยู่ภายในเราและสถิตกับเราตลอดเวลาเพื่อจะช่วยเรา ทำให้เรามีกำลังที่จะทำตามพระบัญชาของพระองค์ และขอเสริมว่าจะสามารถทำสิ่งที่ยาก (ถ้าทำโดยไม่พึ่งพระองค์) ได้อย่างง่ายดาย

เส้นทางที่ง่ายกับเส้นทางที่ยาก

เมื่อฟาโรห์ปล่อยประชากรไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า “เกรงว่าเมื่อประชากรไปเผชิญสงครามเข้า เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย”

อพยพ 13:17

คุณสามารถมั่นใจได้ว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงนำพาคุณไปที่ใดพระองค์ก็จะทรงคุ้มครองรักษาคุณด้วย พระองค์จะไม่ยอมให้เราล้มลงเพราะเหตุซึ่งเกินกำลังจะทนได้ (1 โครินธ์ 10.13) อาหารที่พระองค์ตรัสสั่ง พระองค์จะทรงชำระเงินเอง เราไม่จำเป็นต้องดิ้นรน ต่อสู้ถ้าเราเรียนรู้ที่จะพึ่งพาและรับพลังจากพระองค์อยู่เสมอ

ถ้าคุณรู้ว่าพระเจ้าทรงบัญชาให้คุณทำอะไร อย่าท้อถอยเมื่อพบความยากลำบาก ถ้าเจอปัญหาหนักขึ้นก็ขอให้ใช้เวลากับพระองค์มากขึ้น พึ่งพาพระองค์มากขึ้น และรับเอาพระคุณจากพระองค์เพิ่มขึ้นด้วย (ฮีบ. 4.16)

พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้เราเปล่าๆ เพื่อจะทำการผ่านทางตัวเราในสิ่งที่เรากระทำได้ ไม่ได้ขอให้ระวางความคิดที่ว่า “ฉันทำงานนี้ไม่ได้เพราะมันยากเกินไป”

บางครั้งพระเจ้าทรงนำเราไปในเส้นทางที่ยากแทนที่จะเป็นเส้นทางที่ง่าย เพราะพระองค์กำลังกระทำการอยู่ในตัวเรา เราจะเรียนรู้จักวิธีพึ่งพาพระองค์ได้อย่างไรถ้าอะไรๆ ในชีวิตของเรามันเรียบง่ายจนเราจัดการรับมือได้เองหมดทุกเรื่อง

พระเจ้าทรงนำพาประชากรอิสราเอลไปตามเส้นทางที่ยาวไกลและยากลำบากกว่า เพราะว่าหลายคนยังมีความขลาดกลัว และพระองค์จำเป็นต้องเตรียมพวกเขาให้พร้อมที่จะรับมือกับสงครามที่เขาจะต้องเผชิญในแผ่นดินแห่งพระสัญญา

คนส่วนใหญ่คิดว่าถ้าเราได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาเราก็ไม่ต้องทำสงครามอีกต่อไปแล้ว ซึ่งเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง ถ้าคุณอ่านดูบันทึกเรื่องราวการเดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญาของคนอิสราเอลแล้ว คุณจะเห็นว่าพวกเขาต้องทำสงครามอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขาก็ชนะสงครามทุกครั้ง ที่ทำการต่อสู้โดยพระกำลังของพระเจ้าภายใต้การทรงนำของพระองค์

เหตุที่พระเจ้าทรงนำพวกเขาไปในเส้นทางที่ไกลและยากกว่าก็เพราะพระองค์ทรงทราบพวกเขายังไม่พร้อมที่จะเผชิญกับสงครามในเวลาที่จะเข้าไปยึดครองแผ่นดิน พระองค์ทรงเป็นห่วงว่าเมื่อพวกเขาพบศัตรู เขาจะพากันหนีกลับไปยังอียิปต์ พระองค์จึงทรงนำเขาไปในทางที่ยากลำบากเพื่อจะทรงสอนให้เขารู้จักพระองค์และให้บทเรียนว่าพวกเขาจะพึ่งพาในตนเองไม่ได้

เมื่อคนเราพบกับความยากลำบาก เราจะเกิดความรู้สึกอยากจะยอมแพ้ ขาดความรู้ดีว่าถ้ามันทำให้เราแพ้ในความคิดได้มันก็จะทำให้เราแพ้ในทางปฏิบัติได้นั้นจึงเป็นเหตุสำคัญที่เราจะต้องไม่อ่อนระอาใจ ขาดกำลังใจและหมดเรี่ยวแรง

ทรหดไว้!

อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร

กาลาเทีย 6:9

การเมื่อยล้าและการท้อใจ สะท้อนถึงการยอมแพ้ในทางความคิด พระวิญญูณ บริสุทธิ์ตรัสแก่เราว่า อย่าให้เรายอมแพ้ในความคิด เพราะถ้าเราเย็นหยัดสู้ต่อไปอีกในที่สุดเราก็จะได้เก็บเกี่ยวผล

ลองคิดถึงองค์พระเยซู ท่านที่ที่พระองค์ได้รับบัพติศมาและเต็มล้นด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ พระวิญญูณก็ทรงนำพาพระองค์เข้าไปสู่ถิ่นทุรกันดารเพื่อให้มารทดลอง พระองค์ไม่ได้บ่นว่าหรือหดหู่รู้สึกท้อใจเลย พระองค์ไม่ได้คิดหรือพูดอะไรในแง่ลบ พระองค์ไม่ได้รู้สึกสับสนหรือสงสัยว่าทำไมเหตุการณ์อย่างนี้ต้องเกิดขึ้นกับพระองค์ด้วยพระองค์ทรงผ่านการทดลองทุกอย่างด้วยชัยชนะ

ในขณะที่ทรงถูกทดลองอยู่นั้นพระเยซูไม่ได้เสด็จดำเนินไปทั่วถิ่นทุรกันดารสี่สิบวันสี่สิบคืนพร้อมกับพร้าพรณนาถึงความทุกข์ยากลำบาก พระองค์ทรงรับกำลังจากพระบิดาของพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ แล้วพระองค์ก็เสด็จออกจากถิ่นทุรกันดารด้วยชัยชนะ (ลูกา 4.1-13)

ลองนึกภาพดูว่าองค์พระเยซูเสด็จไปยังที่ต่างๆ โดยรอบพร้อมกับพวกสาวกพากันพูดถึงแต่ความยากลำบากที่พระองค์ประสบมา ลองนึกภาพว่าพระองค์ไปปรึกษากับคนอื่นว่าการที่จะถูกตรึงบนกางเขนนั้นยากลำบากเพียงใด... หรือพูดถึงความกลัวต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของพระองค์... หรือความท้อใจที่พระองค์ต้องดำเนินชีวิตในสภาพการณ์ประจำวันต่อนั้น คือต้องร่อนเร่ไปทั่วประเทศโดยไร้บ้าน ชาติที่พำนักพักพิงไม่มีเตียงนอนในยามค่ำคืน

ในสถานการณ์ส่วนตัวของฉันที่ต้องเดินทางไปยังที่ต่างๆ ทั่วประเทศเพื่อประกาศพระกิตติคุณ ฉันต้องเรียนรู้ที่จะไม่พูดถึงความยากลำบากที่ต้องประสบในการทำงานรับใช้อย่างที่ฉันทำอยู่ ฉันต้องเรียนรู้ที่จะไม่บ่นถึงความยากลำบากที่ต้องไปพักในโรงแรมต่างๆไม่ซ้ำที่ ต้องกินข้าวนอกบ้านอยู่เสมอ ทุกสุดสัปดาห์ต้องนอนบนที่นอนแปลกที่แปลกทาง ต้องจากบ้าน ต้องพบผู้คนแปลกหน้า พอจะเริ่มคุ้นเคยกับเขาก็ถึงเวลาที่ต้องจากกันพอดี

ทั้งคุณและฉันมีพระทัยของพระคริสต์ และเราสามารถรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ได้เช่นเดียวกับพระองค์ นั่นคือโดยการเตรียมความคิดไว้ให้พร้อมโดยการ “คิดอย่างผู้ที่มีชัยชนะ” ไม่ใช่ “คิดอย่างผู้แพ้”

ความสำเร็จมาตามหลังความทุกข์

ฉะนั้นโดยเหตุที่ พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานทางพระกายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานทางกายเช่นนี้ก็ไม่มีสัมพันธกับบาปแล้ว

เพื่อจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในโลกตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

1 เปโตร 4:1 - 2

พระคัมภีร์ตอนนี้สอนให้เราไปถึงเคล็ดลับในเอาชนะความทุกข์ยากลำบากจนได้แปลงความหมายของพระคัมภีร์ตอนนี้ว่า

“จงคิดถึงความทุกข์ทั้งสิ้นที่พระเยซูทรงประสบ และการที่พระองค์ทนทุกข์ยากลำบากในเนื้อหนังของพระองค์ การคิดอย่างนี้จะช่วยให้เราทนความทุกข์ยากของเราได้ จงเตรียมตัวเองให้พร้อมสำหรับการสงคราม จงเตรียมพร้อมที่จะรับชัยชนะโดย การคิดอย่างองค์พระเยซู... คือคิดว่า “ข้าพเจ้ายอมอดทนต่อความทุกข์ดีกว่าจะทำในสิ่ง ที่ไม่ชอบพระทัยพระเจ้า” เพราะถ้าฉันทนทุกข์โดยมีความคิดเหมือนพระทัยของพระคริสต์ ฉันก็จะไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่เพื่อทำตามชอบใจของตนเองเท่านั้น (คือทำเฉพาะแต่สิ่งที่ง่ายและวิ่งหนีจากสิ่งที่ยากลำบาก) แต่ฉันจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ไม่ใช่ดำเนินชีวิตตามความรู้สึกและความคิดฝ่ายเนื้อหนังของตนเอง”

การที่เราจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้นั้นมันต้องมีการยอมทนทุกข์ในเนื้อหนังของเราด้วย

เนื้อหนังของฉันไม่ค่อยชอบการรับใช้พระเจ้าที่ต้องเดินทางบ่อยๆ เท่าไรนัก แต่ฉันรู้ว่าเป็นน้ำพระทัยพระเจ้าที่จะให้ฉันดำเนินตาม ดังนั้นฉันจึงต้องปกป้องตนเองโดยยึดความคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับงานรับใช้เป็นเครื่องอาวุธ ไม่เช่นนั้นฉันก็แพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มต่อสู้เสียอีก

จะมีบางคนที่ผ่านมาเข้ามาในชีวิตคุณซึ่งเป็นคนที่อยู่ใกล้แล้วลำบากใจ แต่คุณรู้ว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ให้คุณรักษาความสัมพันธ์กับเขาไว้ไม่ตัดเขาออกไป เนื้อหนึ่งของ คุณต้องทนทุกข์เพราะว่าการใกล้ชิดกับคนเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องที่ย่าง่ายเลย แต่คุณสามารถเตรียมตัวเองให้พร้อมไว้โดยการมีความคิดที่เหมาะสมเกี่ยวกับสถานการณ์นั้นๆ

ยื่นหยัดมันได้เองโดยอาศัยพระกำลังของพระคริสต์

ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอึดทน และความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน

ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า

ฟิลิปปี 4:12 - 13

การคิดอย่างถูกต้องเป็นการดีต่ออายุให้ตัวเองพร้อมที่จะเข้าสู่สงคราม การเข้าสู่สงครามโดยมีความคิดผิดๆ ก็เหมือนกับการออกไปรบในแนวหน้าโดยปราศจากอาวุธ ถ้าเราทำอย่างนั้น อายุคงจะไม่ยืนแน่

คนอิสราเอลเป็นพวกที่ชอบดีโพลีติพายซึ่งเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้พวกเขาต้องวนเวียนเป็นเวลานานถึงสี่สิบปีในการเดินทางที่น่าจะใช้เวลาเพียงแค่สิบเอ็ดวันเท่านั้น พวกเขาดีโพลีติพายได้ทุกเรื่องทุกราว บ่นเมื่อเจอกับปัญหาทุกอย่าง เอาแต่พรั้งพรรณนาถึงความทุกข์ยากลำบาก รูปแบบความคิดของเขาคือ “โปรดทำอะไรให้มันง่าย ๆ หน่อย เรารับไม่ได้ถ้ามันยากเกินไป”

ไม่นานมานี้ฉันเพิ่งพบว่าผู้เชื่อหลายคนเป็นผู้พิชิตในวันอาทิตย์ แต่เป็นผู้คร่ำครวญในวันจันทร์ เขาสนทนาแต่เรื่องดี ๆ ในวันอาทิตย์ที่โบสถ์กับเพื่อน ๆ แต่พอถึงวันจันทร์ซึ่งเป็นวันที่ต้องทำตามสิ่งที่ตัวเองพูด และไม่มีใครอยู่ใกล้เพื่อสร้างความประทับใจด้วยคำพูดอีก เขาก็พ่ายแพ้ทันทีที่เจอกับการทดลองที่ย่างที่สุด

ถ้าคุณเป็นพวกที่ชอบดีโพลีติพาย เป็นคนขี้บ่น ขอให้รับเอารูปแบบความคิดใหม่ต่อไปนี้ไว้ “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4.13)

บทที่ 19

“ฉันบังคับตัวเองไม่ได้ ฉันติดนิสัยขี้โมโห ชอบจับผิด และบ่น”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 4

เพราะว่าผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้าและยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม

เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไรถ้าท่านทำความชั่ว และท่านถูกเย็บน เพราะการกระทำชั่วนั้น แม้ท่านจะอดทนต่อการถูกเย็บนด้วยความอดกลั้น แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดีและทนเอาเมื่อตกทุกข์ยาก เพราะการดีนั้น ท่านก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

1 เปโตร 2:19-20

เราจะไม่ได้รับการปลดปล่อยจนกว่าเราจะเรียนรู้ที่จะมีท่าทีที่ถวายเป็นเกียรติ แต่พระเจ้าในยามยากลำบากเสียก่อน ไม่ใช่การทนทุกข์ของเราที่ทำให้พระเจ้าได้รับเกียรติ แต่ท่าทีแบบพระเจ้าในขณะที่เรากำลังทนทุกข์ต่างหากที่ทำให้พระองค์ทรงพอพระทัยและเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์

หากเราต้องการได้รับพระพรจากพระธรรมตอนนี้ ดังที่พระเจ้าทรงมุ่งหวังไว้ เราจะต้องค่อยๆ อ่านและพิจารณาแต่ละประโยค แต่ระวังอย่างละเอียด ฉันต้องยอมรับว่าฉันใช้เวลาศึกษาถึงเรื่องนี้เป็นปีๆ กว่าที่จะเข้าใจได้ว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงรู้สึกพอพระทัยมากที่เห็นฉันทนทุกข์ ทั้งๆที่พระคัมภีร์บอกไว้ชัดเจนอยู่แล้วว่าพระเจ้าได้ทรงรับความทุกข์และความเจ็บปวดแห่งการลงโทษแทนฉันไปแล้ว (อสย.53.3-6)

ฉันต้องใช้เวลาหลายปีกว่าที่จะเริ่มตระหนักว่าจุดเน้นสำคัญของพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้อยู่ที่การทบทวนทุกข้อแต่เป็นท่าทีที่เราควรจะมีในขณะที่ทบทวนทุกข้อต่างหาก

ขอให้สังเกตคำว่า “ด้วยความอดทน” ที่ใช้ในพระธรรมตอนนี้ ซึ่งกล่าวว่า ถ้ามีใครปฏิบัติต่อเราอย่างไม่ถูกต้องแต่เราก็ออมรับไว้ด้วยความอดทน นั่นแหละที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย ไม่ใช่การที่เราทบทวนทุกข้อ เพื่อจะหนุนใจเราในขณะที่ทบทวนพระคัมภีร์ได้สอนให้เรามองดูการที่พระเยซูทรงรับความอยุติธรรมที่เข้ามาในชีวิตของพระองค์

พระเยซูผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเรา

เพราะพระเจ้าทรงใช้ท่านสำหรับเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะว่าคุณพระคริสต์ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อท่านทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่ท่านเพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้ตรัสคำเท็จเลย

เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม

1 เปโตร 2:21-23

พระเยซูทรงทนทุกข์ได้อย่างมีสง่าราศี! พระองค์ทรงสงบนิ่ง ไม่บ่นว่า iva ว่างใจในพระเจ้าไม่ว่าสถานการณ์จะดูเลวร้ายเพียงใด พระองค์ยังทรงปฏิบัติเช่นเดิมในทุกสถานการณ์ พระองค์ไม่ได้แสดงความอดทนเฉพาะในยามที่ทุกอย่างปกติ และขาดความอดทนในยามทุกข์ยากหรือในเวลาที่ไม่ได้ความเป็นธรรม

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้ทำให้เราเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเราทั้งหลาย และพระองค์ได้ทรงเสด็จมาเพื่อสอนให้เรา รู้จักวิธีดำเนินชีวิต การที่เราปฏิบัติตัวอย่างไรต่อหน้าบรรดาสมาชิกในคริสตจักรของเรานั้นแหละคือการสอนให้เรา รู้จักวิธีการดำเนินชีวิตแก่พวกเขา เราสั่งสอนลูกๆ โดยแบบอย่างแห่งการประพฤติ มากกว่าคำพูด เราจะต้องเป็นคัมภีร์ที่มีชีวิตอยู่เพื่อให้คนทั้งปวงได้อ่าน (2คร.3.2,3) เป็นความสว่างที่ส่องอย่างเจิดจ้าในโลกแห่งความมืด (ฟป.2.15)

รับการทรงเรียกเข้าสู่ความถ่อมใจ อ่อนโยน และอดทน

เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจำจองเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอรวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับพันธกิจอันเนื่องจากการทรงเรียกท่านนั้น

คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่าง และใจอ่อนสุภาพอดทนนาน และอดกลั้นต่อกันและกัน ด้วยความรัก

เอเฟซัส 4:1 - 2

ครั้งหนึ่งในครอบครัวของเรามีเหตุการณ์เกิดขึ้นซึ่งน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดียิ่งสำหรับบทเรียนในประเด็นเรื่องความถ่อมใจ ความอ่อนสุภาพและความอดทนนี้

ดาเนียลลูกชายของเราเพิ่งจะเดินทางกลับมาจากการไปฝึกงานมิชชั่นที่สาธารณรัฐโดมินิกัน เขากลับมาพร้อมกับผัดผั้นเต็มแขน และมีบาดแผลกับรอยฟกช้ำอีกหลายแห่งด้วย มีคนบอกเขาว่ามันเกิดจากเถาวัลย์พิษแบบสาธารณรัฐโดมินิกัน มันดูเลวร้ายมากจนเราอยากจะรู้ว่ามันเกิดจากอะไรกันแน่ แพทย์ประจำครอบครัวของเราหยุดงานในวันนั้น ดังนั้นเราจึงโทรศัพท์ขอพบกับนายแพทย์อีกคนหนึ่งแทน

แซนดร้า ลูกสาวของเราจึงได้โทรศัพท์เพื่อนัดหมาย แจ้งให้เขารู้ว่าดาเนียลอายุเท่าไร และเธอเป็นพี่สาวของเขาและจะเป็นผู้พาเขามาพบกับหมอ วันนั้นเราทุกคนต่างก็งานยุ่งรวมทั้งแซนดร้าด้วย หลังจากที่แซนดร้าอุตสาห์ขับรถไปสี่สิบห้านาที เธอก็ไปถึงคลินิกแต่พยาบาลกลับบอกว่า “ขอโทษคะ เรามีนโยบายว่าจะไม่รับผู้ป่วยที่ไม่ได้เป็นโรคร้ายแรง ถ้าไม่มีพ่อแม่มาด้วย”

แซนดร้าอธิบายว่าตอนที่เธอโทรมานั้นก็ได้อธิบายแล้วว่าเธอจะเป็นผู้พาน้องชายมาและเธอก็พาเขาไปหาหมอบ่อยๆ อยู่แล้วเพราะพ่อแม่ต้องเดินทางบ่อย แต่พยาบาลก็ยังยืนยันกรานพ่อแม่ต้องมาด้วย

แซนดร้าเจอเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องหัวเสีย เธอสู้อุตสาห์ยอมรับภาระในเรื่องนี้ทั้งๆ นี้มีงานประจำยุ่งมากอยู่แล้ว แต่ความตั้งใจอันดีกลับกลายเป็นไร้ประโยชน์ ตอนนี้เธอจะต้องขับรถย้อนกลับไปบ้านอีกสี่สิบห้านาที ทุกอย่างที่ทำลงไปมันดูเหมือนจะเสียเวลาเปล่า

พระเจ้าทรงช่วยให้เธอสงบเยือกเย็นและยังคงเติมไปด้วยความรัก เธอโทรถึงพ่อซึ่งกำลังเดินทางไปพบแม่ และพ่อบอกว่าจะรับผิดชอบเรื่องนี้เอง เช้าวันนั้นเดฟรู้สึกอยากจะแวะไปเอาหนังสือกับม้วนเทปที่สำนักงานของเราโดยที่ยังไม่รู้ว่าจะชนไปทำไม เสียด้วยซ้ำ เขารู้สึกเพียงแค่ว่าต้องชนไปเท่านั้นเอง

เมื่อเดฟไปถึงที่คลินิก ผู้หญิงที่โต๊ะทะเบียนผู้ป่วยถามเขาว่าเขาเป็นผู้รับใช้พระเจ้าและเป็นสามีของจอยซี ไมเออร์ ใช่หรือไม่ เขาตอบว่าใช่ เธอบอกเขาว่าเคยเห็นฉันทางโทรศัพท์และได้ยินนามสกุลนี้บ่อยๆ จึงสงสัยว่าจะใช่คนเดียวกันหรือไม่ เดฟสนทนากับเธออยู่ครู่หนึ่งจึงได้มอบหนังสือเรื่องการเยียวยาความเจ็บไข้ทางอารมณ์ที่ฉันเขียนให้เธอไปเล่มหนึ่ง

ที่ฉันเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็คือ จะเกิดอะไรขึ้นถ้าแสนร่ำอารมณ์เสียและหมดความอดทน? เธอจะต้องเสียคำพยานที่ดีไป ที่จริงมันคงเป็นผลเสียในฝ่ายวิญญาณแก่ผู้หญิงคนนั้นมากทีเดียวถ้าเขาเห็นฉันเทศนาทางโทรศัพท์ แต่กลับเห็นพฤติกรรมที่ไม่ค่อยดีในครอบครัวของฉัน

คนจำนวนมากในโลกกำลังพยายามค้นหาพระเจ้า สิ่งที่เราแสดงให้พวกเขาเห็น มีความสำคัญยิ่งกว่าสิ่งที่เราบอกพวกเขา การเล่าพระกิตติคุณให้พวกเขาฟังเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำอยู่แล้ว แต่ถ้าเราเป็นพยานแต่กลับทำตัวขัดกับสิ่งที่เราพูด มันก็แย่กว่าที่เราไม่ได้พูดอะไรเสียเลย

ในเหตุการณ์นี้แสนร่ำแบกรับความทุกข์ของเธอไว้ด้วยความอดทน และพระวาระของพระเจ้าได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเราถูกเรียกให้ดำเนินในพฤติกรรมและท่าทีแบบนี้

การทนทุกข์ด้วยความอดทนของโยเซฟ

**พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา โยเซฟ ถูกขายไปเป็นทาส
เท้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน คอของเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก
จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้นจริง พระวาระของพระเจ้าทดสอบเขา**

สดุดี 105:17-19

ให้เราระลึกถึงโยเซฟซึ่งถูกพี่น้องของเขากลับแก้งอย่างไม่ยุติธรรม เป็นแบบอย่างที่น่าชื่นชมในยุคนั้น พวกเขายขายโยเซฟให้เป็นทาส แล้วกลับไปบอกพ่อว่า โยเซฟถูกสัตว์ป่าฆ่าตาย ในขณะที่เดียวกันนั้นชายมั่งคั่งคนหนึ่งชื่อโปทิฟาร์ได้ซื้อตัวโยเซฟไว้ไปเป็นทาสในเรือน พระเจ้าทรงประทานความโปรดปรานแก่โยเซฟในทุกแห่งหน ที่เขาไปและในเวลาไม่นานเขาก็เป็นที่โปรดปรานของเจ้านายคนใหม่

โยเซฟได้รับความก้าวหน้าในหน้าที่การงานอยู่เรื่อยๆ แต่ก็เกิดสิ่งที่ไม่ยุติธรรมขึ้นกับเขาอีกครั้งหนึ่ง ภรรยาของโปทิฟาร์พยายามชักชวนเขาร่วมหลับนอนด้วยแต่

เพราะเขาเป็นคนชื่อเขาจึงไม่ยอมทำตาม นางจึงโกหกต่อสามีว่าโยเซฟพยายามล่องนาง
จึงเป็นเหตุให้โยเซฟต้องติดคุกต่างๆ ที่ไม่ได้ทำอะไรผิด

โยเซฟพยายามช่วยเหลือคนอื่นๆ ตลอดเวลาที่ติดคุกอยู่ เขาไม่เคยบ่นว่า
แต่เพราะเหตุที่เขาไม่ทำที่ถูกต้องในยามทนทุกข์ ในที่สุดพระเจ้าจึงทรงปลดปล่อยเขา
และทำให้เขาได้รับเกียรติ ภายหลังโยเซฟกลับกลายเป็นคนที่มีอำนาจสูงสุดในแผ่นดิน
อียิปต์ ไม่มีใครมีอำนาจมากกว่าเขาเว้นแต่ฟาโรห์เท่านั้น

พระเจ้ายังทรงแก้เผ็ดแทนโยเซฟในเรื่องเกี่ยวกับพี่น้องของเขาด้วย คือ
พระองค์ทรงทำให้พวกเขาจำเป็นต้องมาขอซื้ออาหารจากโยเซฟในตอนทั่วแผ่นดินโลก
เกิดการกันดารอาหาร โยเซฟได้สั่งแดงท่าที่อย่างพระเจ้าให้เป็นอีกครั้งหนึ่งโดยที่เขา
ไม่ได้ทำการแก้แค้นพี่น้องของตนถึงแม้ว่าพวกเขาควรจะได้รับผลแห่งความผิดนั้นก็ตาม
เขาบอกกับพวกพี่น้องว่า ถึงแม้พวกเขาจะตั้งใจทำร้ายโยเซฟ แต่พระเจ้ากลับทรง
กระทำให้บังเกิดเป็นผลดี คือพวกเขาอยู่ภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ใช่ในเงื้อมมือ
ของโยเซฟ และเขาก็ไม่มีสิทธิทำอะไรแก่พี่น้องนอกจากอวยพรพวกเขาเท่านั้น
(ดูปฐมกาล 39-50)

อันตรายนของการบ่น

อย่าให้เราลองตั้งศพระผู้เป็นเจ้า เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้
กระทำ แล้วก็ต้องตายด้วยร้าย (กตว.21.5,6)

อย่าให้เราบ่นเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศ
ด้วยองค์โทษฆาต (กตว.16.41,49)

เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อ
เตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุคเก่า

1 โครินธ์ 10:9-11

จากพระธรรมตอนนี้ เราจะเห็นได้ทันทีถึงความแตกต่างระหว่างโยเซฟกับ
ชนอิสราเอล โยเซฟไม่เคยบ่นเลย แต่พวกเขาเอาแต่บ่นถึงทุกเรื่องทุกราวที่ไม่ได้
เป็นไปอย่างที่เขาต้องการพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเจาะจงที่เดียวถึงอันตรายนของการ
จู้จี้ขี้นและคอยจับผิดคนอื่น

คำสอนเรื่องนี้เข้าใจได้ง่ายทีเดียว การที่คนอิสราเอลบ่นนั้น พวกเขาได้เปิด
ประตูให้ศัตรูเข้ามาทำลายพวกเขา พวกเขาควรจะซาบซึ้งในคุณความดีของพระเจ้า

แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงต้องพบกับความสูญเสีย

พระคัมภีร์บอกเราว่าที่บันทึกเหตุการณ์เรื่องความทุกข์ยากและความตายของพวกเขาไว้ก็เพื่อเตือนใจเราให้รู้ว่า เราจะต้องเผชิญกับอะไรบ้างถ้าเรายังขึ้นกระทำเช่นเดียวกันกับพวกเขา

เราทุกคนคงไม่มีใครบ่นโดยทางปาก ถ้าเราไม่ได้บ่นก่อนแล้วในทางความคิดแน่ที่เดียวการบ่นคือรูปแบบความคิดที่ทำให้ต้องควนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารไม่สามารถข้ามไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาได้

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างของเรา เราจึงควรกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำแล้วด้วย

ชนอิสราเอลบ่น จนต้องวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

แต่พระเยซูทรงสรรเสริญ พระองค์จึงทรงรับการชูปให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ภาพเปรียบสองด้านนี้ทำให้เราเห็นถึงพลังแห่งการสรรเสริญและขอบพระคุณและพลังแห่งการบ่น ถูกแล้ว การจู้จี้ชิบ่น การคอยจับผิด ก็มีพลังเช่นกัน แต่เป็นพลังในด้านลบ แต่ครั้งที่เรายอมยกความคิดและปากของเราให้กระทำสิ่งเหล่านี้ ก็เท่ากับเรายอมให้ซาตานมีอำนาจเหนือชีวิตเราทั้งๆ ที่พระเจ้าไม่ได้ประทานให้มันมีอำนาจเช่นนั้น

อย่าบ่นว่า หรือทู่เถียงกัน

จงทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทู่เถียงกัน

เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกติเตียนและไม่มีความผิด เป็นบุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า ในท่ามกลาง พงศ์พันธุ์ที่คดโกงและวิปลาส ท่านปรากฎในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก

ฟิลิปปี 2:14-15

บางครั้งดูเหมือนว่าคนทั้งโลกกำลังบ่นพร้อมกัน มีแต่คนคอยตำหนิบ่นว่า ไม่ค่อยจะมีใครแสดงความซาบซึ้งในหัวใจ หรือมีใจกตัญญูเท่าไรหรอก มีคนบ่นเรื่องงานเรื่องเจ้านายของเขา ทั้งๆ ที่น่าจะมีใจขอบพระคุณที่มีงานประจำทำ และซาบซึ้งใจที่ว่าตัวเองไม่ต้องไปอาศัยบ้านพักพิงสำหรับคนร่อนเร่ไร้บ้าน หรือต้องไปยื่นเข้าแถวรอรับแจกอาหาร

คนยากจนเหล่านั้นหลายคนคงจะดีใจจนเนื้อเต้นถ้าเขาได้ทำงานที่คุณทำ ถึงแม้ว่าจะเป็นงานที่ไม่ดีเลิศสมบูรณ์แบบก็ตาม พวกเขา ยิ่งกว่าเต็มใจเสียด้วยซ้ำที่จำได้

ทำงานร่วมกับเจ้านายที่บกพร่องของคุณเพื่อแลกกับการมีรายได้ประจำ ได้มีบ้านของตัวเอง ได้ทำอาหารเลี้ยงตัวเอง

บางที คุณอาจจะจำเป็นต้องได้งานที่ให้ค่าตอบแทนที่สูงกว่า หรือเจ้านายของคุณอาจจะไม่ค่อยยุติธรรมกับคุณจริงๆ ก็ได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจ แต่การบ่นไม่ใช่ทางออกที่ดี

อย่าวิตกและอย่ากลัวเลย

จงอธิษฐานและขอบพระคุณเสมอ!

อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ

ฟิลิปปี 4:6

ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ อัครทูตเปาโล สอนให้เรารู้ถึงวิธีแก้ปัญหา ท่านสอนให้เราอธิษฐานด้วยการขอบพระคุณในทุกกรณี

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้สอนฉันในหลักการเดียวกันนี้ด้วยว่า “จอยซ์ ทำไมเราต้องมอมบะอะไรอื่นให้แก่เจ้าอีก ในเมื่อเจ้าไม่เห็นมีใจขอบพระคุณในสิ่งที่มีอยู่แล้วเลย? มันเรื่องอะไรที่เราจะต้องหาสิ่งอื่นมาให้เจ้าบ่นเพิ่มอีก?”

ถ้าเราไม่สามารถที่จะทูลอธิษฐานในเวลานี้ได้ด้วยใจที่เต็มล้นไปด้วยการขอบพระคุณ เราก็จะไม่ได้รับการตอบสนองด้วยความโปรดปราน พระวจะไม่ได้บอกให้เราอธิษฐานด้วยการบ่น แต่ให้อธิษฐานด้วยการขอบพระคุณ

ตามปกติแล้ว การจู้จี้ขี้บ่นและการคอยจับผิดมักจะเกิดขึ้นเมื่อบางสิ่งบางอย่างไม่ได้เป็นไปหรือบางคนไม่ได้ทำอย่างที่เรต้องการ หรือเมื่อเราต้องรอคอยสิ่งใดนานกว่าที่เราคาดหวังไว้ พระวจะของพระเจ้าสอนเราไว้ว่า เราต้องใช้ความอดทนในสถานการณ์เช่นนี้

ฉันค้นพบว่า ความอดทนไม่ได้หมายถึงความสามารถที่จะรอคอย แต่หมายถึงความสามารถที่จะรักษาทำที่อันดีไว้ในขณะที่กำลังรอคอย

มันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่เราจะต้องเอาจริงเอาจังในการจัดการกับเรื่องการบ่นและการสนทนาหรือการคิดในแง่ลบต่างๆ ในทำนองเดียวกันนี้ ฉันเชื่อด้วยความจริงใจว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงให้ฉันเห็นถึงอันตรายของการที่เราจะยอมยกปากและความคิดของเราให้แก่สิ่งเหล่านี้

พระเจ้าตัสกับชนอิสราเอลในเฉลยธรรมบัญญัติ 1.6 ไว้ว่า “...เจ้าทั้งหลาย ได้ตั้งพักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว...” บางทีคุณอาจจะตั้งพักที่ภูเขาเดียวกันนี้หลายครั้งแล้ว และกำลังพร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้า ถ้าเป็นอย่างนั้นจะเป็นการดียิ่งถ้าคุณจะระลึกไว้ว่า คุณจะไม่มีทางก้าวหน้าไปทางใดได้เลยถ้าหากความคิดและคำพูดของคุณยังเต็มไปด้วยการบ่น

ฉันไม่ได้บอกว่าการไม่บ่นนั้นเป็นเรื่องที่ง่าย แต่คุณมีพระทัยของพระคริสต์แล้วทำไมไม่ใช่พระทัยนั้นให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่เล่า ?

บทที่ 20

“อย่าให้ฉันต้องรอคอยอะไรเลย ฉันสมควรที่จะได้ทุกอย่างในทันที”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 5

เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา
จงดูชาวนาบรอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน เพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้น
ฤดูและฝนชุกปลายฤดู

ยากอบ 5:7

การขาดความอดทน เป็นผลมาจากความหยิ่ง คนที่เยอหยิ่งดูเหมือนว่าจะ
รอคอยสิ่งใดด้วยท่าทีที่ถูกต้องไม่ได้เลย ดังที่เราได้อภิปรายไปแล้วในบทก่อน
ความอดทน ไม่ได้หมายถึงความสามารถที่จะรอคอย แต่เป็นความสามารถที่จะรักษา
ท่าทีที่ถูกต้อง ไว้ในขณะที่กำลังรอคอย

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้หมายความว่า “จงอดทนถ้าจะรอคอย” แต่บอกว่า
“จงอดทนในขณะที่รอคอย” การรอคอยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต หลายคนไม่ได้รอคอยด้วย
ท่าทีที่ดีและพวกเราส่วนใหญ่ก็ต้องใช้เวลาในการรอคอยมากกว่าเวลาที่ได้รับสิ่งที่รอคอย

ฉันหมายความว่า เราทูลขอให้พระเจ้าประทานบางสิ่งแก่เราโดยความเชื่อ
แล้วเราก็คอยแล้วคอยอีกเพื่อจะได้รับสิ่งนั้น เมื่อสิ่งนั้นมาถึงเราแล้ว เราก็อิ่มชื่นยินดีได้รับ
สิ่งที่เรารอคอยมานาน

อย่างไรก็ตาม เพราะเหตุที่เราเป็นพวกที่ชอบจดจ่ออยู่แต่เป้าหมาย ต้องมีบาง
สิ่งตั้งอยู่ข้างหน้าเราจึงจะยอมก้าวต่อไป ดังนั้นเราจึงเริ่มต้นขอและใช้ความเชื่อเพื่อให้

พระเจ้าประทานสิ่งอื่นให้อีก แล้วยังใช้เวลารอคอยต่อไปอีกจนกว่าจะได้รับสิ่งที่ขอสมใจปรารถนา

เมื่อคิดถึงสถานการณ์อย่างนี้ ฉันเริ่มตระหนักว่าฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ในตอนี่รอคอยมากกว่าในตอนที่ได้รับคำตอบ ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจว่าน่าจะเรียนรู้ที่จะสนุกกับการรอคอยด้วย ไม่ใช่สนุกเมื่อตอนที่ได้รับคำตอบเท่านั้น

เราต้องเรียนรู้ที่จะสนุกกับสภาพที่เราเป็นอยู่ ในขณะที่กำลังมุ่งหน้าไปสู่เป้าหมายของเรา

ความหึงขัดขวางไม่ให้รอคอยด้วยความอดทน

ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคนโดยพระคุณ ซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้อ่อนสุ่มสมกับขนาดความเชื่อ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน

โรม 12:3

เป็นไปได้เลยที่จะมีความสุขกับการรอคอย ถ้าคุณไม่รู้จักรั้วรอคอยด้วยความอดทน ความหึงขัดขวางไม่ให้เรารอคอยด้วยความอดทนเพราะคนที่เยอหึงจะคิดว่าตัวเองสูงส่งและเชื่อว่าเขาไม่ควรจะต้องมาลำบากลำบากในเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น

ถึงแม้ว่าเราไม่ควรจะคิดดูถูกตนเองในเรื่องใดๆ แต่เราก็ไม่ควรจะคิดยกย่องตนเองด้วยเช่นกัน เป็นเรื่องอันตรายที่เราจะยกย่องตนเองอย่างสูงส่งจนทำให้เราเริ่มดูถูกเหยียดหยามคนอื่น ถ้าเราไม่สามารถทำอะไรให้สำเร็จได้ตั้งใจหรืออย่างรวดเร็วตามที่เราคิดว่าควรจะเป็นเราก็จะเริ่มขาดความอดทน

คนที่ถ่อมใจย่อมไม่แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่ขาดความอดทน

จงคิดให้สมกับความเป็นจริง

เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว

ยอห์น 16:33

อีกทางหนึ่งที่ซาตานจะใช้ความคิดของเราเพื่อชักนำให้เรามีพฤติกรรมที่ขาดความอดทนนั้นคือ มันทำให้เราคิดในเชิงที่เป็นอูมคติมากกว่าที่สอดคล้องกับความเป็จริง

ถ้าเรามีความคิดว่าทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวเรา ทั้งสภาพแวดล้อมและความสัมพันธ์ต่างๆ ต้องเป็นไปด้วยความเรียบร้อย สมบูรณ์แบบ ไม่มีอะไรติดขัด ไม่มีอุปสรรค ไม่มีคนที่ไม่น่ารัก ที่ต้องจัดการแก้ไข ถ้าเราคิดอย่างนี้เรากำลังเตรียมตัวไปสู่ความล้มเหลวแล้ว ที่จริงควรจะพูดว่าขาดานกำลังเตรียมเราเพื่อไปสู่ความล้มเหลวโดยการมีความคิดแบบผิด ๆ

ฉันไม่ได้แนะนำให้เราที่มีความคิดในแง่ลบ ฉันเป็นคนหนึ่งที่เชื่อมั่นในการมีความคิดและทำที่ในแง่บวกแต่ฉันอยากแนะนำให้เราเป็นคนที่มีรู้จักคิดให้สอดคล้องกับความเป็นจริงมากพอที่จะยอมรับได้ว่าในชีวิตจริงของคนเรานั้นมีน้อยสิ่งเหลือเกินที่จะสมบูรณ์แบบ

ฉันกับสามีเดินทางไปจัดสัมมนาในเมืองต่างๆ เกือบทุกวันหยุดสุดสัปดาห์หลายครั้งเราเข้าห้องประชุมใหญ่ตามโรงแรมหรือศูนย์การประชุมต่างๆ ในช่วงแรกๆ ฉันจะรู้สึกหมดความอดทนและท้อใจ ถ้ามีความผิดพลาดอะไรเกิดขึ้นเกี่ยวกับสถานที่ต่างๆ เหล่านี้ เช่น เครื่องปรับอากาศทำงานผิดปกติ (หรือไม่ทำงานเอาเสียเลย) หรือแสงสว่าง ในห้องประชุมไม่พอ แก้วขึ้นสนิมหรือฉีกขาดหลุดลุ่ย หรือมีเศษขนมเค้กจากงานแต่งงานในคืนก่อนตกเรือราดอยู่บนพื้นห้อง เป็นต้น

ฉันรู้สึกที่เราใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากเพื่อเข้าห้องประชุมเหล่านี้เพราะเข้าใจว่ามันจะอยู่ในสภาพที่เรียบร้อย เมื่อสถานที่ที่ไม่เป็นไปอย่างที่ใจคิดฉันจึงรู้สึกหงุดหงิด เราพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อให้แน่ใจว่าสถานที่ที่เราเข้าจะสะอาดและสะดวกสบาย แต่ประมาธร้อยละเจ็ดสิบห้าของสถานที่เหล่านี้จะไม่เป็นไปตามที่เราคาดหวังไว้

มีบางครั้งที่เราทางเจ้าของสถานที่ได้สัญญาให้เราเข้าไปใช้สถานที่ได้ก่อนกำหนด แต่เมื่อเราไปถึงแล้วเขาก็บอกว่าห้องยังไม่ว่างทำให้เราต้องรออีกหลายชั่วโมงบ่อยครั้งพนักงานโรงแรมก็แจ้งเวลาการประชุมผิดพลาดทั้งๆ ที่เราบอกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกและแนบเอกสารแจ้งกำหนดการประชุมที่แน่นอนไปแล้วด้วยซ้ำ! บ่อยครั้งที่เจ้าหน้าที่โรงแรมและบริการจัดเลี้ยงกริยาไม่สุภาพและขี้เกียจ ในหลายครั้งที่เจ้าหน้าที่โรงแรมและบริการจัดเลี้ยงแสดงกริยาไม่สุภาพ และขี้เกียจในหลายครั้งที่อาหารซึ่งเราสั่งจะจัดเลี้ยงในการสัมมนาก็ไม่เป็นไปอย่างที่ควรจะเป็น

ฉันจำเหตุการณ์ครั้งหนึ่งได้เป็นพิเศษ เมื่อเราประชุมกลุ่มสตรีคริสเตียน (ประมาณแปดร้อยคน) ขนมหวานที่เขานำมาเลิร์ฟมีเหล้าปนอยู่ด้วย ทางห้องครัวจัดของหวานให้เราสลับกับงานแต่งงานที่กำลังจัดอยู่อีกห้องหนึ่ง เรารู้สึกขายหน้า

ไม่น้อยเมื่อพวกสตรีบอกเราว่า ของหวานมีรสชาติเหมือนกับมีเหล้าผสมอยู่

ฉันสามารถเล่าเรื่องต่างๆ ได้อีกมากมายไม่รู้จบแต่ประเด็นอยู่ตรงนี้คือ มีอยู่
น้อยครั้งเท่าไรที่เราจะได้เจอกับสถานที่ที่สมบูรณ์แบบ คนงานที่สมบูรณ์แบบ และ
การสัมมนาที่สมบูรณ์แบบ

ในที่สุดฉันก็ตระหนักว่าเหตุผลข้อหนึ่งที่เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้ทำให้ฉันหมด
ความอดทนและแสดงกริยาที่ไม่ดีออกไปก็เพราะว่าฉันคิดแบบอุดมคติ ไม่ได้คิดให้สมกับ
ความเป็นจริง

ฉันไม่ได้วางแผนเพื่อที่จะล้มเหลว แต่ฉันจำได้ว่าพระเยซูตรัสว่าในโลกนี้เรา
ต้องพบกับความทุกข์ยากลำบาก ความหดหู่ท้อใจ สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตบนโลก
ทั้งสำหรับผู้ที่ยึดและผู้ที่ไม่ยึดด้วย แต่สิ่งเลวร้ายต่างๆ ในโลกจะทำอันตรายแก่เรา
ไม่ได้เลยถ้าเรายืนหยัดอยู่ในความรักของพระเจ้าและสำแดงออกซึ่งผลของพระวิญญาณ

ความอดทนคือพลังที่ทำให้ทนทานอยู่ได้

เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์
และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปราณี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทน
ไว้นาน

โคโลสี 3: 12

ฉันเปิดดูพระคัมภีร์ตอนนี้บ่อย ๆ เพื่อเตือนใจตนเองว่าควรต้องประพฤติตน
อย่างไรในท่ามกลางสถานการณ์เหล่านี้ ฉันเตือนใจตนเองว่า ความอดทนไม่ใช่การที่ฉัน
มีความสามารถที่จะรอดคอยแต่เป็นการที่ฉันสามารถจะรักษาทำที่ที่ดีไว้ในขณะที่รอดคอย

ความอดทนเกิดขึ้นเพราะความทุกข์

ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายประสบความทุกข์ยากลำบาก
ต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี

เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้นทำให้เกิด
ความหนักแน่นมั่นคง

และจงให้ความมั่นคงนั้นบรรลุผลอันสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็น
คนที่ดีพร้อม มีคุณสมบัติครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดบกพร่องเลย

ยากอบ 1:2-4

ความอดทนคือผลอย่างหนึ่งของพระวิญญาณ (กาลาเทีย 5:22) ซึ่งบ่มเพาะไว้แล้วในวิญญาณของทุกคนที่บังเกิดใหม่ การที่คนของพระเจ้าจะสำแดงถึงความอดทนนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับพระองค์ พระเจ้าทรงประสงค์ให้คนทั้งหลายได้เห็นถึงพระลักษณะของพระองค์โดยผ่านทางลูกๆ ของพระองค์

บทที่ 1 ของหนังสือยากอบสอนเราไว้ว่าเมื่อเราบรรลุความสมบูรณ์แล้วเราจะไม่ขาดแคลนในสิ่งใดเลย มารร้ายจะไม่สามารถควบคุมคนที่มีความอดทนได้

ยากอบบทที่ 1 ยังสอนเราอีกว่าเราต้องขึ้นขมยินดีเมื่อได้เข้าไปเกี่ยวข้องในสถานการณ์ที่ย่างยาก เพราะเรารู้ว่าวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสร้างความอดทนขึ้นในตัวเรานั้นคือสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า “ความทุกข์ยากต่างๆ”

ฉันได้ประสบในชีวิตของตนเองว่าความทุกข์ยากต่างๆ ได้สร้างความอดทนขึ้นภายในตัวฉัน แต่ตอนแรกมันจะขัดแย้งกับลักษณะอย่างอื่น ๆ ที่ไม่เหมือนแบบพระเจ้าออกไปก่อน เช่น ความหึง ความโกรธ การกบฏดื้อดึง การสงสารตัวเอง การขี้นและสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย มันดูเหมือนว่าเราต้องเผชิญหน้าและจัดการกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้เสียก่อน ความอดทนจึงจะงอกขึ้นมาได้

การทนทุกข์หรือความไม่สะดวกสบาย

เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาสร์ตามทางที่ไปทะเลแดง เพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดมประชาชนท้อถอยเพราะหนทาง

กัณดารวิถี 21:4

ถ้าคุณยังจำได้ทำที่ที่ขาดความอดทนนั้นคือสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้คนอิสราเอลต้องวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาถึงสี่สิบปี

ประชาชนเหล่านี้จะพร้อมที่จะครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญาและขับไล่เจ้าถิ่นออกไปได้อย่างไร ถ้าเขายังไม่สามารถอดทนและยืนหยัดต่อสู้กับความไม่สะดวกสบายเล็กๆ น้อยๆ ได้

ฉันขอหนุนใจให้คุณร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่พระองค์กำลังสร้างผลแห่งความอดทนขึ้นภายในคุณ ยิ่งคุณต่อต้านพระองค์มากเท่าใดคุณยิ่งต้องใช้เวลานานขึ้นเท่านั้น จงเรียนรู้ที่จะตอบสนองความยากลำบากทุกอย่างด้วยความอดทนแล้วคุณจะพบว่าตนเอง ดำเนินอยู่ในคุณภาพแห่งชีวิตซึ่งไม่ใช่เพียงทนได้เท่านั้นแต่จะมีความสุขกับมันอย่างเต็มขนาด

ความสำคัญของความอดทนและความเพียร

ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความอดทน เพื่อว่าท่านจะได้สามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านจะได้รับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้นั้น

ฮีบรู 10:36

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราว่าถ้าปราศจากความเพียรและความอดทนแล้วเราจะไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ และฮีบรู 6:12 บอกเราว่า โดยทางความเชื่อและความเพียรอดทนเท่านั้นที่จะทำให้เราได้รับพระสัญญาเป็นมรดก

คนที่เยอหยิ่งจะดำเนินชีวิตโดยกำลังของเนื้อหนังของตนและพยายามทำให้ทุกสิ่งสำเร็จตามเวลาที่ตนกำหนด ความเยอหยิ่งกล่าวว่า “ตอนนี้ฉันพร้อมแล้ว”

ความถ่อมใจกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทราบดีที่สุด” พระองค์จะไม่ล่าช้า

คนถ่อมใจรอดคอยด้วยความอดทนที่จริงเขาารู้สึกแล้วว่า จะทำอะไรโดยกำลังของเนื้อหนัง แต่คนเยอหยิ่งนั้นจะลองทำสิ่งโน้นที่สิ่งนี้ที่ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใด

ทางตรงอาจไม่ใช่ทางไปสู่เป้าหมายที่สั้นที่สุดเสมอไป

มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่มันสั้นสุดลงที่ทางของความมรรณา

สุภาษิต 16:25

เราจะต้องเรียนรู้ว่าในมิติฝ่ายวิญญาณนั้นบางครั้งทางตรงไม่ใช่ทางไปสู่เป้าหมายที่สั้นที่สุดเสมอไป มันอาจเป็นเพียงเส้นทางที่ใกล้ความพินาศมากที่สุดก็ได้

เราต้องเรียนรู้ที่จะอดทนและรอดคอยพระเจ้าถึงแม้มันจะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังนำพาเราไปตามทางแคบๆ เพื่อไปสู่จุดหมายที่เราต้องการ

ในโลกนี้มีคริสเตียนอยู่มากมายที่ขาดความสุขและไม่ประสบความสำเร็จ เพราะเขามัวสละวุ่นที่จะทำสิ่งต่างๆ เอง แทนที่จะรอดคอยด้วยความอดทนเพื่อให้พระเจ้ากระทำให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นในเวลาและวิธีการของพระองค์เอง

เมื่อคุณพยายามที่จะรอดคอยพระเจ้ามารจะพยายามเรียกร้องให้คุณต้องลงมือทำอะไรบางอย่างอยู่เสมอ มันอยากให้คุณก้าวไปด้วยความกระตือรือร้นผ่านเหินือหน่ง เพราะมันรู้ว่าเนื้อหนังไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย(ยอห์น 6:63,โรม13:14)

เราได้เห็นแล้วว่า การขาดความอดทนคือเครื่องหมายของความหยิ่งและวิธีแก้ความหยิ่งก็คือความถ่อมใจ

จงถ่อมใจลงรอยคอยพระเจ้า

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร

1 เปโตร 5:6

คำว่า “จงถ่อมใจลง” ไม่ได้หมายถึงว่าเราต้องคิดถึงตนเองในแง่ไม่ดี แต่มีความหมาย “จงอย่าคิดว่าคุณแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตัวคุณเองได้”

แทนที่เราจะรับภาระปัญหาไว้ในกำมือของเราด้วยความรู้สึกเย่อหยิ่ง เราต้องเรียนรู้ที่จะถ่อมใจลงอยู่ใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงทราบว่าเวลาอันควรถึงพระองค์ก็จะทรงยกชูเราขึ้น

เมื่อเรารอคอยพระเจ้าและปฏิเสธที่จะเคลื่อนไหวด้วยความร้อนรนผ่านเนื้อหนัง เท่ากับว่าเรากำลังยอมตายต่อตนเอง เรากำลังเริ่มตายต่อวิธีการและกำหนดเวลาของเราเองเพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ในหน้าพระทัยและเส้นทางที่พระเจ้ากำหนดไว้สำหรับเรา

เราควรจะทำหน้าที่จะเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของพระเจ้าอยู่เสมอและเราควรรู้สึกเกรงกลัวการมีความเย่อหยิ่งฝ่ายเนื้อหนังด้วย ขอให้จำไว้ว่ารากเหง้าของการขาดความอดทนนั้นคือความเย่อหยิ่ง คนที่เย่อหยิ่งกล่าวว่า “อย่าทำให้ฉันต้องรอสิ่งใดเลย ฉันสมควรที่จะได้รับทุกสิ่งในทันที”

เมื่อคุณถูกทดลองให้ท้อใจและความอดทน ฉันขอแนะนำให้คุณเริ่มพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ต้องการทำตามน้ำพระทัยในเวลาของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ต้องการล้ำหน้าพระเจ้าและไม่ต้องการล้ำหลังพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอคอยพระบิดาด้วยความอดทน”

บทที่ 21

“ฉันอาจจะทำผิดก็จริง แต่ฉันไม่ใช่ความผิดของฉัน”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 6

ชายนั้นทูลว่า “หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กินกับข้าพระองค์นั้น
ส่งผลไม้นั้นให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”

พระเจ้าตรัสถามหญิงว่า “เจ้าทำอะไรไป” หญิงนั้นทูลว่า “งูสล่อง
ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้รับประทาน”

ปฐมกาล 3:12-13

การที่เราไม่พร้อมจะรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง โยนโทษหรือ
ความผิดไปให้คนอื่น คือสาเหตุหลักที่ทำให้เรามีชีวิตเหมือนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เราเห็นปัญหานี้เกิดขึ้นตั้งแต่เวลาเริ่มแรก เมื่อพระเจ้าตรัสถามอาดัมกับเอวา
ถึงความบาปที่เขาได้กระทำในสวนเอเดน ทั้งสองคนต่างโทษกันและกัน โทษพระเจ้า
และโทษมาร ไม่ยอมแสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

เป็นความผิดของคุณคนเดียว

ฝ่ายนางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน นางมีหญิงคนใช้
ชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อฮาการ์

นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ดูเถิด พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ฉันมีบุตร
ของงเข้าไปหาคนใช้ของฉันเถิด บางทีฉันจะได้บุตรโดยนางนั้น” อับรามก็ฟังเสียง

นางซาราย

เมื่ออับรามอยู่ในแคว้นคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยา ก็ยกฮาการ์ คนอียิปต์หญิงคนใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง

อับรามเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่าตั้งครรภ์แล้วก็ดูหมิ่นนายผู้หญิง

นางซารายจึงบ่นต่ออับรามว่า “ให้ความทุกข์ของฉันทอกอยู่กับท่านเถิด ฉันทให้หญิงคนใช้ในอ้อมอกของท่าน แต่เมื่อหญิงนั้นรู้ว่าตัวตั้งครรภ์แล้ว ก็ดูหมิ่นฉัน ขอพระเจ้าทรงตัดสินเรื่องของฉันทกับท่านเถิด”

อับรามพูดกับนางซารายว่า “ดูเถิดหญิงคนใช้ของเจ้าอยู่ในอำนาจของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควรเถิด” นางซารายเคียวเช้หญิงนั้นจนนางหนีไปให้พ้นหน้า

ปฐมกาล 16:-6

ถ้า.....

และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า “ทำไมเราออกจากอียิปต์ มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่้อาหารอันไร่นี้”

กันดารวิถี 21:5

คุณคงจำได้ว่าคานอัสราเอลบ่นว่าเหตุที่เจ้าเจอปัญหาต่างๆ นั้นเป็นเพราะ ความผิดของพระเจ้าและโมเสส พวกเขาบ่นภาวะความรับผิดชอบในเหตุที่ทำให้เขาต้อง วนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารหลายปี พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันทเห็นว่านี่คือรูปแบบ ความคิดหลักที่ทำให้เขาต้องอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาถึงสี่สิบปี

มันเป็นเหตุผลหลักอันเดียวกันด้วยที่ทำให้ฉันทต้องวนเวียนอยู่ รอบๆ ภูเขาในชีวิต ของฉันทเป็นเวลาหลายปี บัญชีรายการข้อแก้ตัวว่าทำไมฉันทถึงประพฤติไม่ คอยดีนั้น ยาวเหยียดไม่รู้จักจบสิ้น

“ถ้าฉันทไม่ถูกล่วงเกินในวัยเด็ก ฉันทคงจะไม่อารมณ์ร้าย”

“ถ้าลูกๆ ยอมช่วยฉันทมากกว่านี้ ฉันทคงประพฤติตัวได้ดีขึ้น”

“ถ้าเดฟไม่ไปตีกอล์ฟวันเสาร์ ฉันทก็คงไม่โกรธเขามากขนาดนี้”

“ถ้าเดฟคุยกับฉันทมากกว่านี้ ฉันทคงไม่เหงาขนาดนี้”

“ถ้าเดฟซื้อของขวัญให้ฉันทมากกว่านี้ ฉันทคงไม่คิดแกลบมากเท่านี้”

“ถ้าฉันไม่ต้องออกไปทำงาน ฉันก็คงไม่เหนื่อยและไม่ทำตัวบ้าบอแบบนี้ (ดังนั้นฉันจึงหยุดทำงาน แล้ว)...”

“ถ้าฉันได้ออกไปนอกบ้านบ่อยขึ้น ฉันก็คงไม่เบื่อแบบนี้”

“ถ้าฉันมีเงินมากกว่านี้...”

“ถ้าเรามีบ้านเป็นของเราเอง...” (ดังนั้นเราจึงซื้อบ้านหลังหนึ่ง และแล้ว...)

“ถ้าเราไม่มีภาระหนี้สินมากมายขนาดนี้...”

“ถ้าเรามีเพื่อนบ้านและเพื่อนฝูงที่ดีกว่านี้...”

ถ้า! ถ้า! ถ้า! ถ้า! ถ้า! ถ้า! ถ้า!

แต่....

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า

“จงส่งคนออกไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากเผ่าของบรรพบุรุษเผ่าแต่ละคนให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในเผ่านั้น”

โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารการปารานตามพระดำรัสของพระเจ้า ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล

ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น

เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอล ในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสอง และบรรดาคนอิสราเอล ฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น

เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดิน ซึ่งท่านใช้ไปมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น แต่ คนที่อยู่ในเมือง นั้นมีกำลังมาก และเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย

กันดารวิถี 13:1-3,25-28

คำว่า “ถ้า” และ “แต่” คือสองคำที่ล่อลวงเรามากที่สุดซึ่งซาตานชอบใส่ไว้ในความคิดของเรา คนสอดแนมสิบสองคนซึ่งถูกส่งไปสำรวจดูแผ่นดินแห่งพระสัญญา ได้กลับมาพร้อมกับผลอันยิ่งใหญ่ จนต้องใช้คนสองคนหาม แต่สิ่งที่เขารายงานแก่โมเสสและประชาชนกลับเป็นไปในแง่ลบ

เป็นเพราะคำว่า “แต่” นั่นเองที่ทำให้เขาพ่ายแพ้ เขาควรจะจดจ่อสายตาคู่ที่พระเจ้าไม่ใช่ที่ปัญหาซึ่งอาจจะเกิดขึ้น

เหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้ปัญหาของเราชนะเราได้นั้นเพราะเราคิดว่าปัญหาของเราใหญ่กว่าพระเจ้านั้นอาจเป็นเหตุที่ทำให้เราไม่ยอมเผชิญหน้ากับความจริงด้วย เราไม่แน่ใจว่าพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงเราได้ เราจึงพยายามซ่อนมันไว้จากตัวเราเอง แทนที่จะเผชิญกับมันตามที่เป็นอย่างจริง

เดี๋ยวนี้มันไม่ค่อยยากเท่าไรที่ฉันจะเผชิญกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวเอง ถ้าพระเจ้าต้องการสอนฉันในเรื่องใด เพราะฉันรู้ว่าพระองค์เปลี่ยนฉันได้ ฉันเคยเห็นสิ่งที่พระองค์ทำมาแล้ว ฉันจึงวางใจพระองค์ แต่ตอนที่เริ่มต้นดำเนินชีวิตกับพระองค์นั้นมันยากมาก ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตปกปิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากตนเอง ฉันเคยดำเนินชีวิตในความมืดมาเป็นเวลานานจนทำให้การก้าวออกไปสู่ความสว่างกลายเป็นเรื่องที่ยาก

ความจริงจากภายใน

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความรักมั่นคงของพระองค์ ขอทรงลบการทรยศของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์

ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความบาปผิดให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์

เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ

ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงยุติธรรมในคำพิพากษาและไร้อำนาจในการพิพากษานั้น

ดูเถิด ข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความผิดบาป และมารดาตั้งครภ์ข้าพระองค์ในบาป

ดูเถิด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน เพราะฉะนั้นขอทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกกลับของข้าพระองค์

สดุดี 51:1-6

ในสดุดี 51 กษัตริย์ดาวิดร้องเรียกขอความเมตตาและการอภัยโทษจากพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงตีสอนดาวิดเรื่องความบาปกับนางบัทเชบา และการฆาตกรรม

สามี่ของนาง

เชื่อหรือไม่ว่าความบาปของดาวิดได้เกิดขึ้นก่อนที่ดาวิดจะเขียนสดุดีบทนี้เป็นเวลา 1 ปี แต่ดาวิดไม่เคยเผชิญหน้าและยอมรับถึงความบาปของตนเองจริงๆ เลย ท่านไม่ได้เผชิญหน้ากับความจริง และตราบไต่ที่ท่านยังปฏิเสธไม่เผชิญกับความจริง ท่านก็ยังไม่ได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริงตราบไต่ที่ท่านไม่ได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง พระเจ้าก็ยังคงโทษให้ท่านไม่ได้

ข้อ 6 ในพระธรรมตอนนี้เป็นข้อที่ทรงพลังมาก พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ความจริง “ภายใน” ซึ่งหมายถึงว่าถ้าเราต้องการได้รับพระพรจากพระเจ้า เราต้องซื่อสัตย์กับพระองค์ในเรื่องตัวเราและความบาปของเรา

การสารภาพต้องมาก่อนการยกโทษ

ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็ลวงตนเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในเราเลย

ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

1 ยอห์น 1:8-10

พระเจ้าทรงว่องไวที่จะยกโทษให้เรา ถ้าเรากลับใจอย่างแท้จริง แต่เราจะกลับใจอย่างแท้จริงไม่ได้ ถ้าเราไม่ยอมเผชิญหน้าและยอมรับความจริงในสิ่งที่เราได้ทำลงไป

การที่จะยอมรับว่าเราได้ทำผิดแต่ยังมีของแก้ตัวในเรื่องนั้นอีก ยังไม่ใช่วิธีการของพระเจ้าในการเผชิญหน้ากับความจริง ตามธรรมชาติแล้วเราชอบพิสูจน์ว่าตัวเราและการกระทำของเราชอบธรรมดีแล้ว แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าเราจะพบความชอบธรรมที่แท้จริงในองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น (โรม 3:20-24) ถ้าเราทำบาป ฉันทและคุณจะกลับคืนดีกับพระเจ้าได้ก็โดยทางพระโลหิตของพระเยซูเท่านั้น ไม่ใช่โดยข้อแก้ตัวของเรา

ฉันยังจำได้ถึงเหตุการณ์วันหนึ่ง มีเพื่อนบ้านคนหนึ่งโทรมาขอให้ฉันขับรถส่งเธอไปธนาคารทันทีในเวลานั้นก่อนที่ธนาคารจะปิด เพราะรถของเธอสตาร์ทไม่ติด ฉันกำลังยุ่งอยู่กับการทำงานส่วนตัว และไม่ยอมละมือจากงาน ฉันจึงแสดงกิริยาที่ไม่ค่อยสุภาพและหัวเสียกับเธอ ทันทีที่ฉันวางหูฉันรู้สึกตัวว่าได้ทำผิดอย่างร้ายแรง และ

จำเป็นต้องโทรไปขอโทษและพาเธอไปธนาคาร ความคิดของฉันเต็มไปด้วยข้อแก้ตัวต่างๆ นานา เตรียมไว้ว่าจะอธิบายให้เธอฟังว่าทำไมฉันจึงแสดงกิริยาที่ไม่สมควรออกไปเช่นนั้น “ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย...” “ฉันมีงานยุ่ง...” “ฉันเจอปัญหายุ่งยากมาตลอด ทั้งวันแล้ว...”

แต่ลืกลงไปในวิญญาณแล้วฉันสัมผัสว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรัสบอกไม่ให้ฉันแก้ตัวอะไรทั้งสิ้น

“ให้โทรไปหาเธอและบอกเธอว่าเจ้าได้ทำผิดไปแล้ว อย่าพูดอะไรมาปกป้องตัวเอง บอกแค่ “ฉันทำผิดไปแล้ว ไม่ขอแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น ขอยกโทษให้ฉันด้วย และให้ฉันขับรถไปส่งเธอที่ธนาคารเถอะนะ”

ฉันบอกได้เลยว่ามันทำยากเหลือเกิน เนื้อหนังของฉันมันหัวแข็งมากฉันรู้สึกว่ามันวิ่งพล่านไปทั้งตัวเพื่อซ่อนหน้าของมัน แต่ไม่มีอะไรหลบซ่อนจากความจริงได้ เพราะความจริงคือความสว่าง

ความจริงคือความสว่าง

ในปฐมกาลพระวาทะดำรงอยู่ และพระวาทะทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า

ในปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้า

พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระวาทะ

พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์

ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้ชนะความสว่างไม่

ยอห์น 1:1-5

ความจริงคือศาสตร์อาวุธที่ทรงพลังมากที่สุดในขณะนี้เพื่อต่อสู้กับอาณาจักรแห่งความมืด ความจริงคือความสว่าง และพระคัมภีร์กล่าวว่าความมืดไม่เคยมีอำนาจเหนือความสว่าง มันจะไม่มีวันเป็นเช่นนั้น

ซาตานอยากจะทำสิ่งต่างๆ ไว้ในความมืดแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำมันมาปรากฏในความสว่าง และจัดการมันเพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นไทอย่างแท้จริง

พระเยซูตรัสว่าความจริงจะกระทำให้เราเป็นไท (ยอห์น.8:32) ความจริงจะถูกเปิดเผยออกโดยองค์พระวิญญาณแห่งความจริง

พระวิญญูณแห่งความจริง

เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้

เมื่อพระวิญญูณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้วพระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด

ยอห์น 16:12-13

พระเยซูจะสำแดงให้สาวกของพระองค์รู้ถึงความจริงทั้งหมดเสียเลยก็ได้ แต่พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขายังไม่พร้อมที่จะรับความจริงเหล่านั้นพระองค์ตรัสว่าพวกเขาต้องรอคอยจนกว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์จะเสด็จมาจากสวรรค์ มาสถิตกับเขาและอยู่ภายในเขา

หลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วพระองค์ทรงส่งพระวิญญูณบริสุทธิ์ให้มาทำงานกับเราเตรียมเราอยู่เสมอเพื่อให้พร้อมที่จะสำแดงพระสิริของพระเจ้าในชีวิตของเราได้อย่างเต็มขนาด

เราจะให้พระวิญญูณบริสุทธิ์ทำงานในชีวิตของเราได้อย่างไรถ้าเราไม่ยอมเผชิญกับความจริง พระคัมภีร์เรียกพระองค์ว่า “พระวิญญูณแห่งความจริง” พันธกิจหลักของพระองค์ในชีวิตของเราก็คือช่วยให้เราเผชิญกับความจริง นำเรามาอยู่ในความจริง เพราะมีแต่ความจริงเท่านั้นที่จะทำให้เราเป็นไทได้

บางสิ่งบางอย่างในอดีตของคุณ ไม่ว่าจะเป็นคน เหตุการณ์ หรือสิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่งอย่างใดที่ทำให้คุณรู้สึกเจ็บปวด ซึ่งอาจจะเป็นเหตุให้คุณมีทัศนคติหรือพฤติกรรมที่ผิดๆ แต่จงอย่ายอมให้สิ่งนั้นกลายเป็นข้อแก้ตัว ทำให้คุณมีชีวิตอยู่อย่างนั้นเรื่อยไป

ปัญหาพฤติกรรมหลายอย่างของฉันทันเกิดเพราะถูกลวนลามทางเพศ ถูกดูด่าทำร้ายทางอารมณ์มาเป็นเวลาหลายปี แต่ฉันทันจะถูกจำจองอยู่ในพฤติกรรมที่ผิดอย่างนั้นเสมอไป トラบิตที่ฉันทันยังใช้การทารุณเหล่านั้นเป็นข้อแก้ตัว ในการดำเนินชีวิตอยู่เสมอ มันเหมือนกับว่าเราปกป้องศัตรูของเราไว้โดยอ้างว่า “ฉันทันเกลียดเขา ฉันทันจึงต้องรักษาชีวิตเขาไว้”

คุณสามารถรับการปลดปล่อยจากพันธนาการทุกอย่างได้แน่นอน คุณไม่จำเป็นต้องวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี หรือถ้าคุณอยู่ที่นั่นมาแล้วถึงสี่สิบปีหรือมากกว่านั้นเพราะเหตุที่ไม่รู้ว่าทัศนคติผิดๆ เหล่านี้คือสาเหตุที่ทำให้คุณ

วนเวียนอยู่ที่นั่น วันนี้คือวันที่คุณสามารถตัดสินใจได้

จึงทูลขอให้พระเจ้าเริ่มสำแดงความจริงเกี่ยวกับชีวิตของคุณเอง เมื่อพระองค์สำแดงแล้ว ขอให้คุณมั่นใจไว้ มันจะไม่ง่ายนัก แต่ขอให้จำไว้ว่าพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” (ฮีบรู13:5)

คุณกำลังเริ่มก้าวออกจากถิ่นทุรกันดารแล้ว จึงมีความสุขกับแผ่นดินแห่งพระสัญญา

บทที่ 22

"ชีวิตของฉันเต็มไปด้วยความทุกข์ ฉันส่งสารตัวเองจริงๆ เพราะฉันเป็นคนโศคราย"

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 7

แล้วชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น
บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวแก่
ท่านว่า "ให้เราตายเสียที่อียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า"

กันดารวิถี 14:1-2

ชนอิสราเอลเกิดความรู้สึกเวทนาตนเองเพิ่มทวีคูณขึ้นเรื่อยๆ ความไม่สะดวก
สบายแต่ละอย่างที่เกิดขึ้น กลายเป็นข้ออ้างทำให้พวกเขา รู้สึกสงสารตนเองมากขึ้นไปอีก
ฉันจำได้เมื่อพระเจ้าตรัสกับฉันในช่วงที่ชีวิตยังหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกสงสาร
ตนเองอยู่นั้น พระองค์ตรัสว่า "จอยซี เจ้าจะมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสงสารตนเอง
หรือเต็มไปด้วยฤทธิ์เดชก็ได้ แต่จะมีทั้งสองอย่างพร้อมกันไม่ได้"

ในบทนี้ ฉันไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้แบบผ่านๆ ไปเท่านั้น มันเป็นเรื่องที่สำคัญ
อย่างยิ่งยวดที่เราจะต้องเข้าใจว่า ถ้าเราอยากจะทำเนิ่นชีวิตในฤทธิ์เดชของพระเจ้า
เราจะมัวมานั่งเวทนาสงสารตนเองอยู่ไม่ได้

จงหนุนใจและเสริมสร้างซึ่งกันและกัน เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกันและต่างคนต่างจูงกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลัง ทำอยู่นั้น

1 เธสะโลนิกา 5:11

ความสงสาร เป็นสิ่งที่ฉันทั้งได้ยากมาก ฉันทิ่มมันเป็นเรื่องปลอบใจตนเองในยามที่รู้สึกเจ็บปวดมาเป็นเวลาหลายปี

เมื่อใครทำให้เรารู้สึกเจ็บใจ เราจะประสบกับความความรู้สึกผิดหวัง มารก็จะมีอบหมายให้วิญญาณชั่วมาคอยกระซิบลอกเราว่าคนอื่นกระทำต่อเราอย่างไม่ยุติธรรมและโหดร้าย

เพียงแค่ว่ายอมฟังความคิดที่แล่นแวบเข้ามาในใจในช่วงเวลาดังกล่าว แล้วเราจะเริ่มเห็นว่ามารใช้ความรู้สึกสงสารตนเองเพื่อผูกมัดเราได้จริงๆ

อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้เปิดโอกาสให้เราเกิดความรู้สึกสงสารตนเองเลย ตรงกันข้าม เราจะต้องหนุนใจและเสริมสร้างซึ่งกันและกันขึ้นในพระผู้เป็นเจ้า

ของประทานแห่งการมีใจเมตตาสงสารอย่างแท้จริง คือความรู้สึกสงสารอย่างที่เราจะมีต่อคนที่ได้รับความเจ็บปวดแล้วทรมานชีวิตเพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ของเขานั้น ก็มีอยู่เหมือนกัน แต่ความรู้สึกสงสารตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ผิด เพราะแทนที่จะรู้สึกเพื่อคนอื่น ตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรากลับนำมาใช้เพื่อตัวเอง

ความรักก็เป็นเช่นเดียวกัน โรม 5.5 กล่าวว่า ความรักของพระเจ้าได้หลังไหลเข้าสู่จิตใจของเราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่พระเจ้าทำเช่นนี้ก็เพื่อจะให้เราว่าพระองค์ทรงรักเรามากเพียงใด เพื่อเราจะสามารถรักคนอื่นได้

ถ้าเราเอาความรักที่พระเจ้ามุ่งหมายให้สำแดงต่อคนอื่นมาทรมานที่ตนเอง เราก็จะกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว เอาตัวเองเป็นที่ตั้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำลายชีวิตเรา การสงสารตัวเองเป็นเหมือนการนับถือรูปเคารพ ทุกอย่างพุ่งเข้าหาตัวเอง จดจ่ออยู่แต่ที่ชีวิตและความรู้สึกของตัวเอง มันทำให้เราห่วงแต่ภาวะปัญหาและความต้องการของตัวเอง ซึ่งเป็นวิถีชีวิตที่มีแต่ความใจแคบ

จงคิดถึงประโยชน์ของคนอื่น

อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย

ฟิลิปปี 2:4

ไม่นานมานี้ กำหนดการเทศนาของเรารายการหนึ่งถูกยกเลิกโดยไม่คาดหมาย มันเป็นการประชุมที่ฉันอยากไปร่วมมาก ตอนแรกฉันจึงรู้สึกผิดหวังบ้างเหมือนกัน ถ้ามีเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นเมื่อก่อน ฉันจะเต็มไปด้วยความรู้สึกสงสารตัวเอง จะตำหนิ ตัดสินอีกฝ่ายหนึ่งที่เตรียมงาน ตลอดจนเกิดความคิดและการกระทำในแง่ลบต่างๆ สารพัด ตั้งแต่นั้นมาฉันเรียนรู้ที่จะสงบเงียบ ฉันยอมเงียบดีกว่าที่จะพูดอะไรผิดๆ ออกไป

เมื่อฉันนั่งอยู่อย่างเงียบสงบ พระเจ้าได้เริ่มสำแดงให้ฉันมองเห็นสถานการณ์จากมุมมองของฝ่ายที่จัดเตรียมงาน พวกเขาพยายามหาสถานที่จัดการประชุม แต่ทำไม่ได้ ซึ่งพระเจ้าสำแดงให้ฉันเห็นว่าพวกเขาที่รู้สึกผิดหวังมากด้วย พวกเขาอยากจัดประชุมมาก และตั้งตารอคอยและคาดหวังมากที่จะให้เกิดการประชุมขึ้น แต่ตอนนี้กลับไม่สามารถจัดได้

น่าประหลาดใจมากที่ฉันพบว่าเราสามารถหลุดพ้นจากความรู้สึกสงสารตัวเองได้ง่ายมากถ้าเราจะรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ไม่ใช่คิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น ความรู้สึกสงสารตัวเองจะมากขึ้นถ้าเราคิดถึงแต่ตัวเอง ไม่ยอมคิดถึงคนอื่น

บางครั้งเราทำให้ตัวเองหมดเรี่ยวหมดแรงไปกับการพยายามทำให้คนอื่นรู้สึกสงสารเรา ถูกแล้ว การสงสารตนเองเป็นกับดักอันใหญ่ และเป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่ซาตานชอบใช้มากในการจำจองเราไว้ในถิ่นทุรกันดาร ถ้าเราไม่ระมัดระวัง เราจะตกเป็นทาสความรู้สึกอย่างนี้ได้

การตกเป็นทาสหรือเสพติด คืออาการที่เราตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งได้โดยอัตโนมัติ มันเป็นพฤติกรรมที่เราสร้างสมมาจนเป็นนิสัยติดตัว

คุณใช้เวลาในการสงสารตัวเองมากแค่ไหน? คุณตอบสนองต่อความรู้สึกผิดหวังอย่างไร?

คริสเตียนเรามีโอกาสที่หาได้ยากในช่วงที่เผชิญกับความผิดหวัง คือเราสามารถตั้งความหวังได้ใหม่ ในพระเจ้านั้น เรามีโอกาสที่จะเริ่มตั้งต้นใหม่ได้เสมอ แต่ความรู้สึกสงสารตัวเองจะจำจองเราให้ติดอยู่กับอดีต

ยอมปล่อยและมอบไว้กับพระเจ้า

ตรัสดังนี้ว่า "อย่างจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน

ดูเถิด เรากำลังกระทำให้สิ่งใหม่ งอกขึ้นมาแล้ว เจ้าไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดาร และแม่น้ำในที่แห้งแล้ง

ฉันทำให้เวลาในชีวิตสูญเปล่าไปหลายปีด้วยการเอาแต่สงสัยตัวเอง ฉันเป็นคนหนึ่งที่เรียกได้ว่าเสพติดความรู้สึกดังกล่าว ปฏิกริยาตอบสนองของฉันต่อความรู้สึกผิดหวังทุกเรื่องจะเป็นความรู้สึกสงสัยตัวเองโดยอัตโนมัติ ซาดานจะเอาความคิดผิดๆ ใส่เข้ามาในใจของฉันทันทีจนทำให้ไม่สามารถ "ที่จะคิดได้ว่าตัวเองกำลังคิดอะไรอยู่" ฉันคิดได้แค่สิ่งที่แวบเข้ามาในหัวสมองตอนนั้นเท่านั้น ยิ่งคิด ฉันก็ยิ่งรู้สึกสงสัยตัวเองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

บ่อยครั้ง ฉันชอบเล่าเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงแรกของการแต่งงานของเรา ทุกบ่ายวันอาทิตย์ในช่วงฤดูการแข่งขันอเมริกันฟุตบอล เดฟชอบนั่งดูการถ่ายทอดทางโทรทัศน์ แต่ถ้าไม่ใช่ฤดูกาลแข่งขัน เขาก็จะดูกีฬาประเภทบอลอื่นๆ ไป เดฟชอบไปหมดทุกอย่าง ส่วนฉันกลับไม่ชอบเอาเสียเลย เขาชอบกีฬาทุกอย่างที่มีลูกบอลเป็นส่วนประกอบ เขาเพลิดเพลินกับกีฬาไปได้ง่ายมาก จนบางครั้งไม่รู้สึกลูกเสียด้วยซ้ำว่าฉันก็นั่งอยู่กับเขาที่นั่น

มีครั้งหนึ่งฉันยืนขึ้นต่อหน้าเขาและบอกเขาอย่างชัดเจนว่า "เดฟคะ ฉันรู้สึกไม่สบายเลย ยิ่งกว่ากำลังจะตาย"

เขาพูดโดยไม่ยอมละสายตาจากจอโทรทัศน์เสียด้วยซ้ำว่า "งั้นเหอ ดีแล้วจ๊ะที่รัก"

ฉันใช้เวลาตอนบ่ายวันอาทิตย์หลายครั้งไปกับความรู้สึกโกรธและสงสัยตัวเอง ถ้าฉันโกรธเดฟ ฉันมักจะระบายโดยการทำความสะอาดบ้าน ตอนนั้นฉันเข้าใจแล้วว่าที่ทำอย่างนั้นก็เพื่อจะทำให้เขารู้สึกผิดที่สนุกกับการดูทีวี แล้วปล่อยให้ฉันทนทุกข์อยู่แต่ลำพัง ฉันจะตะลุมไปทั่วบ้านเป็นชั่วโมงๆ ปิดประตูและลั่นชกเสียงดังโครมคราม เดินลัดผ่านห้องที่เขานั่งอยู่ไปๆ มาๆ พร้อมด้วยเครื่องดูดฝุ่นในมือ พยายามทำอะไรเสียงดังเพื่อให้เขาเห็นว่าฉันกำลังทำงานหนักแค่ไหน

แน่นอนฉันอยากเรียกร้องความสนใจจากเขา แต่เขาแทบจะไม่หันมามองฉันเอาเสียเลย ฉันก็จะยอมแพ้แล้วกลับไปหลังบ้าน นั่งร้องไห้อยู่บนพื้นห้องน้ำ ยิ่งร้องให้ก็ยิ่งรู้สึกสงสัยตัวเองหลายปีต่อมาพระเจ้าสำแดงให้ฉันเห็นว่าทำไมผู้หญิงจึงชอบไปร้องไห้ในห้องน้ำ พระองค์ตรัสว่าเพราะในห้องน้ำมีกระจกบานใหญ่ หลังจากที่ผู้หญิงร้องไห้นานพอสมควรแล้ว เธอจะยื่นขึ้นมองดูสังขารของตัวเองในกระจกเงาอยู่นานเพื่อให้เห็นว่าตัวเองน่าสงสารจริงๆ

บางครั้งหน้าตาฉันจะดูแย่มากๆ จนต้องร้องไห้อีกรอบหนึ่งเมื่อเห็นสภาพของตัวเองในกระจกเงา สุดท้ายฉันก็จะปิดท้ายฉากเศร้าๆ โดยค่อยๆ เดินซีมออกไปที่ห้องนั่งเล่นซึ่งเดฟนั่งอยู่ พยายามเดินช้าๆ ทำตัวให้น่าสงสาร บางครั้งบางครั้งเดฟก็จะเงยหน้าขึ้นมามองดูฉันสักแวบหนึ่งพร้อมกับบอกว่าถ้าฉันเข้าไปในห้องครัวขอให้ช่วยทำชาเย็นให้เขาสักแก้วหนึ่ง

ประเด็นคือ สิ่งที่ฉันทำนั้นมันไม่ได้ผล ฉันทำให้ตัวเองเหนื่อยใจเสียเปล่าบ่อยครั้งที่ต้องลงเอยด้วยการป่วยฝ่ายร่างกาย เพราะเจอกับอารมณ์ที่ไม่ดีต่างๆ ตลอดทั้งวัน

พระเจ้าจะไม่ช่วยให้คุณหลุดพ้นโดยอาศัยความสามารถของคุณเอง แต่โดยพระหัตถ์ของพระองค์ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้ ไม่มีใครที่จะทำให้เดฟเพื่อการดูกีฬาได้หรอก นอกจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เท่านั้น เมื่อฉันเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้า และหยุดจมปลักกับความรู้สึกสงสารตัวเองเมื่อไม่ได้อะไรตั้งใจเดฟก็เริ่มเปลี่ยนเป็นคนที่มีความสมดุลมากขึ้นในการชมรายการกีฬาต่างๆ

เดฟยังคงชอบกีฬาอยู่ แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ทำให้ฉันรู้สึกรำคาญใจอีกแล้ว ฉันใช้เวลาไปทำในสิ่งที่ฉันชอบแทน ถ้าฉันจำเป็นต้องทำอย่างอื่นจริงๆ ฉันจึงค่อยขอให้เขาช่วยอย่างอ่อนหวาน (ไม่ใช่ด้วยความโกรธ) และส่วนใหญ่เขาก็พร้อมที่จะช่วย แต่ก็มีบางครั้งเหมือนกันที่ฉันไม่ได้อะไรอย่างที่ต้องการ ซึ่งมันเกิดขึ้นได้เสมอ ทันทันที่ฉันรู้สึกว่าการทลอสนี้ ข้าพระองค์ไม่อยากจะเดินวนรอบภูเขานี้อีกแล้วแม้แต่ครั้งเดียว”

บทที่ 23

"ฉันไม่สมควรที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้า เพราะฉันเป็นคนที่ไม่คู่ควร"

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 8

พระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า “วันนี้เราได้กลิ่นความอดสูเพราะอียิปต์ไป
ให้พื้นเจ้าแล้ว” จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิกลกาลจนทุกวันนี้

โยชูวา 5:9

หลังจากที่โยชูวาได้นำชนอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินแห่ง
พระสัญญาแล้ว มีบางอย่างที่พระเจ้าจำเป็นต้องกระทำเพื่อเตรียมคนอิสราเอลให้พร้อม
ที่จะชนะสงครามและครอบครองเมืองแรก คือเยรีโค ไปได้

พระเจ้าทรงบัญชาให้ผู้ชายอิสราเอลทุกคนเข้าสู่หัต เพราะพวกเขายังไม่ได้
กระทำในช่วงที่ต้องเดินวนเวียนในถิ่นทุรกันดารตลอดเวลาสี่สิบปีนั้น หลังจากที่เข้า
สู่หัตแล้ว พระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่าพระองค์ได้ทรง “กลิ่น” เอาความอดสูของอียิปต์
ออกไปจากประชากรของพระองค์แล้ว

ข้อพระคัมภีร์ตอนต่อมาในบทที่ 6 ได้บันทึกถึงเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงเริ่ม
กระทำให้คนอิสราเอลมีชัยชนะเหนือเมืองเยรีโค ทำไมจึงต้องเอาความอดสูออกไป
จากอิสราเอลเสียก่อน? ความอดสู คืออะไร?

ความหมายของคำว่า อดสู

คำว่า “อดสู” แปลว่า “ตำหนิ ความขายหน้า ความละอาย” เมื่อพระเจ้าตรัสว่า
พระองค์จะทรง “กลิ่น” ความอดสูแห่งอียิปต์ออกไปให้พื้นคนอิสราเอล พระองค์กำลัง

ชี้ให้เราถึงสิ่งหนึ่ง อียิปต์เลี้ยงถึงโลกนี้ หลังจากที่เรารู้ชีวิตอยู่ในโลกมาหลายปี และมีใจแบบชาวโลก เราทุกคนจำเป็นต้องกึ่งความอดสูของโลกออกไปให้พ้นตัวเรา

เพราะเหตุสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันได้ทำลงไป และที่คนอื่นได้กระทำต่อฉันนั้น ฉันมีบุคลิกในชีวิตที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึกละเอียดใจ ฉันโทษตัวเองในสิ่งที่เกิดขึ้น (ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในตอนที่ยังเป็นเด็ก และฉันก็คงไม่มีทางทำอะไรที่จะปกป้องตัวเองได้)

เราได้กล่าวไปแล้วว่า พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มาถึงเรา เป็นเหมือนของขวัญที่ให้เปล่า ๆ เพื่อช่วยให้เราทำสิ่งที่เราทำเองไม่ได้จนสำเร็จอย่างง่ายดาย พระเจ้าทรงประสงค์จะประทานพระคุณแก่เรา ส่วนชาตานั้นอยากจะทำอะไรก็ทำไปหน้าแก่เรา ความขายหน้ามีความหมายเดียวกันกับความอดสู

ความขายหน้า พยายามบอกว่าฉันเป็นคนที่ไม่ดี ไม่สมควรที่จะได้รับความรักและการช่วยเหลือจากพระเจ้า ความรู้สึกละเอียดใจได้แพร่พิษไปทั่วส่วนลึกในตัวฉัน ฉันไม่ได้รู้สึกละเอียดใจในสิ่งที่คนอื่นกระทำต่อฉันเท่านั้น แต่ฉันรู้สึกละเอียดใจตัวเอง ลึกลงไปในใจฉันไม่ชอบตัวเองเลย

การที่พระเจ้ากำลังเอาความอดสูออกไปจากเราหมายถึงว่า เราแต่ละคนจะต้องรับเอาการอภัยโทษจากบาปในอดีต ที่พระองค์หยิบบ่มให้ด้วยตัวของเราเอง

คุณต้องตระหนักว่า ไม่มีทางที่คุณจะดีพร้อมคู่ควรที่จะรับพระพรของพระเจ้า ไม่มีวันที่เราจะคู่ควรได้เลย เราทำได้เพียงแค่อ้อมใจลงยอมรับเอาพระพรทั้งปวงด้วยความทราบซึ่งและรู้สึกยำเกรงที่พระองค์ทรงดีต่อเราและรักเราอย่างมากมาย

การเกลียดตนเอง การไม่ยอมรับตนเอง การปฏิเสธที่จะรับเอาการอภัยโทษจากพระเจ้า (โดยการยกโทษให้ตัวเอง) การไม่เข้าใจถึงความชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระเยซูตลอดจนปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันนี้ จะทำให้คุณเดินวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างแน่นอน จิตใจของคุณต้องรับการเปลี่ยนแปลงใหม่ในเรื่องการกลับมีความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าโดยทางพระเยซู ไม่ใช่โดยการกระทำของเราเอง

หลังจากที่ได้รับใช้พระเจ้ามาหลายปีฉันแน่ใจว่าร้อยละ 85 ของปัญหาของเราเกิดมาจากความรู้สึกที่เรามีต่อตัวเอง ถ้าคุณรู้จักใครที่กำลังดำเนินชีวิตในชัยชนะ ขอให้รู้ว่าเขามีชีวิตในความชอบธรรมด้วย

ฉันรู้ว่าฉันไม่สมควรที่จะได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่ฉันก็ยอมรับเอาพระพรเหล่านั้นไว้เพราะฉันเป็นทนายร่วมกับพระคริสต์(รม.8.17) พระองค์ครอบครองมรดกไว้แล้ว ส่วนฉันรับเอามรดกเหล่านั้นโดยมีความเชื่อในพระองค์

เป็นทายาทหรือเป็นทาส?

เหตุฉะนั้นโดยพระเจ้า ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทายาท

กาลาเทีย 4:7

คุณเป็นบุตร หรือ เป็นทาส เป็นทายาท หรือ เป็นคนรับใช้? ทายาทคือผู้ที่ได้รับมรดก แต่ไม่ใช่โดยอาศัยคุณความดี เช่นในกรณีที่ทรัพย์สินมรดกโอนจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งโดยทางพินัยกรรม ทาส หรือ คนรับใช้ตามความหมายของพระคัมภีร์นั้นคือคนที่เห็นดีเห็นเอ๋ย จากการพยายามที่จะทำตามกฎบัญญัติ คำๆ นี้สะท้อนถึงความรู้สึกเป็นภาระหนักและทุกข์ใจ

ฉันวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาหลายปีในสภาพของทาส พยายามทำความดีให้มากพอเพื่อจะได้คู่ควรที่จะได้รับเอาสิ่งที่พระเจ้าประสงค์จะประทานให้เปล่าๆ โดยพระคุณของพระองค์ ฉันมีรูปแบบความคิดที่ผิด

ประการแรก ฉันคิดว่าทุกสิ่งต้องเอาความดีเข้าแลก ต้องทำให้ตัวเองคู่ควรเสียก่อน “ไม่มีใครทำดีต่อคุณโดยไม่หวังผลตอบแทน” ฉันได้รับการสั่งสอนหลักการอย่างนี้มาหลายปี ครั้นแล้วครั้งเล่าที่ฉันได้ยินประโยคนี้ขณะที่ชีวิตกำลังเติบโตขึ้น ฉันได้รับคำสอนว่า ถ้ามีใครที่คิดจะทำอะไรเพื่อฉัน เขากำลังโกหก! จริงๆ แล้วเขาหวังผลประโยชน์จากฉัน

ประสบการณ์เมื่อเราอยู่ในโลกสอนให้รู้ว่า ถ้าอยากได้สิ่งใดเราต้องทำตัวให้คู่ควรที่จะได้รับสิ่งนั้น ถ้าอยากได้เพื่อน เขาสอนว่าเราต้องทำให้เขามีความสุขอยู่เสมอไม่อย่างนั้นเขาจะทิ้งเราไป ทุกคนกล่าวว่าถ้าเราอยากก้าวหน้าในหน้าที่การงาน เราต้องรู้จักคนใหญ่คนโต ปฏิบัติต่อเขาอย่างถูกต้องแล้ววันหนึ่งเราอาจจะมีโอกาสก้าวหน้าเมื่อถึงเวลาที่เราลิ้นสุดความสัมพันธ์กับโลก ความมอดตุจากโลกก็ทับถมอยู่ในใจเราอย่างหนักอึ้ง จนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องล้างมันออกไป

คุณมองเห็นตัวเองเป็นคนอย่างไร?

ที่นั่นเราเห็นคนเนฟิล (คนอานาคผู้มาจากคนเนฟิล) ในสายตาของเรา “เราเหมือนเป็นตักแตนโม ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน”

กัณฑ์วาริถี 13:33

ชนอิสราเอลมีความรู้สึกอดสูครอบงำเขาอยู่ จากข้อพระคัมภีร์ข้อนี้เราเห็นได้ชัดว่าเขามีความคิดต่อตัวเองในแง่ลบ คนสอดแนมสิบคนจากทั้งหมดสิบสองคนที่ถูกส่งออกไปเพื่อสอดแนมดูแผ่นดินแห่งพระสัญญาก่อนที่จะตัดสินใจให้คนทั้งชาติเดินข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป ได้กลับมาพร้อมกลับกล่าวว่าแผ่นดินนั้นมีคนยักษ์อาศัยอยู่ ซึ่งคนยักษ์มองเห็นเขาเป็นตึกแดนโมเท่านั้น และเขาก็เป็นเช่นนั้นตามสายตาของพวกเขาเอง

เรื่องนี้ทำให้เรารู้ว่าคนอิสราเอลมีความคิดเกี่ยวกับตัวเองอย่างไรบ้าง

ขอให้รู้ว่าซาตานจะพยายามใส่ความคิดแง่ลบทุกรูปแบบเกี่ยวกับตัวคุณเอง เข้าสู่จิตใจคุณ (ถ้าคุณยอม) มันพยายามสร้างบ่อมต่าง ๆ ขึ้นในใจของคุณ ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่เป็นแง่ลบเกี่ยวกับตัวคุณและความรู้สึกที่คนอื่นมีต่อคุณ มารจะพยายามทำให้คุณระลึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่คุณถูกปฏิเสธเพื่อมันจะทำให้คุณรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจขึ้นมาอีก ในขณะที่คุณกำลังพยายามพัฒนาชีวิตให้ก้าวหน้า

ความกลัวที่จะล้มเหลวและถูกปฏิเสธทำให้หลายคนวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร การตกเป็นทาสในอียิปต์อยู่เป็นเวลาหลายปีและการมีชีวิตอยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหงอย่างทารุณทำให้คนอิสราเอลเต็มไปด้วยความรู้สึกอดสู น่าสังเกตคนอิสราเอล รุ่นแรกที่อพยพออกจากอียิปต์พร้อมกับโมเสสนั้นแทบจะไม่มีใครเลยที่ได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา มีแต่ลูกหลานของเขาเท่านั้นที่ได้เข้าไป แต่พระเจ้าก็ได้ตรัสกับเขาว่า พระองค์จำเป็นต้องกลั่นความรู้สึกอดสูออกไปจากเขา

พวกเขาส่วนใหญ่ถือกำเนิดในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่บิดามารดาของเขาได้ออกมาจากอียิปต์แล้ว ความอดสูแห่งอียิปต์จะติดตัวเขาได้อย่างไรในเมื่อพวกเขาไม่เคยอาศัยอยู่ในอียิปต์เสียด้วยซ้ำ

สิ่งที่เคยอยู่ในชีวิตของพ่อแม่ของคุณสามารถผ่านเข้าสู่คุณได้ ทัศนคติ รูปแบบความคิด และพฤติกรรมอาจถ่ายทอดถึงกันได้ รูปแบบความคิดผิด ๆ ที่พ่อแม่ของคุณเคยมี อาจกลายมาเป็นรูปแบบความคิดของคุณด้วยก็ได้ การที่คุณคิดอย่างหนึ่งอย่างใด อาจเป็นเพราะว่าคุณได้รับการถ่ายทอดมาจากพ่อแม่โดยที่คุณเองไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าทำไมตนเองจึงมีความคิดอย่างนั้น

พ่อแม่ที่ไม่ค่อยรู้สึกนับถือตนเอง ซึ่งเป็นทัศนคติที่ว่าตัวเองไม่คู่ควร ไม่สมควรจะรับพระพรใดๆ จากพระเจ้า รูปแบบความคิดดังกล่าวนี้จะถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานอย่างแน่นอน

ถึงแม้ฉันจะพูดถึงเรื่องนี้ไปแล้วในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ แต่เพราะมันเป็นสิ่งที่สำคัญมากฉันจึงอยากขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่าคุณจำเป็นต้องรับรู้ว่าคุณกำลังคิดอย่างไร

เกี่ยวกับตนเอง พระเจ้าทรงพร้อมที่จะประทานพระเมตตาให้แก่คุณเมื่อคุณล้มเหลวถ้าคุณพร้อมที่รับเอาพระองค์ไม่ได้ประทานบำเหน็จให้แก่คนที่สมบูรณ์แบบไร้ตำหนิและไม่เคยผิดพลาดแต่ทรงประทานให้แก่ผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์

การที่เรามีความเชื่อในพระเจ้าทำให้พระองค์พอพระทัย

แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจาก็ไม่ได้เลย เพราะว่ามีผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์

ฮีบรู 11:6

ขอให้สังเกตว่า ถ้าปราศจากความเชื่อแล้วเราจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยไม่ได้ ดังนั้นไม่ว่าเราจะพยายามทำดีมากสักเพียงใด เราก้ทำให้พระองค์พอพระทัยไม่ได้ ถ้าเราทำเพียงเพื่อที่จะได้ความโปรดปรานจากพระองค์

สิ่งใดก็ตามที่เราทำเพื่อพระเจ้าควรจะเกิดจากการที่เรารักพระองค์ ไม่ใช่เพราะเราพยายามที่จะได้สิ่งใดจากพระองค์

ข้อพระคัมภีร์ที่ทรงพลังข้อนี้กล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง ฉันรู้สึกปิติยินดีอย่างยิ่งที่สุดในที่นี้ฉันได้เห็นความจริงข้อนี้ ฉันรู้ว่าในอดีตฉันได้ทำผิดพลาดไปหลายอย่าง แต่ฉันก็รู้ด้วยว่าฉันได้แสวงหาพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างสุดใจ ด้วยความขยันขันแข็ง นั้นหมายความว่าฉันมีคุณสมบัติพอที่จะได้รับบำเหน็จ ฉันได้ตัดสินใจมาเป็นเวลานานแล้วว่าฉันจะรับเอาพระพรทุกอย่างที่พระเจ้าประสงค์จะประทานให้ฉัน

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะนำคนอิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาและอวยพรเขาเกินกว่าที่เขาจะคิดได้ แต่ก่อนอื่นพระองค์ต้องล้างเอาความอดสู่ออกไปจากเขาเสียก่อน พวกเขาจะรับเอาพระพรจากพระเจ้าไม่ได้เต็มที่ตราบใดที่เขายังถูกครอบงำด้วยความรู้สึกละอาย ตาหนีติเตียน และชายหน้า

ปราศจากตำหนิ

ในพระเยซูคริสต์นั้น พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์

เอเฟซัส 1:4

นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้พระเจ้าตรัสกับเราว่าเราเป็นคนของพระองค์ ทรงตั้งเราไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ คือเราควรจะรู้ว่าเราเป็นผู้ที่ทรงรัก เป็นคนพิเศษ และมีคุณค่า และเราควรจะเป็นคนที่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ และต่างพร้อย

ตามธรรมชาติแล้วเราควรจะทำทุกสิ่งเท่าที่จะทำได้เพื่อให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ แต่ชอบคุณพระเจ้าถึงแม้เราจะทำผิดพลาดเราก็ยังได้รับการอภัยและฟื้นฟูกลับสู่ความบริสุทธิ์ ได้รับการชำระ และปราศจากตำหนิและต่างพร้อยได้อีก ในทุกด้าน "ในพระองค์"

ไม่ทรงตำหนิหรือคอยจับผิด

ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญาให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยพระกรุณาและมีได้ทรงตำหนิ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ทูลขอ

ยากอบ 1:5

นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ยอดเยี่ยมอีกข้อหนึ่งซึ่งสอนให้เรายอมรับเอาพระพรจากพระเจ้าโดยปราศจากความรู้สึกอวดดี

ในตอนแรกยากอบได้พูดกับคนที่กำลังเผชิญกับการทดลอง และตอนนี้ท่านพูดกับพวกเขาว่า ถ้าเขาต้องการปัญญาในสถานการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่นั้นก็ควรที่จะทูลขอจากพระเจ้า ท่านยืนยันกับพวกเขาว่าพระเจ้าจะไม่ตำหนิหรือคอยจับผิดเขา พระองค์จะทรงช่วยเขาด้วยเต็มพระทัย

คุณไม่มีทางจะก้าวผ่านถ้ำนรกกันดารได้เลย หากปราศจากการทรงช่วยเหลืออันมากมายของพระเจ้า แต่ถ้าคุณมีทัศนคติในแง่ลบเกี่ยวกับตัวเอง ถึงแม้พระองค์จะพยายามช่วยเหลือคุณ คุณก็ยังจะปฏิเสธที่จะรับความช่วยเหลือนั้น

ถ้าคุณปรารถนาที่จะมีชีวิตซึ่งเต็มล้นด้วยชัยชนะ มีฤทธิ์เดช คุณจะมีความคิดในแง่ลบเกี่ยวกับตนเองไม่ได้เลย อย่ามองเพียงแค่ว่าคุณจะต้องก้าวต่อไปอีกไกลแค่ไหน แต่ให้มองดูว่าคุณได้ก้าวมาไกลถึงไหนแล้ว จงพิจารณาดูความก้าวหน้าของคุณ และให้จำพระธรรมฟิลิปปีบทที่ 1 ข้อที่ 6 ไว้ว่า **ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์**

จงคิดและพูดถึงตนเองในแง่บวก

บทที่ 24

“ทำไมฉันจะอิจฉาริษยาไม่ได้ ในเมื่อใครๆ ก็ได้ดีกว่าฉันทั้งนั้น”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 9

เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร”

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามาฉันจะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า เจ้าจงตามเรามาเถิด”

ยอห์น 21:21-22

ในยอห์นบทที่ 21 พระเยซูทรงตรัสสนทนากับเปโตรถึงเรื่องความทุกข์ยากลำบากที่ท่านจะต้องเผชิญในการรับใช้พระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์ ทันทีที่พระเยซูตรัสเสร็จแล้วเปโตรก็หันไปเห็นยอห์น จึงทูลถามพระองค์ทันทีว่า พระประสงค์ของพระองค์สำหรับยอห์นคืออะไร เปโตรต้องการรู้ให้แน่ชัดว่าถ้าท่านจำเป็นต้องเผชิญกับความยากลำบากต่างๆ ในวันข้างหน้า ยอห์นก็ต้องเผชิญด้วย

พระเยซูตรัสบอกเปโตรอย่างอ่อนสุภาพว่าไม่ให้เขาสนใจเรื่องของคนอื่น

การที่เราสงใจ (เอาใจจดจ่ออยู่ที่) ธุระของคนอื่นจะทำให้เราวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ความอิจฉาริษยาและการเอาตัวเราและสถานการณ์ของเราไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นเป็นรูปแบบความคิดอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เรามีชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

จงระวังการอิจฉาริษยา

ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่กิเลสกระทำให้กระตุกผู้

สุภาษิต 14:30

ความอิจฉาจะทำให้คนเราประพฤติตัวหยาบกระด้าง ป่าเถื่อน และบางครั้งประพฤติตัวเยี่ยงสัตว์ก็มี ความอิจฉาทำให้พี่ชายของโยเซฟขายเขาไปเป็นทาส พวกเขาเกลียดโยเซฟเพราะพ่อรักโยเซฟมาก

ถ้ามีใครในครอบครัวของคุณที่ดูเหมือนว่า จะได้รับความโปรดปรานมากกว่าคุณ จงอย่าเกลียดชังคนนั้น จงวางใจในพระเจ้า ทำในสิ่งที่พระองค์สั่งให้คุณทำ ใช้ความเชื่อในพระองค์เพื่อให้ได้มาซึ่งความโปรดปราน แล้วคุณจะไม่เหมือนโยเซฟ นั่นคือได้รับพระพรอย่างล้นเหลือ

พจนานุกรมพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และใหม่ของไวน์นิยามความหมายของคำกรีกที่แปลคำว่าความริษยาไว้ว่า “เป็นความรู้สึกไม่พอใจซึ่งเกิดจากการได้เห็นความมั่งคั่งของผู้อื่น” เว็บสเตอร์ได้นิยามความหมายของความอิจฉาไว้ว่า “ความรู้สึกริษยา ความหวาดหวั่น หรือความขมขื่น” ฉันทนิยามความหมายของคำนิยามนี้ในลักษณะที่ว่า มันเป็นความกลัวที่จะสูญเสียสิ่งที่ตนเองมีให้แก่ผู้อื่น เป็นความขมขื่นที่เห็นคนอื่นประสบความสำเร็จ ซึ่งเกิดมาจากความรู้สึกริษยา

อย่าเปรียบเทียบและแข่งขัน

มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด

พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติยอมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุนายคุณ

แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เยาว์ที่สุด และผู้ใดเป็นนายให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้

ลูกา 22:24-26

ชีวิตช่วงแรกของฉันนั้นเต็มไปด้วยการที่ต้องต่อสู้กับความอิจฉาริษยาและการเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น นี่เป็นลักษณะปกติของผู้ที่รู้สึกไม่มั่นคง หากเราเป็นคนที่มีจิตใจไม่แน่ใจในคุณค่าของตนเองว่าเราเป็นคนพิเศษแตกต่างจากผู้อื่น เราจะพบว่าเราพยายามแข่งขันชิงดีชิงเด่นกับคนอื่นที่ประสบความสำเร็จในชีวิต

การได้เรียนรู้ว่าฉันเป็นบุคคลพิเศษ (และพระเจ้ามีแผนการพิเศษเฉพาะสำหรับชีวิตส่วนตัวของฉัน) นับเป็นเสรีภาพอันยิ่งใหญ่และทรงคุณค่าที่สุดอันหนึ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่ฉัน พระองค์ทรงทำให้ฉันมั่นใจว่าฉันไม่จำเป็นต้องเอาตัวเอง (และพันธกิจของฉัน) ไปเปรียบเทียบกับใครเลย

ทุกครั้งที่ฉันสังเกตเห็นชีวิตของสาวกพระเยซู ฉันรู้สึกได้รับกำลังใจเสมอว่าชีวิตของฉันยังมีความหวัง เพราะพวกเขาที่ต้องดิ้นรนเอาชนะปัญหาต่างๆ ในลักษณะเดียวกันกับฉันด้วย ในลูกาบทที่ 22 เราพบว่าพวกสาวกกำลังโต้เถียงกันว่าใครเป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลางพวกเขา พระเยซูกล่าวตอบพวกเขาว่า ที่จริงแล้วผู้ที่เป็นใหญ่ที่สุดคือผู้ที่พร้อมที่จะถือว่าตนเองเป็นผู้เล็กน้อยที่สุด หรือผู้ที่ยอมเป็นคนปรนนิบัติรับใช้พระเยซู ทรงใช้เวลามากมายเพื่อสั่งสอนสาวกของพระองค์ให้รู้ว่าชีวิตในอาณาจักรของพระเจ้า นั้น ปกติแล้วจะตรงกันข้ามกับวิถีทางของโลกหรือเนื้อหนัง

พระเยซูทรงสอนสิ่งต่างๆ แก่พวกเขา เช่น “ผู้ที่เป็นคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น” (มก.10.31) “จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่ได้รับพระพร” (ลก. 15.6, 9) “จงอธิษฐานเผื่อศัตรูของท่านและจงอวยพรผู้ที่เคียดแค้นท่าน” (มธ. 5.44) ในสายตาของโลก สิ่งเหล่านี้คือความโง่เขลา แต่พระเยซูตรัสว่ามันเป็นพลังอำนาจที่แท้จริง

จงหลีกเลี่ยงจากการแก่งแย่งชิงดีตามทางโลก เราอย่าถือตัว อย่าอวดโอ้อวด และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

กาลาเทีย 5:26

ตามระบอบของโลกแล้ว การเป็นที่หนึ่งคือตำแหน่งที่ดีที่สุด คนส่วนใหญ่ชอบคิดว่า เราต้องพยายามขึ้นไปให้สูงสุดไม่ว่าจะต้องเหยียบย่ำใครขึ้นไปบ้างก็ตาม แต่พระคัมภีร์สอนเราว่า เราจะไม่มีความพบกับสันติสุขที่แท้จริงได้เลยหากเราไม่ยอมรับการปลดปล่อยจากความคิดที่จะแก่งแย่งชิงดีกันกับผู้อื่น

บางครั้งการเล่นเกมที่จัดขึ้น เพื่อร่วมสนุกกันกลับมีการแข่งขันกันจนเกินเลยจนเราลงเอยที่การทะเลาะเบาะแว้งและเกลียดกัน แทนที่จะเป็นการพักผ่อนหย่อนใจและสนุกสนานด้วยกัน ตามธรรมชาติแล้วมนุษย์เราไม่มีใครยอมเล่นเกมเพื่อแพ้ ทุกคนต่างมุ่งมันที่จะแข่งขันอย่างเต็มที่ แต่ถ้าใครถือว่าตัวเองแพ้ไม่ได้ ต้องชนะอย่างเดี่ยวเท่านั้น แสดงว่าเขากำลังมีปัญหา ซึ่งอาจเป็นปัญหาที่หยิ่งรากรลึก เป็นสาเหตุของปัญหาอื่นๆ อีกหลายอย่างในชีวิตของเขา

ในการทำงานนั้นเราควรจะทำให้ดีที่สุดอยู่แล้ว การที่เราต้องการประสบความสำเร็จและก้าวหน้าในอาชีพการงานของเรานั้น ไม่ใช่สิ่งที่ผิด แต่ฉันขอหนุนใจให้คุณระลึกไว้ว่าความก้าวหน้าในชีวิตของผู้เชื่อนั้นมาจากพระเจ้า ไม่ได้มาจากมนุษย์ เราไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการของโลกเพื่อทำให้ตัวเองก้าวหน้า พระเจ้าจะประทานความ

โปรดปรานให้แก่เราในสายพระเนตรของพระองค์และในสายตาของมนุษย์ ถ้าเรายอมทำสิ่งต่างๆ ในทางของพระองค์ (สภษ.3.3-4)

ความอิจฉา ความริษยา คือความทุกข์ทรมานที่มาจากนรก ฉันได้สูญเสียเวลาไปหลายปีไปกับการอิจฉา ริษยาทุกคนที่ดูท่าทางดีกว่าฉัน และมีความสามารถมากกว่าฉัน ฉันแอบแข่งขันกับคนอื่นในงานรับใช้ ฉันถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่จะสร้างพันธกิจของตนเองให้ใหญ่กว่าของคนอื่น มีคนมาร่วมมากกว่า มีเงินมากกว่า ฯลฯ ถ้าพันธกิจของคนอื่นล้ำหน้าฉันไปในทางหนึ่งทางใด ฉันก็อยากที่จะยินดีกับเขาเพราะรู้ว่าเป็นพระประสงค์และวิธีการของพระเจ้า แต่ความรู้สึกในใจของฉันไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น ฉันพบว่าเมื่อฉันเจริญขึ้นในความรู้อิงฐานะของตนเองในพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะการกระทำของตนเอง ฉันก็เริ่มมีเสรีภาพที่จะไม่เอาตัวเองหรือการงานของฉันไปเปรียบเทียบกับคนอื่น ยิ่งฉันเรียนรู้ที่จะวางใจในพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด ฉันก็มีเสรีภาพในด้านนี้ มากขึ้นเท่านั้น ฉันเรียนรู้ว่าพระบิดาในสวรรค์รักฉันและจะทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อฉัน

สิ่งที่พระเจ้าทำเพื่อคุณและฉันนั้น อาจจะไม่ใช้สิ่งเดียวกันกับที่พระองค์ทำเพื่อคนอื่น แต่เราต้องระลึกถึงถ้อยคำที่พระเยซูตรัสกับเปโตร “อย่ากังวลกับสิ่งที่เราเลือกที่จะทำกับคนอื่น เจ้าจงตามเรามาเถิด”

ครั้งหนึ่งเพื่อนของฉันคนหนึ่งได้รับของขวัญจากพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันกำลังทูลขอด้วยความเชื่อ และอยากได้เองมานานแล้ว เพื่อนคนนี้ฉันคิดว่าเขาไม่ได้เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากเท่ากับฉันเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นฉันจึงรู้สึกอิจฉาริษยามาก เมื่อเธอมาเล่าให้ฟังถึงสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่เธอด้วยความตื่นเต้น แน่นนอนเมื่ออยู่ต่อหน้าเธอฉันก็แกล้งทำเป็นดีอกดีใจกับเธอด้วย แต่ในใจ ฉันไม่เป็นอย่างนั้นเลย

เมื่อเธอกลับไปแล้วทำที่มากมายหลายอย่างได้พร่งพรูออกมาจากตัวฉัน ซึ่งฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าฉันมีท่าทีเหล่านี้อยู่ ฉันขมขื่นที่พระเจ้าอวยพรเธอเพราะคิดว่าเธอไม่สมควรที่จะได้รับของขวัญนั้นเลย ฉันอุตสาห์อยู่กับบ้านอธิษฐานอดอาหาร แต่เธอกลับเที่ยวสนุกไปทั่วเมืองพร้อมกับเพื่อนๆ เห็นไหมฉันเป็นฟาริสี เป็นพวกเคร่งศาสนา แต่ก็ไม่เคยรู้ตัว

บ่อยครั้งพระเจ้าทรงจัดเตรียมเหตุการณ์ต่างๆ ให้เกิดขึ้นในลักษณะที่เราไม่ต้องการ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเราจำเป็นต้องได้รับบทเรียนอะไร ฉันจำเป็นต้องกำจัดการที่ไม่ดีออกไปจากตัวมากกว่าที่จะได้รับสิ่งของที่อธิษฐานขอ นั้น เป็นสิ่งสำคัญที่พระเจ้าจะต้องจัดเตรียมสถานการณ์เพื่อให้เราได้เผชิญหน้ากับตัวเอง ไม่เช่นนั้นเรา

จะไม่มีวันได้ประสบกับเสรีภาพ

ตราบิตใต้ที่ศัตรูยังสามารถซ่อนตัวอยู่ในใจของเราได้มันก็ยังสามารถที่จะควบคุมชีวิตของเราได้อยู่เสมอแต่เมื่อพระเจ้าเปิดเผยให้เราเห็นตัวตนของมันเราก็ก้าวไปสู่อิสตรีภาพ ถ้าหากเรามอบชีวิตไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและยอมให้พระองค์กระทำในสิ่งที่พระองค์ประสงค์อย่างรวดเร็ว

ที่จริงพระเจ้าทรงมุ่งหมายไว้แล้วที่จะให้ฉันเป็นผู้รักงานพันธกิจที่ใหญ่และเป็นพระพรไปสู่ผู้คนหลายล้านคนทั้งโดยทางวิทยุและโทรทัศน์ การประชุมสัมมนา หนังสือ และเทปคำสอน แต่พระองค์ยอมไม่ทรงนำให้ฉันบรรลุสู่ความเจริญในพันธกิจนั้นเกินกว่าระดับความเจริญที่ฉันมีอยู่ในพระองค์

รับเอารูปแบบความคิดอย่างใหม่

ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีพละทานมัธยมนิยม และเจริญสุขทุกประการ อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น

3 ยอห์น.2

ขอให้พิจารณาดูข้อพระคัมภีร์อย่างละเอียดพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะอวยพรเรา มากกว่าที่เราต้องการได้รับพระพรนั้น แต่พระองค์ก็ทรงรักเรามากพอที่จะไม่ยอมอวยพรเราเกินกว่าที่เราจะสามารถรับมีอได้อย่างถูกต้องเหมาะสม คือโดยมีท่าทีที่ถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์เสมอไป

การอิจฉาวิชาและเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นนั้นเป็นท่าทีแบบเด็กเป็นนิสัยแบบเนื้อหนังอย่างเต็มที่ ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับฝ่ายวิญญาณเลยแต่เป็นสาเหตุหลักประการหนึ่งที่ทำให้ชีวิตเราวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

จงเอาใจใส่ความคิดของคุณในด้านนี้เมื่อคุณเริ่มสังเกตว่ามีรูปแบบความคิดที่ผิดๆ แวบเข้ามาในความคิดของคุณ ให้พูดกับตนเองสักเล็กน้อย บอกกับตัวเองว่า “ฉันจะได้ประโยชน์อะไรที่ไปอิจฉาคณอื่น? มันไม่ได้ทำให้ฉันได้รับพระพรอะไร พระเจ้ามีแผนการไว้สำหรับเราแต่ละคนที่พระองค์เลือกจะกระทำกับคนอื่นอย่างไรนั่นมันไม่ใช่ฐานะการอะไรของฉัน” จากนั้น ให้ตัดสินใจและตั้งใจที่จะอธิษฐานเพื่อพวกเขาให้ได้รับพระพรมากยิ่งขึ้นไปอีก

อย่ากลัวที่จะเปิดเผยความรู้สึกจริงๆ ต่อพระเจ้าถึงอย่างไรพระองค์ก็ทรงตราบว่าคุณรู้สึกอย่างไร ทูลให้พระองค์ตราบถึงความรู้สึกนั้นไปเลยจะดีกว่า

ฉันทูลกับพระเจ้าในทำนองนี้ “พระองค์เจ้าข้า ขออธิษฐานเพื่อ.....
ให้ได้รับพระพรยิ่งขึ้นไปอีก โปรดทำให้เขาเจริญขึ้น อวยพรเขาในทุกทาง พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์คืออธิษฐานสิ่งนี้โดยความเชื่อแม้ในวิญญานจะรู้สึกอิจฉาและด้อยกว่าเขา
แต่ข้าพระองค์ขอเลือกที่จะทำตามทางของพระองค์ ไม่ว่าข้าพระองค์จะชอบหรือไม่ก็ตาม”

เมื่อไม่นานมานี้ฉันได้ยินคนหนึ่งพูดว่า “ไม่ว่าเราจะทำอะไรได้ดีสักเพียงใด
ก็ตาม จะมีคนที่มาพัฒนาให้สิ่งนั้นดีขึ้นไปอีกอยู่เสมอ” ถ้อยคำนี้มีอิทธิพลต่อฉันมาก
เพราะฉันรู้ว่ามันเป็นความจริง ถ้าประโยคนี้เป็นความจริงแล้วมันจะมีประโยชน์อะไร
ที่เราจะพยายาม ดันร่นให้ชีวิตของเราล้าหน้าคนอื่นอยู่เสมอ ทันทที่เราได้เป็นที่หนึ่ง
ก็จะมีคนอื่นมาแข่งกับเรา จะช้าหรือเร็วเขาผู้นั้นก็จะสามารถทำสิ่งเดียวกันกับเราได้
ดีมากกว่าเราขึ้นไปอีก

ลองคิดถึงเรื่องกีฬา มันดูเหมือนว่า ไม่ว่าใครจะสร้างสถิติอะไรไว้ในท้ายที่สุด
ก็จะมีนักกีฬาคณะอื่นมาทำลายสถิตินั้น แล้วในวงการบันเทิงล่ะ? ดารายอดนิยมใน
ปัจจุบันจะรุ่งอยู่เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แล้วดาราคณะใหม่ก็จะมาแทนที่ของเขา
ช่างเป็นการล่มลงเสียเหลือเกินที่จะคิดว่าเราต้องพยายามดันร่นทำอะไรให้ล้าหน้า
ทุกคนอยู่เสมอ จากนั้นก็พยายามต่อสู้เพื่อคงรักษาตำแหน่งนั้นไว้

นานมาแล้วพระเจ้าทรงเตือนให้ฉันจดจำไว้ว่า “ดาวตก” นั้น เกิดขึ้นได้
อย่างรวดเร็วและเรียกร้องความสนใจจากผู้คนได้มาก แต่ตามปกติมันจะคงอยู่เพียงชั่ว
ระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น ส่วนใหญ่มันจะตกหายวับไปอย่างรวดเร็ว พอๆ กับที่มัน
ปรากฏตัวนั้นแหละ พระองค์ตรัสว่าการค้างฟ้าอยู่นานๆ นั้นดีกว่า ยึดมันอยู่ที่นั่นทำใน
สิ่งที่พระองค์ ทรงเรียกให้ฉันทำจนสุดความสามารถ พระองค์ทรงยืนยันกับฉันว่า
พระองค์จะทรงเอาใจใส่เรื่องชื่อเสียงของฉันทเอง ส่วนหน้าที่ของฉันทก็คือ ฉันทได้ตัดสินใจ
แล้วว่าอะไรก็ตามที่พระองค์ประสงค์ให้ฉันทำและเป็นฉันทจะยอมทำตามทุกอย่าง ทำไม
หรือ? เพราะพระองค์ทรงทราบดีกว่าฉันทเสียอีกว่า อะไรบ้างที่ฉันทรับได้

บางทีคุณอาจจะมีป้อมในความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มานานแล้ว ทุกครั้งที่คุณ
เห็นว่าใครเริ่มล้าหน้าคุณไปบ้างเล็กน้อย คุณจะรู้สึกอิจฉา ริษยา หรือเกิดความรู้สึก
อยากจะแข่งกับเขา ถ้าเป็นเช่นนั้น ฉันทอยากหนุนใจคุณให้แสวงหารูปแบบความคิด
อย่างใหม่เสีย

จงตั้งใจที่จะรู้สึกยินดีกับผู้อื่น และไว้วางใจในพระเจ้าด้วยตัวของตัวเอง
เราต้องอาศัยเวลาและความเพียรอดสาหัส แต่เมื่อป้อมแห่งความคิดแบบเดิม ได้ถูกทำลาย
ลงและแทนที่ด้วยพระวอนะของพระเจ้าแล้ว คุณก็จะได้ก้าวออกจากถิ่นทุรกันดารและ
ดำเนินไปสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

บทที่ 25

“ฉันจะต้องทำตามวิถีของฉันเท่านั้น ไม่งั้นก็ไม่ต้องทำเสียเลย”

รูปแบบความคิดที่ทำให้ชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ลำดับที่ 10

เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้าและไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์

และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชาติพันธุ์ที่ดื้อดึงและมักกบฏชาติพันธุ์ที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า

สดุดี 78:7-8

ชนอิสราเอลแสดงออกถึงความดื้อดึงและการกบฏอย่างหนักในช่วงเวลาหลายปีที่พวกเขาดำเนินอยู่ในถิ่นทุรกันดาร นั่นแหละคือสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้พวกเขาต้องล้มตายที่นั่น พวกเขาไม่เคยที่จะยอมทำตามพระบัญชาของพระเจ้าเมื่อพวกเขาแก้ปัญหาขึ้นมาจนตัวเองพบกับความยากลำบาก เขาก็จะพากันร้องต่อพระเจ้าขอให้พระองค์ทรงช่วยกู้เขา พวกเขาจะยอมเชื่อฟังและทำตามพระบัญชาของพระองค์เป็นอย่างดี จนเหตุการณ์ดีขึ้น เขาก็จะกลับไปกบฏต่อพระองค์เหมือนเดิมอีก

วงจรเหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันในพระคัมภีร์เดิมอยู่มากมายหลายครั้งจนแทบไม่น่าเชื่อ แต่ถ้าเราไม่ดำเนินชีวิตในปัญญา เราก็จะใช้ชีวิตของเราไปกับการกระทำสิ่งต่างๆ เช่นเดียวกับ

ฉันคิดว่าโดยธรรมชาติแล้วคนเรามีความดีดั่งและมักกบฏอยู่ไม่เท่ากัน แต่แน่นอนเราต้องย้อนกลับไปพิจารณาประสบการณ์ชีวิตในวัยเยาว์ของเราด้วย เพราะสิ่งเหล่านั้นมีผลกระทบต่อชีวิตเราด้วย

ฉันเกิดมาเป็นคนมีบุคลิกแข็งกร้าว และเป็นคนประเภทที่ต้องทำอะไรตามใจตัวเองอยู่เสมอไม่ว่าจะกระทบกระเทือนใครบ้างก็ตาม แต่ช่วงเวลาหลายปีที่ฉันถูกล่วงเกินและครอบงำนั้น มันยิ่งทำให้บุคลิกที่แข็งกร้าวอยู่แล้วนั้นกลับแข็งกร้าวมากขึ้นไปอีก คือมันทำให้ฉันเกิดความคิดที่ไม่มีวันยอมทำตามคำสั่งใครเป็นอันขาด

แน่นอน พระเจ้าต้องจัดการกับทัศนคติที่แบบนี้ก่อนที่พระองค์จะใช้ชีวิตของฉันได้

พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เรายอมสละวิถีทางของตนเอง กลายเป็นคนที่พระองค์ทรงสร้างและปั้นได้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ตราบใดที่เรายังต้องดั่งและกบฏ พระองค์ก็ทรงใช้เราไม่ได้

ฉันอธิบายความหมายของคำว่า “ดีดั่ง” ว่าเป็นการหัวดี ยากที่จะจัดการและร่วมงานด้วยยาก ส่วนคำว่า “มักกบฏ” ว่าเป็นการขัดขืนการควบคุม ขัดขืนคำสั่ง ตักเตือนเมื่อทำผิด ตื้อดื้อ ปฏิเสธที่จะทำตามแนวทางปกติ ความหมายของทั้งสองคำนี้บ่งชี้ถึงตัวฉันได้อย่างดี เพราะฉันเป็นคนเช่นนั้น

การล่วงเกินที่ฉันได้รับในวัยเด็กก่อให้เกิดทัศนคติต่อสิทธิอำนาจในลักษณะที่ไม่สมดุลหลายอย่าง แต่สิ่งที่ฉันได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นของหนังสือว่า ฉันจะเอาอดีตมาเป็นข้อแก้ตัวทำให้ตัวเองติดกบฏในการกบฏหรือสิ่งอื่นใดไม่ได้ การที่จะดำเนินชีวิตในชัยชนะได้นั้นเราต้องเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้าทันที เราจะเติบโตขึ้นในการมีความสามารถและความเต็มใจที่จะละทิ้งความปรารถนาของเราเพื่อกระทำตามพระทัยของพระองค์ และเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่เราจะต้องให้ชีวิตเราก้าวหน้าไปในเรื่องนี้

การที่เราได้ก้าวสูงขึ้นมาสู่ระดับหนึ่งในชีวิตแล้วบอกกับตัวเองว่า “ฉันได้ก้าวมาสู่จุดหมายของชีวิตแล้ว” นั้นยังไม่เพียงพอ เราต้องยอมเชื่อฟังในทุกเรื่อง ต้องไม่หวงแหนสิ่งใด หรือปิดประตูชีวิตในด้านใดๆ สำหรับพระเจ้า เราแต่ละคนมักจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เราพยายามยึดไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ขอเตือนใจคุณว่า เชื่อนมเพียงนิดหน่อยอาจทำให้แบ่งดับพู่ขึ้นได้ทั้งก้อน (1 คร. 5.6)

พระเจ้าต้องการการเชื่อฟัง ไม่ใช่เครื่องบูชา

และซามูเอลกล่าวว่า “พระเจ้าทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชามาก เท่ากับการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือดูเถิด ที่ จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความต้อตึงก็เป็นเหมือนบาปชั่วและการไหว้รูปเคารพเพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวามะของพระเจ้า พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์”

1 ซามูเอล 5.22-23

การพิจารณาชีวิตของเขาโลทำให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรง ประทานโอกาสให้แก่ท่านที่จะเป็นกษัตริย์ แต่ท่านไม่สามารถดำรงอยู่ในตำแหน่งนั้น ได้นาน เพราะความต้อตึงและการกบฏ ท่านคิดที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ตามทางของตนเอง

ครั้งหนึ่งเมื่อผู้เผยพระวจนะซามูเอลเตือนท่านในเรื่องที่ท่านไม่ยอมทำตาม สิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้กระทำ เขาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดว่า” จากนั้นท่านก็เริ่มเล่าถึง ความคิดเห็นของตนเองว่าน่าจะทำสิ่งโน้นสิ่งนี้อย่างไรบ้าง (1 ซมอ. 10.6-8, 13.8-14) ซามูเอลจึงตอบว่า พระเจ้าทรงประสงค์การเชื่อฟัง ไม่ใช่เครื่องสัตวบูชา

บ่อยครั้งเราไม่อยากจะทำตามสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้อง และพยายามทำสิ่ง อื่นเพื่อชดเชยการไม่เชื่อฟังของเรา

บุตรของพระเจ้ามากมายหลายคนล้มเหลวไม่สามารถที่จะ “ดำรงชีวิตและ ครอบครองอย่างกษัตริย์” ได้ เพราะเหตุความต้อตึงและการกบฏ

อาร์มภทของพระธรรมปัญญาจารย์ในพระคัมภีร์ฉบับขยายความ กล่าวว่า “จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือเพื่อตรวจสอบดูชีวิตโดยรวม และเพื่อสอนว่าใน ท้ายที่สุดถ้าเราจะวิเคราะห์ดูชีวิตแล้ว ชีวิตคือสิ่งที่ไร้ความหมายหากปราศจากการเคารพ ในยำเกรงพระเจ้า”

เราต้องเข้าใจว่า ถ้าปราศจากการเชื่อฟังก็เท่ากับไม่มีการเคารพและการ ยำเกรง เหตุที่เด็ก ๆ จำนวนมากในทุกวันนี้มีใจกบฏก็เพราะว่าเขาขาดการเคารพและ ยำเกรงพ่อแม่ ซึ่งตามปกติแล้วเป็นความผิดของพ่อแม่ที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตในลักษณะที่จะ ส่งเสริมให้ลูกเกิดความความเคารพยำเกรง

นักวิชาการพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ยอมรับกันว่าหนังสือปัญญาจารย์เขียนโดย กษัตริย์โซโลมอน ซึ่งพระเจ้าทรงประทานปัญญาให้มากกว่าคนทั้งปวง ถ้าโซโลมอน

มีปัญญามากขนาดนั้น ทำไมท่านจึงดำเนินชีวิตผิดพลาดมากมายหลายอย่าง? คำตอบง่ายๆ ก็คือ เป็นไปได้ที่เราจะมีบางสิ่งอยู่กับตัวแต่ไม่ได้นำออกมาใช้เลย เรามีพระทัยของพระคริสต์ แต่เราใช้พระทัยนั้นเสมอหรือเปล่า? พระเจ้าทรงกระทำให้พระเยซูเป็นพระปัญญาแก่เรา แต่เราได้ใช้ปัญญาทุกครั้งหรือเปล่า?

โซโลมอนต้องการทำตามใจปรารถนาของตนเอง ด้วยวิธีการของตนเอง ท่านใช้ชีวิตทดลองทำสิ่งโน้นสิ่งนี้ ท่านมีข้าวของทุกอย่างที่เงินทองจะหาซื้อได้ ทั้งความสำเร็จสำเร็จขั้นยอดของโลก แต่ว่าถ้อยคำต่อไปนี้คือสิ่งที่ท่านได้กล่าวสรุปไว้ในตอนท้ายของหนังสือปัญญาจารย์

จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง

ปัญญาจารย์ 12:13

ฉันอยากจะสรุปบทเรียนที่ได้รับจากพระคัมภีร์ข้อนี้เป็นคำพูดของตัวเองว่า จุดประสงค์สูงสุดในการเนรมิตสร้างมนุษย์ขึ้นมา ก็เพื่อเขาจะได้ยำเกรงและนมัสการพระเจ้า โดยการเชื่อฟังพระองค์ คุณลักษณะแบบพระเจ้านั้นต้องเกิดมาจากการเชื่อฟัง ซึ่งเป็นรากฐานของความสุทั้งปวง ไม่มีใครพบความสุแท้ได้ถ้าปราศจากการเชื่อฟังพระเจ้า สิ่งใดๆ ในชีวิตของเราที่ไม่เข้ารูปเข้ารอยจะสามารถปรับสู่สภาพปกติได้ โดยการเชื่อฟัง หน้าที่ทั้งหมดของมนุษย์เราก็คือการเชื่อฟังนั่นเอง

ตามความคิดของฉันแล้ว พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นพระธรรมที่ยิ่งใหญ่มากข้อหนึ่ง และฉันขอหนุนใจให้คุณได้ศึกษาดูเป็นส่วนตัว

ทั้งการเชื่อฟังและไม่เชื่อฟัง ต่างก็มีผลลัพธ์

เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น

โรม 5:19

การที่เราเลือกที่จะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังไม่ได้ทำให้เกิดผลกระทบต่อตัวเองเท่านั้น แต่มีผลกระทบต่อผู้คนมากมายด้วย ลองคิดเรื่องนี้ดู ถ้าคนอิสราเอลยอมเชื่อฟังพระเจ้าในทันทีทันใด ชีวิตของพวกเขาจะพบพระพรมากมายเพียงใด คนอิสราเอล

จำนวนมากพร้อมทั้งลูกหลานของเขาต้องล้มตายในถิ่นทุรกันดารเพราะไม่ยอมดำเนินตามวิถีทางของพระเจ้า ลูกหลานของเขาได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจของเขา ลูกหลานของเราในทุกวันนี้ก็จะได้รับผลกระทบจากการตัดสินใจของเราด้วยเช่นกัน

ไม่นานมานี้ลูกชายคนโตของฉันทูล่าว่า “แม่ครับ ผมมีอะไรจะบอก ผมอาจจะร้องไห้ด้วย แต่พยายามฟังผมหน่อยนะครับ” จากนั้นเขาก็เล่าว่า “ผมใช้เวลาคิดถึงเรื่องของพ่อกับแม่ ที่ได้ทุ่มเทเวลาหลายปีในพันธกิจนี้ ทุกครั้งพ่อกับแม่เลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้าแม้ว่าจะไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แม่ครับ ผมรู้ว่าแม่กับพ่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่คนอื่นไม่รู้ และผมอยากให้แม่รู้ว่า เช้าวันนี้พระเจ้าทำให้ผมรู้สึกตัวว่าผมได้รับประโยชน์อย่างมากมาจากการเชื่อฟังของแม่ และผมรู้สึกประทับใจมากครับ”

สิ่งที่เขาพูดนั้นมีความหมายสำหรับฉันท่มาก ทำให้ฉันทึ่งพระธรรมโรม 5.19 การที่คุณตัดสินใจเชื่อฟังพระเจ้าจะมีผลกระทบต่อคนอื่น เมื่อคุณตัดสินใจไม่เชื่อฟังพระเจ้า มันก็จะกระทบต่อคนอื่นด้วยเช่นกัน คุณจะไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้าและมีชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดารต่อไปอีกก็ได้ แต่ขอให้จำไว้ว่าถ้าคุณมีลูก หรือเคยมีลูก การตัดสินใจของคุณจะทำให้เขาต้องวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารไปกับคุณด้วย เขาอาจจะหาทางก้าวออกไปจากถิ่นทุรกันดารได้เมื่อเขาโตขึ้น แต่ฉันทขยี้ยืนยันว่าพวกเขาต้องได้รับผลกระทบอย่างมากจากการไม่เชื่อฟังของคุณ

ชีวิตของคุณอาจจะมียุทธศาสตร์ที่ดีกว่านี้ก็ได้ ถ้าบางคนในอดีตของคุณได้เชื่อฟังพระเจ้า

การเชื่อฟังทำให้เราเอื้อมออกไปได้ไกลเกินตัว มันจะปิดประตูรกและเปิดหน้าต่างสวรรค์ให้แก่เรา

ฉันสามารถเขียนหนังสือเรื่องการเชื่อฟังได้อีกเป็นเล่ม แต่ในตอนนั้นฉันเพียงอยากจะชี้ให้เห็นว่าชีวิตที่ไม่เชื่อฟังนั้น เป็นผลพวงมาจากการมีความคิดที่ผิด

น้อมนำความคิดทุกอย่างให้อยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์

เพราะว่าศาสตราจารย์ของเราไม่เป็นฝ่ายโลกีย์วิสัย แต่มีฤทธิ์เดชจากพระเจ้า อาจทำลายป้อมได้

คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และทิวิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์

ความคิดของเราคือสิ่งที่ชักนำเราเข้าสู่ปัญหาอยู่บ่อยครั้ง

ในอิสยาห์ 55.8 พระเจ้าตรัสว่า **เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้าทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา...** ไม่ว่าคุณหรือฉันจะคิดอย่างไร พระเจ้าได้บันทึกความคิดของพระองค์ไว้ในหนังสือที่เรียกว่า พระคัมภีร์แล้ว เราต้องเลือกที่จะพิจารณาความคิดของเราโดยอาศัยพระคัมภีร์เป็นเกณฑ์ เราต้องพร้อมที่จะน้อมนำความคิดของเราให้อยู่ใต้ความคิดของพระเจ้า เพราะเรารู้ว่าความคิดของพระองค์คือสิ่งที่ดีที่สุด

นี่คือประเด็นสำคัญของพระคัมภีร์ 2 โครินธ์ 10.4, 5 จงตรวจสอบดูว่าอะไรอยู่ในความคิดของคุณ ถ้ามันไม่ใช่สิ่งที่สอดคล้องกับความคิดของพระเจ้า (คือพระคัมภีร์) ก็ขอให้รู้หรือความคิดนั้นลง และเริ่มคิดตามความคิดของพระเจ้า

คนที่ดำเนินชีวิตตามความไร้สาระแห่งความคิดของตนเองไม่ได้ทำลายชีวิตของตนเองเท่านั้น แต่หลายครั้งมันทำลายชีวิตของคนอื่นๆที่อยู่ล้อมรอบเขาด้วย

ความคิดของเราที่แหละคือสนาอมรบ

ในพื้นที่แห่งความคิดของคุณนี่แหละที่คุณจะชนะหรือพ่ายแพ้ในสงครามที่มารซาตานได้ก่อกำขึ้น คำอธิษฐานจากส่วนลึกของหัวใจของฉันคือ ขอให้หนังสือเล่มนี้มีส่วนช่วยคุณที่จะทำลายป้อมแห่งจินตนาการ และที่ริมน้ำทะเลทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า น้อมนำความคิดทุกประการให้อยู่ใต้บังคับ จนถึงรับฟังพระเยซูคริสต์

ประวัติผู้เขียน

อาจารย์จอยซ์ ไมเออร์ ได้เริ่มสอนพระวจนะของพระเจ้ามาตั้งแต่ปี 1976 และได้เข้าสู่งานรับใช้เต็มเวลาตั้งแต่ปี 1980 ในฐานะที่เป็นศิษยาภิบาลร่วมของคริสตจักรโลฟคริสเตียนเซ็นเตอร์ ในเมืองเซนต์หลุยส์ รัฐมิสซูรี ท่านได้ประสานงานจัดตั้งและสอนหลักสูตรพิเศษประจำสัปดาห์ที่เรียกว่า “ชีวิตในพระวจนะ” ขึ้น หลังจากที่ผ่านมาไปกว่า 5 ปีแล้วพระเจ้าได้ทรงนำให้ท่านหยุดการสอนในหลักสูตรดังกล่าว และเริ่มก่อตั้งพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวขึ้นในนาม “องค์การชีวิตในพระวจนะ (Life In The Word, Inc.)”

รายการวิทยุ “ชีวิตในพระวจนะ” ของท่านได้กระจายเสียงตามสถานีวิทยุต่างๆ ทั่วประเทศมากกว่า 250 สถานี ในปี 1993 ท่านได้เริ่มจัดรายการโทรทัศน์ “ชีวิตในพระวจนะกับจอยซ์ ไมเออร์” ความยาว 30 นาที ซึ่งออกอากาศไปทั่วสหรัฐอเมริกา และประเทศอื่นๆ เทปคำสอนของท่านก็เป็นที่ยอดนิยมในหลายๆ ประเทศ ท่านได้เดินทางไปในที่ต่างๆ เพื่อจัดการประชุมพิเศษชีวิตในพระวจนะและเทศนาตามคริสตจักรท้องถิ่นทั่วไป

จอยซ์ และเดฟ สามี่ซึ่งเป็นผู้จัดการด้านธุรการขององค์การชีวิตในพระวจนะ ได้สมรสกันมาแล้ว 30 ปี มีบุตรทั้งหมด 4 คน มีครอบครัวแล้ว 3 คน ส่วนคนสุดท้ายอยู่กับพ่อแม่ที่เพนตัน ย่านชานเมืองเซนต์หลุยส์ รัฐมิสซูรี

จอยซ์เชื่อว่า การทรงเรียกในชีวิตของท่านนั้นคือการช่วยทำให้ผู้เชื่อตั้งมั่นในพระวจนะของพระเจ้า ท่านกล่าวว่า “พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทำให้เราเป็นไท แต่คริสเตียนจำนวนมากกลับไม่มีหรือแทบจะไม่มีชัยชนะในชีวิตประจำวันเลย” เพราะเหตุที่ท่านมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความพ่ายแพ้มานานหลายปี และต่อมาได้รับการปลดปล่อยจนมีชีวิตในชัยชนะเพราะใช้พระวจนะของพระเจ้า ท่านจึงได้ออกไปเสริมสร้าง

และช่วยปลดปล่อยคนทั้งหลายให้เป็นไท เปลี่ยน “ซีเถ่าให้เป็นสิ่งสวยงาม”

จอยซ์ ได้สอนเรื่องการเยียวยาทางด้านอารมณ์และเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการประชุมต่างๆ ทั่วประเทศ ซึ่งเป็นพระพรต่อชีวิตของผู้คนหลายพันหลายหมื่นคน ท่านได้บันทึกเทปคำสอนเรื่องต่างๆ มากกว่า 150 อัลบั้ม และเขียนหนังสือ 16 เล่ม เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์

เทปคำสอนชุด “คู่มือการเยียวยาทางด้านอารมณ์” ของท่านประกอบไปด้วยเนื้อหาที่มีความยาวมากกว่า 23 ชั่วโมง ครอบคลุมถึงหัวข้อต่างๆ เช่น “ความมั่นใจ” “ความงดงามแทนซีเถ่า” (มีบทเรียนประกอบด้วย) “วิถีจัดการกับอารมณ์ของคุณ” “ความขมขื่น และการไม่ยอมยกโทษ” “รากเหง้าแห่งการถูกปฏิเสธ” และเทปอ่านข้อพระคัมภีร์ประกอบดนตรีความยาว 90 นาที ในชุด “การเยียวยาสำหรับผู้ชอกช้ำ”

คำสอนชุด “เสริมสร้างความคิด” ประกอบด้วยเทป 5 ชุดซึ่งสอนในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับความคิดจิตใจของเรา ได้แก่ “ป้อมและรูปแบบของความคิด” “ความคิดแบบคนที่ดำเนินในถิ่นทุรกันดาร” “จิตใจแบบเนื้อหนัง” “จิตใจฟุ้งซ่าน และซีสงสัย” และ “ความคิด, ปาก, อารมณ์ และทัศนคติ” ชุดคำสอนชุดนี้ยังประกอบด้วยหนังสือที่ทรงพลังความหนา 260 หน้า ชื่อ “สนามรบในความคิด” อีกด้วย ในส่วนคำสอนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรักนั้น มีเทป 2 ชุดคือ “ความรักคือ...” และ “ความรัก-พลังอันสูงสุด”

สำหรับผู้ที่ต้องการรายชื่อหนังสือและรายละเอียดในการสั่งซื้อ เพื่อการเยียวยาบาดแผลในชีวิต สามารถเขียนจดหมายถึงสำนักงานของจอยซ์ ไมเออร์ ได้

ถ้าท่านต้องการติดต่อกับผู้เขียน โปรดส่งจดหมายไปยัง

Joyce Myer

Life In The Word, Inc.

P.O. Box 655

Fenton, Missouri 63026

หรือโทรศัพท์ หมายเลข

(314) 349-0303

สงครามกำลังเกิดขึ้น บนสนามรบในความคิดของคุณ แต่ข่าวดีคือ พระเจ้าทรงทำการรบอยู่ฝ่ายคุณ

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะประทานสิ่งที่ดีที่สุดให้คุณและชาตानก็รู้ข้อนี้ดี ชาตานต้องการทำให้ผู้เชื่อในพระเจ้าพ่ายแพ้ด้วยคำล่อลวง และการมุสาที่ชาญฉลาดและแยบยล มารโจมตีเราด้วยความสงสัยและความกลัวเพื่อบั่นทอนป้อมปราการของเรามันพร้อมที่จะทุ่มเทเวลาแก่ไหนก็ได้ถ้าทำให้เราพ่ายแพ้ได้

คุณจะได้เรียนรู้ว่า

- รูปแบบความคิดผิดๆ ก่อปัญหาแก่ชีวิตเราอย่างไรบ้าง
- วิธีจัดการกับรูปแบบความคิดที่ผิดปกติ

- วิธีสังเกตและเอาชนะคำมุสาของมาร
- วิธีเปลี่ยนชีวิตที่ยากลำบาก
- ไปสู่ชีวิตแห่งชัยชนะวิธีดำเนินไปกับน้ำพระทัยแบบพระคริสต์

แต่หนังสือที่คุณกำลังถืออยู่ในมือนี้คือคำประกาศแห่งชัยชนะ ผู้เชื่อในพระเจ้าจะชนะอย่างแน่นอน! เราสามารถใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทำให้เหล่าเทเลียมและคำมุสาของมารพ่ายแพ้ในหนังสือเล่มนี้ จอยซ์ ไมเออร์ ได้เปิดเผยถึงยุทธอุบายต่างๆ ของมาร และได้ชี้ให้เราเห็นถึงแผนการต่อสู้อันชัดเจนซึ่งจะนำเราไปสู่ชัยชนะ จอยซ์ได้สอนถึงวิธีรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจโดยพระวณะ และวิธียืนหยัดต่อสู้ อย่างผู้มีชัยในสนามรบแห่งความคิด

